BROOKE HASTINGS

ŞAPTE ANI DE AŞTEPTARE

Traducerea şi adaptarea
în limba română de
ALCRIS

Capitolul 1

— Domnişoara Douglas? E pe-aici vreo domnişoară… ăă… Kayoo… Kayoolaynee Douglas?

Lani ridică privirea din caietul cu coperţi albastre, încercând să vadă pe lângă cei doi tineri înalţi aşezaţi în faţa ei, în amfiteatrul încăpător. Tocmai terminase de scris însemnările pentru răspunsul la ultima întrebare a ultimului examen din cei patru ani de colegiu. Unul dintre asistenţi stătea pe podium, cu o hârtiuţă în mână, privind prin sală în căutarea feţei pe care o chemase.

Lani îşi desfăcu fermoarul poşetei şi îndesă înăuntru caietul şi pixul, după care porni pe culoarul dintre bănci. Îşi frecă de blugi palmele dintr-odată umezite, conştientă că bătăile inimii i se acceleraseră intens. Ştia că studenţii nu erau scoşi din examene decât în situaţii de urgenţă.

— Eu sunt Kaiulani Douglas, se prezentă ea într-o şoaptă răguşită, pronunţându-şi numele extravagant cu accentul hawaiian corect: Kye-oo-lah-nee.

Asistentul, un student care absolvise recent, îi spuse încet:

— Ai un mesaj să te duci la spitalul Naval din Balboa Park. Tatăl tău a suferit un atac de cord, dar trăieşte.

Întinse mâna după caietul de examen al lui Lani, privindu-i faţa şi silueta cu un amestec de compasiune şi admiraţie masculină.

— Am eu grijă de asta… Am să-i explic doctorului Lopez. Îmi pare rău…

Lani dădu vag din cap, scoţându-şi caietul din poşetă. În timp ce pornea spre maşină, tremura de frică. Încă un atac de inimă! Era al treilea în şase ani. După al doilea, doctorul Seaver sugerase să-i facă tatălui ei vitreg o arteriogramă, pentru a determina necesitatea unei operaţii. Rezultatele fuseseră atât de încurajatoare, încât medicii se hotărâseră să se rezume la medicamente şi dietă. De ce suferise

Jonathan şi al treilea atac?

La spital, Lani se duse la recepţie şi întrebă despre starea lui.

— Luaţi loc, domnişoară Douglas, îi spuse cu blândeţe recepţionera. Amiralul Seaver mi-a cerut să-l anunţ când sosiţi.

Nu-i mai dădu nicio informaţie despre situaţia lui Jonathan Reid.

Gene Seaver apăru peste vreo două minute, cu mersul lui caracteristic, grăbit şi vioi. De pe chip, însă, îi lipsea obişnuita expresie încurajatoare. Culoarea palidă a pielii sale se potrivea cu cenuşiul părului tuns scurt, iar zâmbetul îi era gol şi forţat. Era medicul şi prietenul apropiat al tatălui ei de peste zece ani, de când Jonathan Reid fusese transferat de la baza navală din Pearl Harbor la baza din San Diego, California.

Doctorul Seaver era nu numai un medic excelent, ci şi un optimist înnăscut. Lani îi observă expresia învinsă şi nu mai avu nevoie de nicio explicaţie. Tatăl ei vitreg, singurul tată adevărat pe care-l cunoscuse vreodată, era mort.

I se strecurase în braţe şi suspinase pe umărul lui, udându-i cu lacrimi uniforma.

— Îmi pare rău, Lani, trebuia să ţi-o spun personal, murmură el cu glas răguşit.

O conduse în cabinetul său privat şi, când fu îndeajuns de calmă ca să asculte detaliile, îi povesti că Jonathan suferise atacul în timp ce jucau golf.

— A fost ceea ce noi numim o ocluzie coronariană masivă. Fără niciun avertisment şi niciun motiv. În ultimii câţiva ani, o ducea atât de bine…

Doctorul Seaver clătină dim cap, zâmbind cu tristeţe.

— Am încercat să-l reanimăm şi l-am adus aici cât am putut de repede, dar degeaba. Şi mai avusese şi noroc… Cea mai bună partidă din viaţa lui.

— Măcar a murit fericit. Nu vă faceţi reproşuri, domnule

doctor Seaver.

În acele momente, Lani era mai mult amorţită decât şocată sau întristată. În pofida sănătăţii aparente a lui Jonathan Reid, o parte din ea îi anticipase moartea. Cât de des încercase să-şi alunge presentimentul rău pe care-l avusese atât de frecvent în ultimele câteva luni? îşi spusese că era pesimistă şi prăpăstioasă – dar, după cum reieşea acum, nu fusese decât realistă.

— Vrei să-l chem pe Daniel? o smulse cu blândeţe Gene Seaver din gânduri.

Politicoasă, Lani refuză. Intra invariabil în defensivă la gândul oricărui contact cu fratele ei vitreg, Daniel Prescott Reid, dar era datoare să-l sune şi avea s-o facă.

Îi avea numărul de telefon în mica agendă neagră din poşetă. Deşi încerca să-l evite cât mai mult, se temuse că într-o zi acea convorbire avea să fie necesară. Îşi consultă ceasul; în California era trecut puţin de amiază şi, calculând diferenţa de trei ore, însemna că Daniel era la biroul lui din Honolulu. Lani ridică receptorul şi formă cifra O, apoi numărul de telefon al lui Daniel, cerându-i centralistei, cu o voce surprinzător de calmă, să taxeze convorbirea în contul numărului ei de acasă.

Îi răspunse un glas cu un accent fermecător.

— Aloha, Prescott & Thomas. Vă pot ajuta cu ceva?

— Cu Daniel Reid, vă rog.

Dintr-odată, o cutremură un fior de tensiune, dar simţi că era totuşi stăpână pe emoţiile ei.

— Un moment, vă rog. Vă fac legătura la biroul lui.

Câteva secunde, Lani auzi doar foşnetul paraziţilor transpacifici. Apoi, o altă voce melodioasă anunţă:

— Aloha, Divizia Recreere.

— Cu domnul Reid, vă rog. La telefon e…

O întrerupse un şir de pocnete. Recepţionera răspunse suav:

— Mahalo. „Vă mulţumesc”.

— V-o dau pe secretara lui.

Lani nu apucă să-şi exprime obiecţiile, căci secretara intră pe fir imediat, repetând întrebarea pusă de recepţioneră. După ce trase adânc aer în piept, Lani expiră încet.

— Cu domnul Reid, vă rog. Spuneţi-i că-l caută Lani Douglas. Nu mai putu continua. O înecau lacrimile.

— Domnul Reid e într-o întâlnire, domnişoară Douglas. Doriţi să-mi spuneţi…

— E ceva personal, o întrerupse Lani. Daţi-mi-l la telefon, vă rog. Vorbea pe un ton aspru şi nervos, aproape grosolan. Putea să se aştepte că Daniel cel mare şi tare era de negăsit!

— Îmi pare *foarte* rău, domnişoară Douglas, răspunse ferm secretara. Domnul Reid nu poate fi deranjat. Dacă doriţi…

— Ba poate! suspină Lani. Spuneţi-i… spuneţi-i…

Fu nevoită să se întrerupă. Doctorul Seaver îi luă receptorul din mână, cuprinzând-o cu un braţ pe după umăr, în timp ce-i spunea secretarei:

— Sunt amiralul Gene Seaver din San Diego. Tatăl domnului Reid a murit azi dimineaţă. Eu am fost medicul lui. Pot vorbi cu el, vă rog?

Când Daniel veni la telefon, suspinele lui Lani scăzuseră la nivelul unor scâncete tremurătoare. Vorbind pe un ton lipsit de emoţie, doctorul Seaver îi dădu lui Daniel vestea, iar după o scurtă tăcere, îi întinse feţei receptorul.

— Vrea să-ţi vorbească. Eşti în stare?

Lani dădu din cap, luând receptorul şi murmurând:

— Bună, Daniel. Nu e nevoie să vii la înmormântare. Am să mă ocup eu de toate.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, regretă jignirea involuntară pe care o conţineau. Daniel era un fiu iubitor şi conştiincios, care fusese apropiat de tatăl lui, în pofida miilor de mile dintre San Diego şi Honolulu. Avusese grijă

să-şi vadă tatăl de cel puţin trei-patru ori pe an.

Lani simţi un val de uşurare când îşi dădu seama că Daniel se hotărâse s-o scutească de mustrări, răspunzându-i doar pe un ton ponderat:

— Voi ajunge la San Diego imediat ce pot. Tu doar ai grijă de Brian până sosesc eu, prinţeso. Totul o să fie în regulă. Acum, dă-mi-l din nou pe Gene.

Cu obrajii înroşiţi de enervare, Lani înapoie receptorul doctorului Seaver. Se simţea prost ori de câte ori Daniel îi spunea „prinţeso”, şi o nemulţumea că-i ordonase să se ocupe de fratele ei mai mic. În fond, o făcea cu deplină competenţă de la naşterea lui, cu şase ani în urmă.

Mama ei, Anne, se măritase cu Jonathan Reid când Lani avea opt ani. Adevăratul ei tată, tot ofiţer de marină, murise într-un accident de muncă pe vremea când Lani avea doar cinci ani. Întrucât James Douglas era plecat pe mare cu lunile, Lani şi-l amintea doar ca prin ceaţă.

Când Anne rămăsese însărcinată, era deja trecută de patruzeci de ani, dar hotărâtă să aibă copilul. Îndurase o naştere dificilă, pe care doctorul fusese nevoit s-o finalizeze prin cezariană. Nu apucase să-şi vadă fiul pe care-l dorise atât de mult – hemoragia o costase viaţa.

Jonathan Reid se retrăsese din marină cu un an în urmă şi, cu toate că el şi Lani erau distruşi de moartea Annei, necesitatea de al creşte pe Brian îi obligase să reziste eroic. Era un copil frumos şi fericit, care semăna mult cu Anne. Dar poate că efortul fusese prea mare pentru Jonathan, căci la câteva luni după naşterea fiului său suferise primul infarct. Deşi avea doar şaisprezece ani, Lani acceptase imediat responsabilităţile care ar fi putut strivi chiar şi o persoană mai matură. Fiind vară, îşi putuse îngriji tatăl vitreg, ocupându-se devotată şi de fratele ei mai mic.

În ultimii şase ani, Lani şi Jonathan îl văzuseră pe Brian devenind un băieţel dinamic, inteligent şi sigur pe sine. În timp ce Jonathan îşi revenea de pe urma celui de-al doilea

atac de inimă, Lani ajutase în casă: Daniel insistase să plătească o soră medicală. Dar, în general, Lani fusese baza familiei, şi era mai mult ca o mamă decât ca o soră mai mare pentru Brian.

În acei ani, îşi terminase liceul şi urmase colegiul, hotărâtă ca într-o bună zi să-şi asume deplina răspundere a creşterii lui Brian. Singura ei grijă era să se pregătească pentru întreţinerea amândurora. Dacă se gândea cât decât la rolul fratelui vitreg şi bogat al lui Brian, o făcea numai ca să-şi închipuie că nimic n-ar fi încântat-o mai mult decât ca Daniel Prescott Reid să dispară în adâncurile vulcanului Kilauea, cu toţi snobii din familia lui după mamă cu tot. Pentru nimic în lume nu şi-ar fi recunoscut vreun sentiment de tandreţe faţă de trufaşul ei frate vitreg.

În timp ce doctorul Seaver vorbea cu omul pe care ea l-ar fi sacrificat zeiţei Pele, Lani încerca să se gândească la viitor. Trebuia să existe un soi de pensie militară de urmaş pentru Brian, din moment ce era copilul minor al lui Jonathan Reid. Adăugând asta salariului pe care şi-l estima pentru ea, ar fi trebuit să se descurce.

— Am sunat-o pe Barbara adineaori, îi spuse doctorul Seaver, după ce termină convorbirea. Cred că între timp a ajuns la voi acasă. O să stea cu tine până soseşte Daniel. Voi veni şi eu imediat ce pot.

Lani îi mulţumi, refuzându-i oferta de a chema un taxi şi insistând că putea merge singură cu maşina până înapoi, în La Jolla. Totuşi, îi era greu să se concentreze şi fu cât pe ce să tamponeze din spate trei autovehicule diferite.

Când intră pe aleea casei lor stil ranch, cu trei dormitoare, o văzu pe doamna Seaver, o femeie zveltă, de vreo cincizeci şi cinci de ani, rezemată de bara microbuzului ei, aşteptând-o.

Îşi petrecură următoarele câteva ore bând cafea şi depănând amintiri despre Anne şi Jonathan. Barbara anunţase mai mulţi oameni că acesta murise, iar vestea

avea să se răspândească în cercul lor de prieteni. Îi rugase ca toţi să aştepte cu condoleanţele până a doua zi.

Brian reveni acasă la ora trei, împreună cu doi colegi de şcoală mai mari care locuiau pe aceeaşi stradă. Aflând că tăticul lui murise, izbucni în plâns, agăţându-se de Lani cu disperare. Ştiuse că Jonathan suferea cu inima, chiar dacă nu prea înţelegea despre ce era vorba. Dar după ce Lani îl asigură că nu era nimic în neregulă cu inima ei şi niciodată n-avea să-l părăsească, se mai linişti şi putu să mănânce gustarea pe care i-o pregătise.

Doctorul Seaver sosi la ora patru, iar Barbara pregăti ceva de mâncare, dar nimeni nu se prea atinse de ea. Din când în când, suna telefonul – vecini şi prieteni care aflaseră vestea şi-şi ofereau ajutorul.

După cină, Brian adormi pe canapea, iar Lani îl duse în camera lui. Rămasă singură cu soţii Seaver, începu să discute despre planurile de viitor. Gene Seaver îi răspunse cu un calm profesional la toate întrebările, avertizând-o în repetate rânduri că se agita fără rost – dar încurajările lui nu reuşeau decât s-o neliniştească şi mai mult. Într-un târziu, Lani izbucni în lacrimi, suspinând:

— Trebuie să iau unele hotărâri. Nu vă daţi seama? De ce nu vreţi să mă ajutaţi?

Drept răspuns, doctorul Seaver scoase un flacon de medicamente din buzunar.

— Ştiu că nu-ţi plac lucrurile astea, Lani, dar te rog, spre binele tău, ia măcar o pastilă. Crede-mă, avem timp destul să discutăm despre viitor, după ce va ajunge aici Daniel. O să aibă el grijă de tot…

— Nu vreau să am nimic de-a face cu Daniel! ţipă Lani aproape isteric. Şi nici de pastile n-am nevoie!

— Gene, te rog. Lasă-mă pe mine. Barbara Seaver o luă pe Lani în braţe.

— E-n regulă, iubito. Ai timp destul ca să iei hotărâri. E firesc să doreşti să ştii toate răspunsurile în clipa asta, ştiu.

Dar o să se rezolve. Am încredere în tine.

Barbara o conduse pe Lani în baie să se spele pe faţă şi să se pieptene. În oglindă, Lani îşi observă cearcănele, iar roşeaţa ochilor, după atâta plâns, îi făcea irişii să arate de un albastru şi mai strălucitor. Îşi desfăcu părul arămiu ondulat din coc – o pieptănătură practică, dar care-i sporea durerile de cap – iar şuviţele unduitoare i se revărsară în jurul umerilor, cu străluciri roşiatice. Lui Lani i se părea că arăta îngrozitor – palidă şi trasă la faţă, cu ochii umflaţi. Dar orice observator obiectiv i-ar fi remarcat structura delicată a oaselor feţei, sprâncenele arcuite fin, nasul mic şi drept şi curbele senzuale ale gurii, care o făceau să arate la fel de frumoasă şi fragilă ca un pahar de vin cu picior, din cristal vechi. Această impresie era accentuată de gâtul ei lung şi suplu şi trupul zvelt, înalt de un metru şi şaptezeci de centimetri, cu oase delicate. Dar era o imagine înşelătoare, căci înfăţişarea vulnerabilă a lui Lani ascundea o independenţă aprigă şi o voinţă plină de încăpăţânare.

Acceptă să ia o aspirină şi un pahar de vin alb rece. Tocmai începea să se calmeze, când auzi o maşină sosind pe alee.

Daniel nu se deranjă să sune la uşă; intră ca la el acasă, cu cheia lui. Lani era cam iritată că răposatul ei tată vitreg îi dăduse autoritarului său fiu o cheie a casei *ei*. Îl privi cu stoicism cum îi strângea mâna lui Gene şi o săruta pe Barbara pe obraz. Ca întotdeauna, arăta în plină formă şi mult prea chipeş, în costumul bej bine croit, deloc şifonat de zborul peste Pacific care durase cinci ore.

Lani îşi stăpâni orice reacţie faţă de înfăţişarea lui. Avea peste un metru optzeci înălţime, iar trupul său suplu, cu muşchi duri, se schimbase foarte puţin de pe vremea când fusese campion la alergări în colegiu. Observă surprinsă că printre şuviţele negre îi apăruseră câteva fire albe. La treizeci şi doi de ani, Daniel era încă destul de tânăr ca să încărunţească.

Chipul lui avea o fizionomie patriciană, tipică pentru Noua Anglie – sau, poate, Lani atribuia această descriere doar formei uşor alungite a feţei cu trăsături destul de înguste, arogante. În fond, printre strămoşii lui se număra un cuplu de misionari protestanţi care sosiseră în Hawaii înainte de jumătatea secolului al nouăsprezecelea. Unul dintre fiii lor se însurase cu o prinţesă hawaiiană bogată, ajungând proprietarul unor întinderi vaste de pământ. Singurul semn al înrudirii lui Daniel cu familia regală hawaiiană se observa în culoarea neagră a părului şi în uşurinţa cu care pielea lui părea să absoarbă soarele tropical. Ochii-i erau de un cenuşiu rece, metalic. Şi, în acel moment, o priveau ţintă pe Lani.

Lani îi susţinu privirea, atentă să-şi păstreze o expresie neutră, deşi prezenţa lui o tulbura. Reacţiile obişnuite ale lui Daniel faţă de ea variau între politeţe calmă şi furie arzătoare, iar dacă uneori simula o anumită afecţiune temperată, Lani ştia că n-avea să dureze.

Se aşeză lângă ea, cuprinzând-o cu un braţ pe după umeri şi sărutând-o pe obraz. Lani rămase rigidă, căutând să-i transmită că, deşi îi tolera atingerea, o dezgusta categoric. Ba chiar, apropierea lui îi făcea întotdeauna bătăile inimii să se accelereze, iar gândul că Daniel ar fi putut să observe era cumplit de umilitor.

După câteva secunde de război nedeclarat, fu evident că Daniel nu avea de gând să-şi ia braţul de pe umărul ei. Lani se ridică brusc de pe canapea şi se duse până în mijlocul camerei. Observă schimbul de priviri tulburate al soţilor Seaver, dar îl ignoră. După atâţia ani, aflaseră că prefera să-l evite pe Daniel, chiar dacă nu ştiau de ce.

Daniel se ridică şi el, spunându-le celor doi:

— Vă mulţumesc că aţi avut grijă de Lani şi de Brian. De-acum încolo, mă descurc eu cu ei.

Lani tăcu până când soţii Seaver ieşiră, după care dezlănţui un atac arzător:

— Sunt absolut capabilă să mă *descurc* şi singură, Daniel. Eu sunt cea care a locuit cu tata de paisprezece ani încoace. Şi am avut grijă de el în ultimii şase. N-am nevoie de tine şi de banii tăi, şi nu vreau să stai aici nicio clipă mai mult decât e nevoie!

— N-o să dureze mult până le rezolv pe toate, răspunse el calm. Ai avut o zi grea, iubito. Du-te la culcare.

— Am să fac ce vreau! Nu-mi da' tu ordine! se răsti Lani.

Dacă Daniel i-ar fi propus să rămână în cameră şi să stea de vorbă cu el, s-ar fi dus în dormitor. Fratele său vitreg avea acest efect pervers asupra ei.

Exasperat, Daniel oftă.

— Nu-mi forţa mâna, Lani. L-am iubit pe tatăl meu, şi o să-mi lipsească. N-am chef să-ţi suport toate aerele – mai ales în situaţia asta. Şi-acum, intră în dormitor, dacă vrei să nu te duc eu pe sus.

Lani nu se îndoia că ar fi făcut-o. Expresia aspră a gurii lui Daniel o avertiza să nu-l contrazică.

***

A doua zi dimineaţă, Lani se trezi devreme, după o noapte de somn agitat. Daniel şi Brian se duseseră deja la bucătărie, să-şi ia micul dejun. Auzi un crâmpei din conversaţia lor şi se opri la uşă să asculte. Vorbeau despre cea mai recentă erupţie vulcanică de pe Big Island, Hawaii, iar Daniel îi promitea lui Brian că, în timpul următorului spectacol de acest gen, aveau să zboare peste crater ca să vadă mai bine.

— Nu şi dacă am şi eu un cuvânt de spus în legătură cu treaba asta, mormăi Lani.

Deşi Brian era pe jumătate şi fratele lui Daniel, nu avea intenţia să-şi lase fratele vitreg să i-l răpească. Intră în bucătărie, ignorând salutul lui Daniel şi clătinând scurt din cap când acesta îi oferi o omletă.

— Brian se duce azi la şcoală, declară ea sec. Nu-i aşa, Brian? Îl întrebă mai blând, gândindu-se că era mai bine ca programul copilului să nu se schimbe. Băiatul dădu din cap.

— Avem o petrecere. Azi e ziua lui Jeremy.

Lani reuşi să zâmbească, apoi se aplecă să-l sărute.

— Bine. Dacă vrei să vii acasă, dă-mi un telefon, scumpule. Uşurată, îl văzu îmbrăţişându-şi fratele şi alergând afară să-şi revadă colegii. Între patru ochi, îi putea spune lui Daniel tot ce avea de spus.

— Ce tot vorbeaţi despre Hawaii? Brian n-o să se ducă acolo; rămâne aici, cu mine.

Lani vorbea pe un ton agresiv, dar se simţea mult mai puţin sigură pe sine decât părea. În noaptea dinainte, pe când încerca să adoarmă, îşi dăduse seama cât de vulnerabilă era cu adevărat poziţia ei. Cel mai tare se temea că Daniel Prescott Reid, cu banii şi influenţa lui, avea să-i ia frăţiorul. Şi abia acum îşi dădea seama că, în faţa lui Daniel, nu avea absolut nicio şansă.

Curajul o părăsi când fratele ei vitreg îi răspunse cu o privire arogantă. Lani îi întoarse spatele, răsucindu-se spre bufet să-şi toarne o cafea, şi îl auzi aşezându-se la masa din bucătărie.

— Aş fi preferat să nu discutăm încă viitorul lui Brian, dar dacă tot ai adus vorba, Lani, am să ţi-o spun pe-a dreaptă: Brian va veni cu mine, şi tu la fel. Aşa a vrut Jonathan, şi o doresc şi eu. Iar dacă te calmezi şi gândeşti raţional, vei înţelege că şi pentru tine e cel mai bine aşa.

Trecură treizeci de secunde până când Lani avu destulă încredere în sine însăşi ca să vorbească. În alte împrejurări, poate că Daniel ar fi avut dreptate. Dar, în fond, el nu putea şti ce efect avea asupra ei, şi nici de ce-l trata atât de repezit şi rece. Cum ar fi putut locui împreună în aceeaşi casă? îşi aduse cafeaua la masă şi se aşeză în faţa lui, blestemându-şi mâinile care-i tremurau.

— Te rog, nu face asta.

Vocea îi devenise răguşită de teamă.

— Locul lui Brian e aici. Toţi… toţi prietenii lui sunt aici. Şi şcoala. Şi… şi eu.

— Cu alte cuvinte, nu vrei să vii în Hawaii, cu mine, remarcă încet Daniel. Sunt de acord că Brian are nevoie de tine, dar dacă nu vii, va trebui să-l iau oricum. Testamentul tatălui meu mă investeşte cu titlul de tutore, şi am de gând să mă achit de această responsabilitate. Nu-l pot lăsa cu tine, la San Diego.

Lani simţi că se înroşea. Îşi învinse un val de greaţă, respirând adânc de câteva ori. Nu-i trecu prin minte nicio clipă să pună la îndoială afirmaţiile lui Daniel despre testament. Nu era genul de om care să denatureze adevărul.

Îşi îngropă capul în mâini, cu un gest învins. Daniel avea de partea lui nu numai banii şi puterea, ci şi legea. Nu era drept.

Înghiţindu-şi mândria, ridică privirea spre ochii lui implacabili şi-l imploră:

— Te rog, Daniel. Brian iubeşte casa asta. Lasă-l aici, cu mine. Am să mă descurc. Poate… poate ai să ne ajuţi şi tu.

— Ştii cât costă pe lună casa asta?

Lani clătină din cap. Finanţele rămăseseră întotdeauna în seama tatălui ei vitreg.

— Aproape o mie de dolari. Ştiu, fiindcă eu sunt proprietarul ei. Şi achit majoritatea facturilor.

Îşi încrucişă braţele pe piept, cu o expresie de nepătruns.

Cumva, această dezvăluire n-o surprinse pe Lani. Se mutaseră în casa aceea frumoasă din apropierea oceanului cu cinci ani în urmă. Lani adora plaja şi ştia că Jonathan cumpărase casa ca să-i facă o bucurie. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Daniel o plătea – era mult prea scumpă ca să şi-o poată permite un ofiţer de marină în retragere.

Daniel continuă:

— Am hotărât să vând casă, Lani. Vom ţine o slujbă de

comemorare aici, dacă vrei, apoi voi lichida afacerile tatălui meu şi vom pleca *toţi trei în* Hawaii. Aş dori ca tata să fie înmormântat pe Maui, lângă mama mea.

Lani se clătina sub impactul tuturor acelor lovituri, iar ultimele lui cuvinte o făcură să-şi piardă calmul.

— Nu! ţipă ea. N-ai să-l duci acolo. N-o să zacă lângă mama ta şi familia ei snoabă şi plină de prejudecăţi! Decât să las asta să se întâmple, mai bine… mai bine…

Dar nu avea ce face, dacă Daniel insista, şi o ştia. Se repezi afară din bucătărie, spre dormitorul ei, unde se trânti pe pat, începând să suspine înnebunită. Daniel o urmă peste câteva minute. Când îl auzi intrând, Lani îşi muşcă buza, într-un efort disperat de a se controla.

— Lani…

Cumva, nu putu suporta blândeţea din tonul lui, iar când îi simţi mâna pe umăr, se ridică brusc şi-l atacă precum un animal încolţit, descărcându-şi toată durerea şi frustrarea. Strânse pumnii şi începu să-l lovească nebuneşte în piept, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

Daniel o prinse de încheieturile mâinilor şi i le coborî cu forţa, iar în clipa următoare o cuprinse într-o îmbrăţişare strânsă, neînduplecată. Lani continuă să se zbată neputincioasă, strigând să-i dea drumul – dar în cele din urmă, epuizată, se lăsă păgubaşă şi-şi rezemă capul de umărul lui, plângând încet.

După un timp, Daniel o lăsă să se desprindă din îmbrăţişare, dar continuă s-o ţină de talie, privind-o cu un amuzament complice.

— Nu mai face mutra asta, murmură el. Consideră că nu e decât o consolare prietenoasă.

— Nu eşti prietenul meu, îngăimă Lani, simţindu-i respiraţia caldă pe obraz. Te rog, dă-mi drumul…

— Crede-mă, n-am niciun chef să-ţi fiu prieten. Înainte de a-mi insulta familia şi a pleca în fugă, încercam să discutăm despre pregătirile pentru funeralii. Ţi-ai fi putut exprima

opiniile într-un mod mai puţin dramatic.

Lani nu spuse nimic. Era o ironie că Jonathan Reid, care fusese tolerat cu răceală de familia Prescott în timpul vieţii, avea să li se alăture membrilor acesteia după moarte.

— Nu spui nimic, hmm?

După un oftat cam dramatic, Daniel îi ridică bărbia cu degetul, silind-o să-l privească în ochi.

— Okay, prinţeso, ai câştigat. Dacă vrei să se odihnească lângă mama ta, atunci aşa vom face.

Lani îl privi cu ochi mari, uimită de această concesie necaracteristică pentru el.

— De ce? întrebă ea bănuitoare. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Îţi îndeplinesc o dorinţă, în schimbul alteia, răspunse Daniel pe un ton tachinator. Tu şi Brian veţi veni în Hawaii, unde o să locuiţi în casa mea. Hai să nu mai discutăm, prinţeso.

— Trebuia să m-aştept. Sentimentele mele nu contează. Pentru tine, toate nu sunt decât afaceri, nu-i aşa, Daniel?

— Dacă zici tu… Recunosc că, atunci când vreau ceva, de obicei găsesc o cale de a obţine acel lucru. Va fi mai bine pentru Brian, şi pentru tine. Ai încredere-n mine, Lani.

Şi, fără a-i aştepta încuviinţarea, se ridică de pe pat şi ieşi din cameră.

Capitolul 2

Lani ieşi din camera ei numai după ce-şi dădu seama că Daniel se închisese în dormitorul tatălui ei vitreg, pentru a da câteva telefoane de afaceri. Îi auzi glasul, înfundat, când scoase ezitant capul pe uşă. Apoi se duse în bucătărie, unde tocmai îşi turnase un pahar de suc când auzi soneria. Barbara Seaver stătea cu braţele încărcate de pachete cu bunătăţi de casă gătite de diverse prietene, dintre care multe trecuseră în timpul zilei să-şi ofere ajutorul şi condoleanţele.

Organizarea funeraliilor rămase în seama lui Daniel. Acesta alese, în locul înmormântării militare, slujbă simplă la biserică şi o ceremonie lângă mormânt. O informă pe Lani imediat după ce discută cu reverendul Taylor, care sosise spre amiază. Deşi planurile lui Daniel corespundeau cu ale ei, Lani ar fi preferat s-o consulte mai întâi. Putea oare avea încredere în explicaţia lui blândă – că voise s-o scutească de chinul pregătirii unor detalii atât de dureroase?

Weekendul trecu fără niciun incident, în primul rând deoarece casa era tot timpul plină de vizitatori, iar Lani nu avu răgaz să rămână singură cu Daniel. De obicei, era de o aroganţă defensivă în prezenţa lui, dar în ultimii şapte ani cedase din când în când imboldului de a-l provoca, fără să înţeleagă cu adevărat de ce o făcea. Când se întâmpla acest lucru, Daniel obişnuia să-i interpreteze mofturile literal, răspunzându-i calm şi rezonabil. Dar nu întotdeauna. Lani îşi amintea câteva ocazii când nemulţumirile ei îi provocaseră o furie aproape înspăimântătoare. Adevărul era că Daniel Prescott Reid o intimida.

Iar acum era încordată şi neliniştită ori de câte ori Daniel îşi îndrepta atenţia asupra ei. În acelaşi timp, era aproape obsedată să-l protejeze pe Brian de îndoieli şi temeri. Refuza să plângă, convinsă că dacă Brian o vedea cedând,

propriile lui nelinişti ar fi scăpat de sub control. Mulţi oameni îi admirau calmul aparent, fără să ştie că gazda lor desăvârşită făcea un efort continuu să salveze aparenţele. Pe la ora nouă seara, era epuizată fizic şi emoţional, prea frântă ca să se mai gândească la viitor şi prea obosită pentru a mai face altceva decât să cadă în pat şi să adoarmă.

Daniel n-o informase asupra amănuntelor pentru slujba de luni, iar Lani era prea atentă să-l evite ca să mai ceară şi detalii. Astfel, când porniră spre biserică, n-avea idee la ce să se aştepte. Daniel conducea maşina, iar Brian stătea între ei, pe bancheta din faţă. Lani aruncă o privire spre Daniel; chipul lui bronzat era calm şi stăpânit, spre deosebire de paloarea şi cearcănele ei pe care încercase să şi le ascundă cu ajutorul fardurilor.

Simţind tot timpul mâna mică a lui Brian care o strânge pe a ei, Lani ascultă cu stoicism aproape toată slujba. Ochii i se umeziră când auzi omagiile aduse de pastor şi de doctorul Seaver, dar batista îi rămase în poşetă, nefolosită. Cumva, nu-i trecuse niciun moment prin minte că Daniel ar fi putut dori să ţină şi el un mic discurs, şi fu surprinsă când îl văzu ridicându-se să vorbească.

Tatăl lui, spuse el, suferise două mari tragedii în viaţă: moartea primei sale soţii, Laura, şi a celei de a doua, Anne. Dar avusese parte şi de mari bucurii, găsindu-le în iubirea şi devotamentul prietenilor şi colegilor. Le mulţumi multora pe nume, iar Lani fu impresionată să vadă cât de bine cunoştea viaţa tatălui său la San Diego, atât de departe de paradisul tropical unde se stabilise Daniel. Îşi dădu seama că Daniel şi Jonathan fuseseră mult mai apropiaţi decât presupusese ea.

În continuare, Daniel rosti câteva cuvinte despre Brian, spunând că naşterea copilului îmbogăţise ultimii ani din viaţa lui Jonathan şi atenuase durerea pricinuită de moartea Annei. Auzindu-şi numele, Brian începu să scâncească, iar

Lani îl luă pe genunchi. Fusese profund afectată de referirea lui Daniel la Brian, observând cum glasul lui răguşit de emoţie contrasta cu calmul aparent şi rigid pe care şi-l impunea.

— Dar mai presus de orice, încheie Daniel, tatăl meu şi-a găsit alinarea şi mulţumirea în ultimii ani de viaţă datorită lui Lani. Ea nea cucerit pe amândoi, ca o fetiţă cu părul ca flacăra, şi ne-a câştigat inimile pe măsură ce creştea. A devenit o fiică frumoasă şi devotată care l-a iubit, l-a îngrijit şi i-a dat putere. Lui Brian i-a devenit o mamă mai iubitoare decât ar fi putut să fie oricare altă femeie. Îi sunt profund îndatorat. Îţi mulţumesc, Lani.

Pentru prima oară, Lani îşi luă batista, tamponându-şi lacrimile pe care nu mai putea să şi le stăpânească. În timp ce Daniel revenea la locul lui, i se păru că-i văzu mâna ridicându-se scurt să şteargă o lacrimă de la colţul ochiului.

După o scurtă ceremonie lângă mormânt, se întoarseră acasă la doctorul Seaver, unde-i aştepta un bufet. Nu vorbea nimeni. Lani se gândea la emoţionantul panegiric rostit de fratele ei vitreg, încă destul de uimită că un om care fusese atât de distant putea exprima o asemenea admiraţie şi recunoştinţă faţă de loialitatea şi iubirea ei la adresa tatălui său. Era sigură că orice afecţiune simţise Daniel pentru ea dispăruse după seara aceea dezastruoasă din vara anului când împlinise cincisprezece ani. Evident, putea trece cu vederea peste propria lui părere negativă despre caracterul ei, când îi aprecia calităţile de fiică şi soră. Dacă-i era recunoscător, o făcea numai pentru că le fusese atât de devotată tatălui şi fratelui său vitreg.

Laudele lui Daniel o nelinişteau şi nu înţelegea de ce. Ce importanţă avea, dacă înalta lui consideraţie nu-i includea şi calităţile ca femeie?

După ce majoritatea vizitatorilor plecară, Daniel o luă pe Lani deoparte ca să-i explice că se întorcea la Honolulu cu afaceri, dar avea să mai rămână un timp pentru a o ajuta

să-şi rezolve toate problemele. În pofida sincerităţii din discursul lui funerar, Lani era uşurată că pleca. Nimic nu i-ar fi alungat nervozitatea provocată de prezenţa lui. Iar acum, îşi dădu seama, probabil avea să se simtă vinovată de fiecare dată când i se împotrivea. Ciocnirile între ei păreau inevitabile, iar Daniel recunoscuse că de obicei găsea o cale de a obţine ceea ce dorea. Lani se întreba dacă presupunea că vorbele lui de laudă aveau să-i asigure supunerea faţă de toate planurile pe care şi le făcuse.

***

Daniel ajunse înapoi la San Diego duminică seara, intrând în casă tocmai când Lani îl culca pe Brian. Preluă imediat ritualul cititului unei poveşti la căpătâiul patului. Lani îşi spuse că n-avea niciun rost să protesteze. În orice caz, era obosită şi se bucură să se ghemuiască pe canapea, uitându-se la televizor.

Întrucât majoritatea oamenilor îşi prezentaseră condoleanţele în zilele imediat următoare înmormântării, weekendul fusese liniştit. Totuşi, Lani se lupta încontinuu cu deprimarea. Toată viaţa ei avea să se schimbe radical, şi nici ea nici Brian nu aveau idee cât de uşor puteau să se adapteze. În ultimii şase ani, Lani îşi rezolvase crizele avântându-se în activitate, dar acum nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte. Iar acest lucru o făcea să se simtă foarte încordată.

După ce-i ură noapte bună lui Brian, Daniel i se alătură lui Lani în living, aşezându-se lângă ea pe canapea. Dacă simpla lui prezenţă era suficientă ca s-o tulbure, faptul că stătea atât de aproape o enerva de-a binelea. Lângă el, nu reuşea niciodată să se relaxeze.

— Brian pare să se simtă bine.

Lani îi fu recunoscătoare că alesese un subiect de conversaţie sigur.

— E atât de mic, nu cred că înţelege cu adevărat, replică ea. Uneori e trist sau cam speriat, dar în esenţă abia aşteaptă să ne mutăm în Hawaii… atâta vreme cât voi fi şi eu cu el.

Îl observă cu coada ochiului pe Daniel dând din cap şi se întoarse puţin spre el ca să-i vadă expresia. Pe moment, era gânditor.

— Şi tu? o întrebă. Tu cum faci faţă?

Lani ştia că n-ar fi fost înţelept să-l provoace, dar cumva nu se putu stăpâni.

— A, mă cunoşti. Eu sunt un adevărat monument. Devotată, iubitoare şi grijulie, ca să nu mai spun cât de cuceritoare!

— Am vorbit serios, Lani. Şi îţi *sunt* recunoscător. Nu există niciun motiv…

— Atunci, lasă-ne să rămânem aici! îl imploră ea. Te rog. Daniel…!

— Nu.

Răspunsul fusese rostit încet, dar categoric.

— Ştiu ce e mai bine pentru voi. Îmi pare rău că ai senzaţia că ţi-am forţat mâna, prinţeso, dar va trebui să-ţi cer să respecţi înţelegerea.

Lani nu spuse nimic. Nu i-ar fi putut explica adevăratele ei obiecţii, iar dacă-l contrazicea, probabil Daniel şi-ar fi pierdut calmul. Se ridică de pe canapea, murmurând că era frântă de oboseală.

— Ştiu că ţi-a fost greu, iubito, răspunse el înţelegător. O dată ce te vei instala în Hawaii, ai să te simţi mult mai bine.

Se ridică şi el şi porni spre bucătărie.

Încă nu era ora nouă, iar Lani nu putea adormi atât de devreme. Încercă să se concentreze asupra unui articol dintr-o revistă, dar în cele din urmă renunţă. Gândurile i se tot abăteau spre relaţiile cu redutabilul ei frate vitreg.

***

Prima dată când îl întâlnise, nu păruse atât de impresionant. Pe-atunci, Lani avea doar opt ani. Un prieten comun îi făcuse mamei ei cunoştinţă cu Jonathan Reid; după cinci luni, se hotărâseră să se căsătorească. Lani îl simpatizase imediat pe Jonathan şi abia aştepta ca viitorul ei frate vitreg să vină acasă, fiindcă numai absenţa lui amâna nunta. Jonathan nu voia să se însoare cu Anne decât în prezenţa lui Daniel.

Lani îşi amintea cum aşteptase pe aeroportul din Honolulu ca avionul lui Daniel să sosească de la Los Angeles. Nicio clipă nu-i trecuse prin minte să întrebe de ce Daniel Reid învăţa la o şcoală de băieţi exclusivistă din New England. La optsprezece ani, era un personaj conturat vag, pe care nu-l putea compara decât cu prietenii guvernantelor ei.

La fel ca multe alte fete, Lani flirta fermecător şi inconştient cu bărbaţii, şi fusese foarte încântată când Daniel începuse să folosească porecla care acum îi displăcea atât de mult – „prinţeso”, după tiza ei, prinţesa Kaiulani. Daniel o trata cu o indulgenţă amuzată, tachinând-o şi jucându-se cu ea ori de câte ori se vedeau. Vizitele lui erau frecvente; deşi avea un apartament propriu, Anne Douglas Reid îşi invitase noul fiu vitreg să vină la cină oricând, iar Daniel profita din plin. Lani ştia că lucra în timpul verii la un hotel din Waikiki, dar niciodată nu bănuise că acesta era proprietatea familiei lui.

În toamnă, Daniel se întoarse la şcoală, de astă dată la un colegiu simandicos din Massachusetts. Lani trăsese concluzia că Daniel era un tânăr cu totul deosebit, pentru că fraţii şi surorile tuturor prietenilor ei studiau în campusul local al universităţii din Hawaii. Era prea tânără ca să-şi dea seama că, deşi tatăl ei vitreg câştiga bine ca ofiţer de marină, nu prea avea posibilitatea să plătească studiile pe care le urma Daniel.

Când Lani avea zece ani, Jonathan Reid fusese avansat la gradul de căpitan şi transferat la baza navală din San Diego. În urma acestei mutări, singura dificultate pe care o cunoscu Lani fu în legătură cu numele ei. În insule, toţi ştiau că prinţesa Kaiulani fusese moştenitoarea prezumtivă a tronului din Hawaii, tânăra care i-ar fi succedat Reginei Liliuokalani dacă Statele Unite n-ar fi anexat arhipelagul, în 1893. La San Diego, însă, numele ei era considerat exotic şi bizar, mai ales întrucât Lani arăta ca o zânişoară roşcovană, cu o piele care trebuia să se expună doar treptat la soare, ca să nu se ardă. După câteva luni pe continent, renunţase să mai corecteze pronunţările greşite ale numelui ei, acceptând faptul că era masacrat de oamenii care insistau să-l rostească rimând cu Danny, nu cu Connie.

Îl vedea pe Daniel doar de câte două ori pe an, în iunie şi septembrie, când se oprea în California venind de la Cambridge, Massachusetts, sau întorcându-se la începutul anului universitar. Abia când Lani împlinise treisprezece ani, prietenele ei au început să comenteze cât de atrăgător arăta fratele ei vitreg. Majoritatea făcuseră câte o pasiune pentru el şi, la o petrecere, au supus la vot, declarându-l pe locul doi după idolul adolescentelor din acel an. A doua zi dimineaţă, Lani i-a transmis lui Daniel complimentul, şi a avut impresia că era cam dezamăgit că nu primise locul întâi.

Admiraţia lor nu era nemeritată, recunoştea Lani în sinea ei. Daniel era chipeş ca un star de cinema, desigur, dar ceea ce le încânta cu adevărat pe prietenele ei era o anumită trufie şi reţinere care-l făceau să pară misterios şi incitant. Pe Lani, aceste trăsături n-o fascinau. Le accepta ca făcând parte din personalitatea lui. În orice caz, le spuse ea prietenelor, vizitele lui erau rare, aşa că era firesc să rămână destul de distant.

Daniel a terminat colegiul, a muncit o vreme, iar când Lani avea aproape paisprezece ani s-a hotărât să urmeze

facultatea de studii economice. La începutul verii următoare a stat cu ei doar trei zile, plecând grăbit înapoi în Honolulu, unde-l aşteptau responsabilităţile pe care le abandonase temporar ca să se ducă la studii. Cele trei zile au fost de-ajuns pentru a o lăsa pe Lani buimăcită de admiraţie. Începuse să aibă întâlniri cu băieţii de vârsta ei – câteva ieşiri atent supravegheate la cinema şi la şcolile de dans. Acele seri se terminau de obicei cu sărutări inocente la despărţire, dintre care niciuna nu reuşea să-i ridice prea mult tensiunea sangvină.

Uneori, tatăl ei vitreg o tachina în legătură cu repeziciunea cu care se maturiza, iar Lani nu trebuia decât să se uite în oglindă ca să ştie că avea dreptate. Pe la sfârşitul verii, transformarea era completă. Când a împlinit cincisprezece ani, mama ei i-a permis să-şi cumpere un costum bikini verde ca smaraldul, iar în august îi venea ca turnat. Culoarea părului i se închisese până la o uluitoare nuanţă arămie, iar acum îi ajungea până mai jos de umeri; faţa ei îşi pierduse contururile rotunjite din copilărie, în favoarea unei frumuseţi sculpturale care o făcea să arate cu câţiva ani mai matură. În secret, era mulţumită că studenţii de la colegiu încercau atât de des s-o agaţe pe plajă, dar avea destulă minte ca să-i refuze. Auzise ce i se întâmplase surorii mai mari a prietenei sale, care plătise scump un moment de nechibzuinţă.

Daniel reveni pe continent în aceeaşi lună, locuind la ei zece zile înainte de a se întoarce pe coasta de est, pentru ultimul an la facultatea economică. După două zile în compania lui, Lani era îndrăgostită până peste cap. În trecut, niciodată nu-l considerase tocmai un membru de familie, dar nici în sens romantic nu se gândise la el. Acum, experienţele cu băieţii de vârsta ei o făceau să-şi dea seama cât de atrăgător era.

Comportamentul lui din acea lună august n-a fost cu nimic diferit decât înainte, dar reacţia lui Lani, da. De

fiecare dată când erau împreună, trupul i se aprindea de dorinţă. La început, acest lucru a făcut-o să se simtă foarte jenată, dar curând senzaţiile noi iau risipit puterea de discernământ şi a început să jinduiască la o împlinire pe care n-o înţelegea cu adevărat. Ştia numai că voia ca Daniel s-o ia în seamă, să se gândească la ea ca femeie – după cum i-a mărturisit cu dramatism celei mai bune prietene a ei

Din păcate, campania ei părea să-l lase pe Daniel rece. Îl târa la plajă şi se grozăvea în costumul ei verde, asigurându-se că trupurile li se atingeau cât mai des. O dată, mama ei a surprins-o fără sutien pe sub tricou şi a trimis-o să se schimbe, ţinându-i chiar în faţa lui Daniel o prelegere care a făcut-o să se înroşească în obraji ca focul.

Când prima săptămână a şederii lui Daniel s-a sfârşit fără niciun progres în sensul scopului urmărit de ea – pe care şi-l imagina cam ca îmbrăţişare pasională gen Clark Gable şi Vivien Leigh în „Pe aripile vântului” – Lani şi-a intensificat provocările. Daniel urma să plece peste două zile, iar ea tocmai abandonase orice speranţă, când în sfârşit rugăminţile insistente de a ieşi la o plimbare cu maşina, seara, i-au fost acceptate.

De data asta, s-a îmbrăcat cu mai multă atenţie. A luat pe ea un tricou alb şi fără umeri care lăsa foarte puţin în seama imaginaţiei, camuflând senzualul rezultat cu un hanorac bleumarin. Blugii tăiaţi i se mulau pe şolduri şi pe fund în cel mai aţâţător mod. La cererea ei, s-au dus într-un loc izolat de pe coline, sub pretextul că voia să-i arate lui Daniel peisajul. Când a coborât din maşină, chipurile ca să-şi dezmorţească picioarele, priveliştea pe care a văzut-o Daniel nu avea nicio legătură cu Oceanul Pacific. Lani îşi lăsase hanoracul pe scaunul din faţă. Căscă, ridicându-şi alene braţele şi întinzându-se, cu sânii plini şi tari reliefându-i-se prin materialul subţire al tricoului.

Daniel rămăsese în maşină, privind-o. Ori de câte ori se

uita la ea, Lani simţea o excitaţie nebunească.

Aplecându-se peste scaunul din dreapta, Daniel îi strigă prin fereastra deschisă:

— Vino în maşină, Lani. Mergem acasă.

Glasul îi era răguşit şi încordat.

Lani se conformă, aruncându-şi părul pe spate şi revenind cu paşi elastici spre maşină pentru a se aşeza la doar câţiva centimetri de el. Se prefăcea calmă, dar în realitate inima îi bătea atât de necontrolat încât o lua cu leşin. Când Daniel vru să pornească motorul, îi acoperi repede mâna cu a ei.

— De ce te grăbeşti, Daniel? îl întrebă, cu o voce straniu de sufocată. Nu-ţi place apusul soarelui?

Daniel se rezemă de spătar, părând să admire asfinţitul, iar în cele din urmă se întoarse spre ea, cu buzele strânse şi sprâncenele încruntate de furie.

— Toată săptămâna ai căutat-o cu lumânarea, mârâi el. Mai bine cu mine decât cu altcineva!

Nu făcu nicio concesie tinereţii şi lipsei ei de experienţă, atacând scurt şi rapid ca un şarpe cu clopoţei. Lani fu năucită de brutalitatea cu care o strânse în braţe. Înainte de a apuca să protesteze, gura lui se lăsă peste a ei, despărţindu-i buzele cu forţa şi explorându-i cu limba interiorul catifelat, atât de sălbatic încât o şoca şi o durea. Lani rămase încremenită, prea speriată ca să se zbată. Apoi, senzaţia gurii lui Daniel se schimbă, deveni mai blândă. Mâna lui i se strecură pe sub tricou să-i mângâie sânii, jucându-se cu ei într-un fel care-i trimitea valuri-valuri de dogoare prin tot trupul. Lani nu se mai putea împotrivi explorărilor acum tandre ale limbii lui – şi nici nu voia. Cu un geamăt gutural, începu să-l sărute şi ea, conştientă că îmbrăţişarea lui se înăsprea treptat din nou, dar era prea excitată ca să-i mai fie teamă.

Când Daniel o respinse, fu pe cât de nedumerită, pe-atât de dezamăgită. Apoi îi observă respiraţia rapidă şi

neregulată şi furia de pe faţă, şi se retrase pe scaunul ei. Îl privi cu teamă cum făcea eforturi să se controleze.

— Te doresc, Lani. Te duc la un motel.

Cuvintele lui senzuale o loviră ca un pumn în stomac. Cum putuse fi atât de proastă? Daniel nu era un băiat de vârsta ei, care s-ar fi mulţumit doar cu câteva sărutări. Era un bărbat în toată firea – şi foarte viril, pe deasupra.

Tresări când auzi pornind motorul, înfigându-şi unghiile în palme ca să nu plângă. Simţea ochii lui Daniel aţintiţi asupra ei şi începu să tremure când îl auzi întrebând-o pe un ton rece ca gheaţa:

— Ce este, Lani? Nu vrei să te culci cu mine?

Scutură din cap, prea deznădăjduită ca să-i mai pese de lacrimile care-i curgeau pe obraji.

— Te rog, du-mă acasă, îl imploră ea nefericită. Nu vreau să... să...

Umerii îi fură prinşi într-o strânsoare fermă, când Daniel o întoarse cu faţa spre el.

— Perfect. Dacă nu vrei să fii tratată ca o boarfă, nu te purta ca una de-alea. Nu mai eşti un copil, Lani. Nu poţi să aţâţi un bărbat şi pe urmă să pretinzi să-i treacă într-o clipă, când te răzgândeşti. Ai noroc că te-ai hotărât să experimentezi cu mine şi nu cu altul.

Şi, cu acest anunţ, îi dădu drumul şi porni maşina. În timpul drumului spre casă, niciunul dintre ei nu vorbi. Lani începea să-şi dea seama că Daniel nu avusese niciun moment intenţia de a o duce în cine ştie ce motel, că nu voise decât să-i dea o lecţie. Cât de mult din furia – şi pasiunea lui – fusese simulată anume în acel scop? Se simţea atât de umilită, încât se îndoia că l-ar mai fi putut privi vreodată în viaţă.

Reuşi să-şi stăpânească tremurul când intrară în casă. După ce se scuză că o durea stomacul, fugi în camera ei, unde-şi scoase tricoul şi-şi examină trupul în oglindă. Fu îngrozită să vadă o vânătaie pe un braţ. Ce Dumnezeu

aveau să creadă părinţii ei?

În următoarele zile se prefăcu bolnavă de indigestie cu frisoane, astfel încât să aibă un motiv de a purta cămăşi de noapte cu mâneci lungi şi să poată explica lipsa poftei de mâncare. Zăcând în pat toată ziua, avea timp destul să-şi amintească neruşinarea cu care se comportase şi desfrânarea felului cum se ţinuse după Daniel. Poate că dacă ar fi venit să-i vorbească ar fi reuşit să se scuze, dar el o ignora cu desăvârşire.

Chiar înainte de plecare, Daniel veni până la uşa ei să-şi ia rămas-bun. De obicei, cu aceste ocazii îi zâmbea şi o săruta pe obraz, dar acum nu făcu decât să se uite la ea cu o privire împietrită şi să spună pe un ton rece:

— Sper să te vindeci repede după plecarea mea, Kaiulani.

Şi, cu aceste cuvinte, plecă.

***

În următoarele câteva luni, Lani a început să-i pună lui Jonathan tot felul de întrebări despre fratele ei vitreg, dar avea mereu grijă să pară indiferentă şi destinsă. Înainte, acceptase sofisticarea şi stilul cizelat ale lui Daniel doar ca pe nişte trăsături ale personalităţii lui; niciun moment nu-i trecuse prin minte că acele caracteristici proveneau din familia mamei sale. Acum căuta inconştient motive de a-l ţine la distanţă, iar dezvăluirile despre trecutul lui îi justificau perfect atitudinea.

Iniţial, Jonathan i-a explicat doar că prima lui soţie, Laura, fusese o Prescott, iar studiile lui Daniel fuseseră plătite dintr-un cont personal pe care i-l deschiseseră părinţii lui. Era pregătit din timp pentru a-şi ocupa locul în firma familiei, a adăugat Jonathan.

Lani avea doar zece ani când plecaseră din Hawaii, dar învăţase la şcoală despre familiile Prescott şi Thomas. Alături de alte câteva familii locale puternice, făcuseră

avere din cultura trestiei de zahăr, în secolul al nouăsprezecelea. Investiseră masiv profiturile în alte afaceri de pe insulă, de la agricultură până la navlosiri şi proprietăţi imobiliare, de la turism până la industria uşoară, până ajunseseră să domine viaţa comercială a întregului arhipelag Hawaii.

Încă din copilărie, Lani percepuse rezultatele. Pe măsură ce oraşul Honolulu devenea un mare port al Pacificului, iar arhipelagul, o staţiune de agrement favorită, frumuseţea tropicală a zonei căzuse treptat victimă sub plugurile unei neînduplecate procesiuni de buldozere. Lani echivala dezvoltarea urbană cu distrugerea rapace, iar Daniel Prescott Reid primi curând în mintea ei rolul unui nemilos şi iresponsabil senior al războiului industrial.

Cu următoarea ocazie l-a văzut în vacanţa de Paşti, când Daniel a venit pe coasta de vest ca să-şi petreacă sărbătorile cu familia. Mama ei era în ultimul trimestru al unei sarcini dificile şi primise ordin să stea în pat, din cauza riscului de naştere prematură. Jonathan, care ieşise la pensie toamna trecută, îşi petrecea aproape tot timpul lângă ea. Eforturile lui de a găti şi a deretica prin casă erau stângace, dacă nu chiar dezastruoase, aşa că Lani îşi asumase aproape toate aceste responsabilităţi.

A reacţionat faţă de prezenţa lui Daniel cu un amestec de atitudine defensivă iritată şi aroganţă prefăcută. Se temea să nu fie rănită – să nu se facă iar de râs. În orice caz, era clar că Daniel nu voia să aibă absolut nimic de-a face cu ea, pentru că din clipa când pusese piciorul în San Diego a avut cea mai mare grijă s-o evite.

Două luni mai târziu, Anne Reid a murit, iar la trei luni după aceea Jonathan a suferit primul atac de cord. Daniel a venit din Hawaii cu ambele ocazii. Lani a reacţionat cu o politeţe rece faţă de aceste expresii formale de compasiune şi a profitat din plin de faptul că îngrijirea fratelui ei mai mic îi oferea un paravan convenabil după care să se ascundă.

Numai o dată a rămas singură cu el, când Daniel a intrat pe neaşteptate în camera ei, chiar înainte de a pleca înapoi în Hawaii. Insista să plătească o menajeră cu normă întreagă, dar Lani a respins cu furie ideea, spunând că nu voia să aibă nimic de-a face cu banii lui murdari şi că putea să se descurce perfect şi singură.

Daniel a înhăţat-o de braţ şi a smucit-o spre el. Câteva clipe s-au uitat unul la altul – doi ochi cenuşii şi reci ca oţelul şi doi ochi albaştri furioşi, înfruntându-se. Apoi, Daniel a înjurat printre dinţi şi s-a răsucit pe călcâie, ieşind din cameră cu paşi mari.

În următorii câţiva ani, Daniel a reuşit să-şi petreacă de obicei câte o vacanţă cu tatăl lui, la San Diego, pe lângă deplasările de afaceri ocazionale pe care le făcea pe continent. Deşi Jonathan îl ducea pe Brian în Hawaii în fiecare iarnă, Lani nu-i însoţea niciodată. Îi spusese tatălui ei că avea nevoie de acea lună de odihnă anuală, explicaţie pe care el o acceptase imediat.

La douăzeci şi nouă de ani, Daniel a fost promovat vicepreşedinte al Diviziei de Recreere Prescott & Thomas. Lani a adăugat şi această funcţie nouă pe lista nemulţumirilor ei. Reproşurile ocazionale pe care i le aducea, ca principal distrugător al naturii de pe insule, erau întâmpinate invariabil cu replici răbdătoare în apărarea importanţei turismului pentru insulele Hawaii. Dar Lani îşi amintea ziua când mersese prea departe şi dojana usturătoare pe care o primise ca rezultat, şi niciodată nu-l mai provocase în felul acela.

Daniel era politicos dar distant în timpul vizitelor sale în California, mereu atent să se intereseze cum se descurca şi oferindu-i adesea ajutorul, dar fără să exercite niciodată presiuni. Lani nu-i putea reproşa reţinerea – de fiecare dată când se apropia de ea prea mult, se crispa alarmată.

Cu timpul, Jonathan i-a dezvăluit toată povestea primei lui căsnicii. O cunoscuse pe Laura Prescott imediat după

război, când ea avea vreo douăzeci şi cinci de ani şi pierduse de mult numărătoarea burlacilor bogaţi care-o ceruseră în căsătorie. La insistenţele părinţilor, tocmai se pregătea să accepte inelul de logodnă din partea unui aristocrat convenabil.

Jonathan încercase s-o agaţe pe plajă, iar Laura fusese destul de amuzată ca să-i permită. Peste câteva săptămâni, amândoi ştiau că aveau să devină soţ şi soţie. Când Laura l-a prezentat părinţilor ei pe chipeşul, dar banalul ofiţer de marină, aceştia au fost oripilaţi. Sau opus vehement căsătoriei şi şi-au dezmoştenit complet fiica.

Această ostracizare s-a destins brusc după naşterea lui Daniel. Jonathan caracteriza comportamentul ulterior al socrilor lui ca fiind corect dar rece. Numai pe Daniel îl iubeau – din ziua când se născuse, fusese răsfăţat nu numai de bunicii lui, ci şi de unchi, de mătuşă şi de cei doi copii adolescenţi ai acestora.

Soţii Prescott au înfiinţat imediat un generos cont de depozit pentru Daniel, astfel încât la vârsta adolescenţei avea propria lui avere. Bătrâna doamnă Prescott a trăit cu şase luni mai mult decât soţul ei, murind când Daniel avea douăzeci şi opt de ani. Şi-a împărţit averea între fiul ei, Charles Prescott, şi Daniel, care era singurul urmaş al fiicei sale, Laura Prescott Reid.

Având în vedere banii şi poziţia lui, la care se adăuga şi aspectul extrem de atrăgător, Daniel a devenit ţinta tuturor tinerelor nubile din cercurile lui sociale, fapt care-l amuza enorm pe tatăl lui. După fiecare călătorie în Hawaii, Jonathan o delecta pe Lani cu povestiri despre urmăririle necruţătoare cărora le era supus bietul Daniel, determinând-o să comenteze caustic că, după părerea ei, nici el nu fugea prea repede. N-o amuza deloc să afle de la Jonathan că Daniel se interesa frecvent dacă ea era în relaţii cu cineva. Fără îndoială, dacă s-ar fi purtat aşa cum părea el s-o facă, ar fi fost considerată o uşuratică

neruşinată.

A adăugat şi acest dublu-standard pe lista reproşurilor la adresa lui. Iar acum, îşi spunea nefericită, era luată pe sus şi dusă în Hawaii, ca să se confrunte cu desconsideraţia familiei lui, cu aerele superioare ale femeilor şi cu stilul autoritar al lui Daniel însuşi.

Trebuia să ţină minte toate motivele de a păstra distanţa, fiindcă se temea foarte mult că, în paradisul tropical din Hawaii, soarele estival avea să topească toată gheaţa în care se zidise cu atâta grijă.

Capitolul 3

Luni dimineaţă, Daniel o duse pe Lani la biroul avocatului lui Jonathan Reid, Robert Epstein, ca să discute conţinutul testamentului. Lani află că, o dată ce mama ei se măritase cu Jonathan Reid, toate plăţile făcute pe numele lui Lani ca rezultat al morţii tatălui său fuseseră investite pentru ea. După paisprezece ani, acest cont adunase dobânzi considerabile.

Cu excepţia câtorva obiecte lăsate prin testament anume lui Lani şi a câtorva donaţii pentru diverse acţiuni de caritate, Jonathan îşi lăsase toată averea, modestă cum era, depusă într-un cont pentru Brian, cu Daniel numit ca tutore şi mandatar.

— Tatăl tău şi-a schimbat testamentul acum cinci luni, după ce a terminat de plătit studiile tale, Lani, îi explică avocatul; apoi arcui o sprânceană spre Daniel. Înţeleg că a discutat problema cu tine, când s-a dus ultima oară în Hawaii, nu?

— Într-adevăr. Se temea să nu-l recrutez pe Brian în afacerile familiei Prescott, adăugă Daniel cu un zâmbet subţire, şi l-am asigurat că voi investi banii lui Brian şi-i voi preda controlul asupra lor când va împlini douăzeci şi unu de ani. Tatăl meu dorea ca Brian să aibă o anumită independenţă.

— Norocul lui, interveni acru Lani.

Desigur, aproba logica tatălui ei vitreg – nu avea nevoie de banii lui, mai ales acum, după ce-şi descoperise propria bogăţie. Nu-şi dorea decât ca Jonathan să fi avut suficientă încredere în ea pentru a-i atribui custodia asupra lui Brian – dar, în fond, el nu avea idee de sentimentele ei pentru Daniel. În mod firesc, presupusese că ar fi entuziasmat-o perspectiva întoarcerii în statul ei natal.

— Te rog să nu crezi că pe tatăl tău vitreg nu l-a interesat soarta ta, Lani, insistă Robert Epstein, interpretându-i greşit

comentariul sarcastic. A considerat că, după ce absolveai, îţi puteai câştiga singură existenţa. Şi, desigur, fratele tău vitreg i-a promis că va răspunde de amândoi. Sunt sigur că Jonathan nu s-a îndoit niciodată ce soră bună îi eşti lui Brian, ci doar a socotit că ţi-ai sacrificat destul tinereţea pentru el. Mi-a spus că dacă te-ai căsători, s-ar gândi mai bine, dar atâta vreme cât rămâi nemăritată, consideră că e cazul ca amândoi să locuiţi la Daniel.

Daniel stătea tolănit în fotoliul adânc de piele, părând amuzat de expresia crispată a lui Lani.

— Aşadar, voi doi n-aţi aranjat numai viitorul lui Daniel, ci şi pe al *meu*, îl acuză ea furioasă, şi nicio clipă nu v-aţi gândit să mă consultaţi *şi pe* mine în legătură cu asta.

Fratele ei vitreg înălţă din umeri.

— Ce rost avea? Ai fi obiectat.

Apoi se ridică în picioare şi strânse mâna avocatului, împiedicând-o pe Lani să mai protesteze.

— Îţi mulţumesc pentru timpul acordat, Robert. Mă bucur că ai rezolvat problemele din partea asta. Păstrăm legătura în privinţa casei.

Lani se ridică şi ea, limitându-şi comentariile la un „mulţumesc" rece. Nu avea nimic de câştigat făcând scene familiale în faţa avocatului. Nemulţumirea ei îi era adresată lui Daniel, nu lui Robert Epstein.

Luând-o de braţ, Daniel o conduse afară din clădire. Imediat ce ajunseră în parcare, Lani îşi desprinse braţul din mâna lui şi spuse încet, cu voce răguşită:

— Tu şi tăticul aţi aranjat toate astea, nu-i aşa? Niciunul dintre voi n-a vrut să mă lase să aleg ce voi face, dacă murea! De ce?

— Amândoi am considerat că tu şi Brian trebuie să locuiţi cu mine. Eşti…

— Ce avantajos pentru tine, că tăticul a murit tocmai acum! se răsti cu furie Lani. Dacă ar mai fi…

Daniel îşi încleştă degetele în jurul braţului ei şi o răsuci

în loc cu destulă forţă ca să-i taie respiraţia.

— Încă o remarcă deşteaptă ca asta, şi mă pun cu cureaua pe fundul tău! Mi-am iubit tatăl. Acum patru ani, a acceptat să se mute în Hawaii imediat ce tu terminai colegiul. Iar dacă-ţi închipui că ai vreo şansă să te las să rămâi aici singură, mută-ţi gândul!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Daniel, am douăzeci şi doi de ani. Am să fac ce vreau!

Lani îşi smuci braţul din strânsoarea lui şi porni cu paşi mari spre maşină, dar constată că Daniel încuiase portiera. Se simţi ca o idioată în timp ce stătea acolo, aşteptându-l nerăbdătoare s-o ajungă din urmă.

Furia lui Daniel era vizibilă. Se observa în rigiditatea trupului şi felul cum îşi mijise ochii. Lani văzu că-şi ţinea mâinile înfundate în buzunare, ca şi cum n-ar fi avut încredere în sine însuşi.

— Niciodată să nu-mi mai întorci spatele, ordonă el.

Descuie portiera, apoi o trânti de îndată ce Lani se aşeză în maşină.

Lani îşi regreta deja comentariul sarcastic în legătură cu moartea lui Jonathan. Fusese de neiertat să-i spună aşa ceva lui Daniel, şi ştia că-i datora scuze. El însă arăta atât de furios, încât se întrebă dacă avea să i le accepte.

— Îmi pare rău, Daniel, murmură ea abia şoptit. Daniel dădu scurt din cap.

— Bine!

Continuă să ţină cheia maşinii în mâna dreaptă, fără a schiţa nicio mişcare de a porni motorul. Privea prin parbriz, încă furios, iar Lani se întrebă dacă şi în tratativele de afaceri îl domina la fel temperamentul. Se îndoia.

Poate că avea o şansă să-l calmeze cu o tachinărie. În fond, urma să se mute în casa lui şi nu putea continua acel conflict permanent.

— Daniel, toarse ea, nu crezi că-s puţin cam prea mare ca să mă baţi cu cureaua la spate?

Întorcând privirea spre ea, Daniel îi văzu zâmbetul larg, apoi îi studie deliberat trupul, cu o admiraţie evidentă.

— Există doar două căi de a controla o femeie ca tine, prinţeso. Prima e bătaia. Desigur, pe asta n-am încercat-o niciodată. Iar a doua e dragostea. Din câte-mi amintesc, asta merge destul de bine. Ai vreo preferinţă pentru viitor?

Lani simţi că se înroşea de jenă. Fir-ar el să fie pentru că-i amintea cât de eficientă era ultima metodă de a o pedepsi, din urmă cu şapte ani! Refuză să-i lase ultimul cuvânt.

— Dacă bătăile tale sunt la fel de dureroase ca modul de a face dragoste, le refuz pe amândouă!

Îşi aruncă părul pe spate, privindu-l îmbufnată, în aşteptarea inevitabilei replici batjocoritoare.

Dar Daniel nu făcu decât să clatine încet din cap, zâmbind, apoi porni maşina.

***

Lani fu uimită să constate că următoarele câteva zile trecură fără nicio vorbă aspră sau strâmbătură. Daniel o ajută să-şi facă bagajele, asigurând-o că avea destul loc în mansarda casei pentru toate lucrurile pe care dorea să le păstreze. Lani ştia că era nerăbdător să se întoarcă în Hawaii cât de curând posibil, ca să supravegheze perioada iniţială a celui mai nou hotel al firmei Prescott & Thomas, care se deschisese în ziua înmormântării lui Jonathan, şi totuşi nu părea deloc nervos când ei îi era greu să decidă ce să facă în legătură cu câte un obiect la care ţinea. Află că Maunalua Bay Hotel era motivul pentru care se întorsese în Hawaii luni după-amiază, şi nu trecea nicio zi fără să vorbească la telefon cu managerul.

Chiar şi aşa, când Brian îi rugă să facă o vizită la grădina zoologică din San Diego, marţi după-amiază, Daniel acceptă imediat, spunându-i lui Lani că puteau termina bagajele seara. Se vedea clar că Brian îşi idolatriza fratele mai mare,

dar Lani nu se simţea deloc geloasă. Cum ar fi putut, când toţi trei petrecuseră o zi atât de minunată împreună?

Spre uşurarea ei, Daniel era prietenos dar impersonal, rezervându-şi îmbrăţişările pentru Brian. Îşi spuse că, atâta vreme cât păstra distanţa, avea să poată convieţui civilizat cu el. Îşi îngăduia să spere că avea să înţeleagă faptul că de şapte ani avusese viaţa ei personală şi ţinea la propria sa independenţă. Pur şi simplu trebuia să înveţe să-şi controleze reacţiile fizice faţă de el.

Decolară de la Los Angeles miercuri după prânz, luându-l pe Brian de la şcoală ca să prindă avionul. Lani fu amuzată când, la aeroport, îi întâmpină un grup de bărbaţi între două vârste, cu diverse bijuterii la gât. Daniel menţionase că erau de la o companie de televiziune care produsese un serial despre o staţiune hawaiiană. Voiau să filmeze episodul-pilot la noul hotel Maunalua Bay al firmei Prescott & Thomas.

Daniel dispăru în sala de conferinţe a aeroportului împreună cu cei trei de la Hollywood, iar Lani îşi petrecu timpul până la ora plecării făcând o plimbare prin aeroport cu Brian, cumpărându-i de mâncare şi citindu-i poveşti.

Zborul spre Honolulu decurse fără probleme. Lani şi Brian stăteau pe primele două locuri ale salonului de clasa întâi, iar Daniel, în spatele lor, lucra. După un timp, Lani intră în vorbă cu o stewardesă, o fată abia trecută de douăzeci de ani care crescuse şi ea tot la Honolulu. Când află că Lani era hawaiiană de origine şi se întorcea acasă după o absenţă de doisprezece ani, fata o preveni râzând să se aştepte la mari schimbări. Ea, una, le găsea avantajoase. Îi plăcea forfota din timpul zilei şi distracţiile de seară, ca să nu mai menţioneze numărul mereu crescând de tineri care făceau în fiecare zi surfing de pe Waikiki Beach.

Jumbo-jetul ateriză cu o precizie milimetrică, iar după debarcare coborâră câteva trepte şi fură întâmpinaţi de un tânăr zâmbitor care părea cam de aceeaşi vârstă cu Lani.

Era mai scund cu câţiva centimetri decât Daniel, avea părul la fel de închis la culoare, iar ochii într-o nuanţă mai închisă de cenuşiu. În locul pielii bronzate a fratelui ei vitreg afişa o roşeaţă arsă de soare ce părea destul de neplăcută.

Avea pe braţ două coroane de flori împletite din orhidee violete – zeci de boboci mici strânşi unii lângă alţii. Majoritatea pasagerilor nu beneficiaseră de o asemenea primire şi se duceau direct la tramvaiele de navetă pentru zona de descărcare a bagajelor. Numai membrii unui grup numeros care venise cu ei primiră la rândul lor coroane, făcute din flori mai ieftine – garoafe şi anemone. Daniel strânse mâna tânărului.

— Tommy, îţi mulţumesc că ne-ai aşteptat. Ei sunt fratele meu mai mic, Brian, şi sora mea vitregă, Lani Douglas. Lani, el e vărul meu, Tommy Prescott.

Tommy se aplecă şi-i puse lui Brian o coroană după gât, dăruindu-i tradiţionalul sărut hawaiian pe amândoi obrajii, odată cu salutul „Aloha!”. Apoi se ridică şi-i zâmbi lui Lani, dar înainte de a putea să repete procedura, Daniel îl interceptă, luându-i coroana de pe braţ.

Veni până la câţiva paşi de Lani, îi petrecu ghirlanda peste cap, apoi îi ridică uşor părul pentru a i-l răsfira pe deasupra florilor. Când îi puse mâinile pe talie, Lani se încordă instinctiv, gata să-l respingă. Daniel se aplecă, o sărută chiar în faţa urechii stângi, îşi trecu încet gura peste faţa ei, atingându-i în treacăt buzele, apoi continuă pe obrazul drept pentru a-i depune un sărut stăruitor în locul cel mai sensibil al gâtului, sub ureche.

Senzualitatea acestui ritual o lăsă pe Lani sufocată şi ameţită. Nu încăpea nicio îndoială că Daniel încerca intenţionat s-o excite, iar zâmbetul lui triumfător o înştiinţa că ştia cât de bine reuşise.

— Bine ai venit acasă, Kaiulani, murmură el, adăugând apoi cu un zâmbet: am fost destul de blând pentru tine?

Lani se retrase, jenată de intensitatea reacţiei faţă de

acea hărţuire pe care o bănuia cauzată doar de un impuls. Jocul *acela* puteau să-l joace şi alţii!

Se întoarse spre vărul Tommy, adresându-i un zâmbet pieziş, îmbietor.

— Nu-mi urezi şi tu bun venit? întrebă ea cu o voce seducătoare. Tommy nu avu nevoie să fie rugat de două ori, şi-i puse mâinile pe braţe, sărutând-o pe amândoi obrajii. După o privire scurtă spre expresia împietrită a lui Daniel, îi făcu lui Lani vesel cu ochiul, apoi îi acoperi gura cu a lui, pentru câteva secunde.

— Am lăsat maşina în garaj, îi spuse el lui Daniel. Ce-ar fi să-l iei pe Brian la o plimbare cu tramvaiul, în timp ce eu o duc pe Lani la maşină? Ne vedem afară.

Brian începu imediat să-l tragă pe Daniel spre tramvai, iar fratele său mai mare nu avu încotro decât să-l urmeze, în timp ce-i spunea vărului său, privindu-l cu o expresie de gheaţă:

— În regulă. Ţine minte, numai, că e sora mea, nu o *haole* wahineca alea cu care de distrezi tu, Tommy!

Tommy nu făcu decât să râdă.

— Uite cine vorbeşte! Tu-ţi alegi femeile pe sprânceană, de pe continent, iar nouă ne rămân doar resturile de la masa ta. Şi-n plus, nici nu sunteţi cu adevărat rude.

O luă pe Lani de braţ, urmându-i pe Daniel şi Brian spre ieşirea din clădire.

— E între voi doi ceva despre care ar trebui să ştiu? întrebă el încet. După felul cum te-a sărutat vărul meu, aş zice că ar vrea să facă mult mai mult. Dar dacă mă înşel, mi-ar face plăcere să te invit odată în oraş.

— Şi mie mi-ar plăcea să vin, răspunse Lani, pe un ton neutru. Uneori, Daniel are un simţ ciudat al umorului. Adevărul e că nu suntem deloc apropiaţi.

Studie clădirile mari din dreapta ei şi parcarea din stânga.

— Nu recunosc locurile astea. Înainte, aici era un

terminal mic, înconjurat de flori… Arăta foarte frumos. Acum e la fel ca pe continent.

— Noul terminal a fost construit la jumătatea anilor şaptezeci. Datorită intensificării traficului şi a turismului, aveam nevoie de un aeroport mai încăpător.

În timp ce se apropiau de maşină, Lani se strâmbă.

— Mai încăpător, poate. Mai frumos, în niciun caz. Arătă spre un Mercedes-Benz mare, albastru închis.

— Ai o maşină foarte drăguţă. Tommy zâmbi.

— Am un Porsche. Mercedesul e al lui Daniel. Mi-am lăsat maşina acasă la el şi am luat-o pe asta. Vom avea nevoie de mai mult spaţiu, pentru bagaje.

În timp ce o ajută să se urce în maşină, Lani îl întrebă curioasă:

— Cu ce te ocupi? Ca meserie, vreau să zic.

— Nu vreau să par înfumurat, dar m-aş putea retrage în Fiji dacă aş vrea, răspunse Tommy. De fapt, abia am terminat colegiul. La toamnă încep dreptul.

— Nu-mi spune, gemu Lani. La Harvard? Râzând, Tommy clătină din cap.

— Aia-i alma mater a lui Daniel, nu a mea. Eu am studiat la Yale ca subabsolvent şi am reuşit să fiu admis şi la facultatea lor de drept. M-am gândit că nimeni nu poate concura cu Daniel când e vorba de conducerea firmei Prescott & Thomas – el va prelua preşedinţia, peste zece – doisprezece ani, când se va retrage tatăl meu. Eu am să mă mulţumesc să conduc departamentul juridic, într-o bună zi.

Aruncă o privire peste umăr în timp ce scotea maşina din parcare, şi observă expresia ostilă a lui Lani la auzul numelui Prescott & Thomas.

— Ei, ce s-a întâmplat? Am spus ceva ce nu se cuvenea?

Lani îşi spuse că dacă tot trebuia să aibă de-a face cu Tommy Prescott, era mai bine să-i cunoască sentimentele faţă de familia lui.

— Voi fi sinceră. Găsesc că cei din neamul Prescott sunt

nişte snobi. Urăsc ceea ce au făcut în Hawaii, şi am auzit că s-au purtat îngrozitor cu tatăl meu vitreg în tot timpul cât a fost căsătorit cu prima lui soţie.

— Şi Daniel? întrebă Tommy. Cu el de ce nu te înţelegi?

Lani nu-i prea putea spune adevăratul motiv, aşa că se eschivă uşor:

— Poate că are sângele prea albastru pentru mine. Cine ştie, or fi strămoşii ăia ai voştri de neam regal! Oricum, motivul pentru care am venit în Hawaii a fost ca Brian să poată sta cu amândoi. Daniel are custodia, dar nu m-aş putea despărţi de el. I-am fost ca o mamă, în ultimii şase ani.

Tommy termină de scos maşina şi, în timp ce ieşea din garaj, răspunse:

— Nu judeca familia după bunicii mei. Bătrâna se numea Victoria – noi îi spuneam Regina pentru că, Dumnezeu ştie de ce, se purta la fel ca ea. Bătrânul era doar cu puţin mai breaz. Dar s-au născut în alt secol, Lani. Pentru ei, singurii parteneri de căsătorie acceptabili erau cei din vechile familii hawaiiene – *kamaainas* – sau poate familiile cu sânge albastru din New England. Mătuşa mea Abigail, verişoară primară cu Daniel…

— Stai puţin! îl întrerupse Lani, râzând. Mă cam încurc în rudele voastre.

— Nu mă mir, recunoscu Tommy. Fii atentă, voi încerca să-ţi explic – deşi s-ar putea să n-am nicio şansă, râse el. Victoria şi Thomas Prescott au avut doi copii. Una a fost Laura Prescott, mama lui Daniel. Celălalt a fost Charles Prescott. Tatăl meu, Richard, şi mătuşa Abigail, sunt copiii lui Charles…

— Verii primari ai lui Daniel, completă Lani.

— Bravo! Ceea ce face ca eu să fiu vărul lui de-al doilea. Iar ceea ce-am început să-ţi spun era că, atunci când mătuşa Abby s-a măritat cu un chirurg cardiolog din Texas, pe nume Howard Regan, s-ar fi zis c-a fugit cu un războinic

cazac. Unchiul Howie n-a fost cu adevărat primit în familie decât după ce l-a operat pe un vechi prieten al lui Thomas, salvându-i viaţa. Din nefericire pentru tatăl tău vitreg, el tot ce-a putut face a fost să supravieţuiască la Pearl Harbor şi să fie decorat ca erou naval…

Tonul sardonic al lui Tommy o făcu pe Lani să zâmbească.

— Înţeleg. Sunteţi la fel ca toată lumea, nu-i aşa, Tommy? Doar nişte oameni simpli.

— Nu pot spune asta cu toată sinceritatea, râse el. Trebuie să recunosc că bătrânul Charles a fost cam tiran la vremea lui, dar acum are şaptezeci şi ceva de ani şi s-a mai îmblânzit. Tatăl meu tinde să fie destul de lejer, şi deşi mama e o Thomas, o să-ţi placă. Tuturor le e dragă. Cât despre Daniel, n-aş avea curajul să-l provoc dacă nu mi-ar fi văr – m-aş teme să nu mă treacă pe lista neagră.

Opriră în faţa clădirii pentru bagaje, dar trecură câteva minute până când apăru şi Daniel cu Brian. În timp ce aşteptau, Tommy întrebă nonşalant:

— Daniel ştie ce părere ai despre Prescott & Thomas?

— Ar fi şi cazul, mormăi Lani. Nu mi-am ascuns-o niciodată. Peste câteva momente, Brian deschise portiera şi se aşeză pe bancheta din spate, aşteptându-l pe Daniel să termine de pus valizele în portbagaj. Imediat după ce părăsiră aeroportul, Daniel îşi întrebă vărul:

— De ce n-o iei pe H-1?

— Mă gândeam că poate Lani ar vrea să vadă oraşul. S-a schimbat mult de când n-a mai fost pe-aici.

Lani se întrebă de ce zâmbea cu gura până la urechi.

— Extraordinar, replică Daniel exasperat. Exact asta-mi lipsea, Tommy.

Apoi adăugă rece:

— Mai ţine-o mult aşa, şi-am să te trimit să lucrezi vara asta pe Maui.

Lani n-avea idee la ce se referea.

Drumul trecea prin zona industrială din jurul Şoselei Nimitz, pe lângă marele centru comercial Ala Moana, şi se intersecta cu Kalakaua Avenue. Între timp, Brian adormise. În California era trecut de miezul nopţii.

Deşi oraşul se dezvoltase mult, schimbările n-o nemulţumiră prea tare – până ajunseră la Waikiki. Lani îşi amintea o plajă întinsă, cu un număr limitat de hoteluri, fiecare înconjurat de grădini frumoase. Zona fusese transformată într-o junglă de beton, cu fiecare palmă de loc acoperită de hoteluri, magazine, edificii administrative şi blocuri de locuinţe. După părerea ei, era un caz clar de viol ecologic, săvârşit de nişte oameni hămesiţi după bani câştigaţi rapid din industria turistică a statului. Era îngrozită.

— Daniel, şopti ea privindu-l, ce s-a întâmplat aici?

— Vrei să-ţi arăt care sunt ale firmei Prescott & Thomas? întrebă Tommy, amuzându-se vizibil.

— Termină, Tommy… mârâi Daniel, dar numai pentru a fi întrerupt de atacul feroce al lui Lani:

— E o ruşine! Puţin vă pasă ce le faceţi insulelor ăstora, atâta vreme cât vă îmbogăţiţi voi, *kamaaina*-ii, nu-i aşa, Daniel?

Daniel înjură printre dinţi, apoi îl întrebă pe vărul lui, cu un glas îngheţat:

— Am spus Maui? Nu, Tommy, mai bine Molokai. Niciun Nightclub. Nicio femeie. Ai înţeles?

Tommy ridică o mână, cu un gest rugător, ţinându-şi-o pe cealaltă pe volan.

— Bine, bine. Am s-o lămuresc, spuse el. Numai lasă-mă să lucrez la Maunalua Bay.

Apoi, solemn, continuă către Lani:

— Domnişoară Douglas, trebuie să subliniez faptul că fratele dumitale vitreg este întruchiparea progresului edilitar luminat. De când a devenit vicepreşedinte al Diviziei de Recreere, Prescott & Thomas abordează cele mai clasice

proiecte de pe insule. Aşteaptă numai să vezi noul nostru hotel – e imediat după districtul Kahala…

— Dar acolo era atât de frumos, atât de liniştit! strigă Lani. Iarba, copacii, plaja… Vrei să spui că n-a mai rămas nimic din ele?

— Nimic, confirmă Tommy.

Se vedea clar că firea sa răutăcioasă nu-i dădea pace, căci adăugă:

— Totuşi, acum există un teren de golf extraordinar, cu optsprezece găuri – păcat de copacii pe care a trebuit să-i defrişăm. Şi priveliştea… A trebuit să se niveleze faleza, în trepte, ca să se amenajeze o plajă. Şi pe urmă, mai e şi parcarea…

— Molokai, îl întrerupse Daniel, ca voluntar în colonia leproşilor.

Lani îşi privi încruntată fratele vitreg, atât de distrusă de schimbările suferite de frumosul ei oraş natal încât o părăsi orice prudenţă – mult mai repede decât dispăruseră fermecătoarele grădini din Waikiki.

— Până termini, ai să distrugi tot ce-a mai rămas din insulele astea. Cum ai *putut*, Daniel?

Tommy scoase un hohot de râs, nepărând tulburat de furia rece a vărului său.

— Te are la degetul mic, nu-i aşa, Daniel? apoi aruncă o privire spre Lani.

— Dacă-i vorbea altcineva aşa, îi luă capul, spuse el. Sau măcar o exila pe Molokai.

— Lui Lani i-ar plăcea să locuiască pe Molokai, îşi informă Daniel vărul, pe un ton uşor amuzat, care o mai linişti pe Lani. Nu are aceleaşi concepţii despre pedepse ca tine. Ştia că am să mă ocup de ea în particular, nu-i aşa, prinţeso?

Fiorul lui Lani fu absolut involuntar. Nu avea idee ce plănuia Daniel să-i facă, dar era sigură că urma să fie ceva neplăcut. Acum ajunseseră pe Kahala Avenue, străbătând un cartier unde se aflau unele dintre cele mai frumoase şi

scumpe case din Hawaii. Tommy încetini maşina în timp ce mergeau paralel cu un zid alb de piatră, apoi coti printr-o poartă deschisă, pe o alee largă.

Prima reacţie a lui Lani fu una de intimidare la vederea mărimii casei lui Daniel. Era de cel puţin două ori cât locuinţa ei din San Diego, un paralelipiped prelung, cu două niveluri, având un balcon la etaj şi un acoperiş în pantă deasupra mansardei. Casa părea să fi fost adusă intactă dintr-un oraş colonial din îndepărtata New England, contrastând ciudat cu plantele tropicale care înfloreau atât de abundent în rondurile de flori şi grădina amenajată decorativ din jur. Lumina de la intrarea cu portic se combina cu razele lunii, scăldând o gamă uluitoare de carmin, portocaliu, roz, lavandă, albastru şi galben. Nuanţele verzui ale frunzişului şi ierbii se regăseau în obloanele casei, dar pereţii acesteia erau zugrăviţi într-un alb imaculat şi auster.

Tommy înscrise Mercedesul pe aleea curbă care se arcuia la vreo şapte metri de intrare, apoi opri.

— Deschide-mi portiera, Tommy, îl instrui Daniel. Am să-l duc pe Brian în casă.

Urcară pe o alee pietruită, pe lângă un aranjament multicolor de plante decorative, până în casă. În partea din spate a enormului hol de la intrare se înălţa o scară maiestuoasă, flancată de balustrade de mahon identice. Lani aruncă o privire în dreapta, apoi în stânga, pe când se apropiau de scară, dar nu distinse decât parchetul camerelor pe lângă care treceau. Totuşi, impresia ei iniţială era de moştenire familială preţioasă, şi se gândi că Daniel trebuia să fi fost într-adevăr nepotul favorit, pentru a moşteni casa aceea.

Daniel se opri la baza scării, aruncând o privire peste umăr spre cei doi care-l urmau.

— Te rog, adu şi bagajele, Tommy.

O fixă pe Lani cu o expresie dezaprobatoare.

— Iar *tu,* vino cu mine.
— Am înţeles, să trăiţi! mormăi ea printre dinţi.
Când avea să-nveţe să-şi controleze temperamentul? în timp ce-l urma pe Daniel în susul scării înghiţi în sec, nervoasă, încercând să-şi umezească gâtlejul. Oare trebuia să ia în serios comentariile dinainte ale lui Daniel despre metodele de pedeapsă?
În capul scării, cotiră pe un culoar; pe toată lungimea, se aflau uşi întredeschise. În capăt se afla camera lui Brian, mobilată cu paturi suprapuse şi decorată cu tapet roşu, alb şi albastru, reprezentând un detaşament colonial şi un corp de toboşari. Daniel dădu la o parte pătura cu carouri albastre de pe patul de jos, îl culcă pe Brian şi-i scoase pantofii. Lumina din hol pătrundea în cameră, dezvăluind rafturile pline de maşini şi vapoare, cuburi, jocuri de puzzle şi cărţi. Brian avea să fie fascinat când urma să se trezească şi să-şi exploreze noul domeniu.
Dormitorul lui Lani se afla vizavi. Era o cameră spaţioasă şi aerisită, cu ferestre pe doi pereţi şi o uşă de glasvand glisantă spre un balcon care în timpul zilei promitea să fie foarte luminos şi plăcut. Culoarea predominantă era un roz închis, care se regăsea pe covor, în tapetul cu dungi, în draperiile înalte cât peretele, legate la mijloc, şi în cuvertura înflorată. Într-un colţ stăteau un şezlong şi un gheridon; noptiera, scrinul cu trei sertare şi tăblia patului dublu erau de un cafeniu închis, băiţuit. În fundul camerei se afla o mică baie privată.
Lani aruncă o privire admirativă spre aranjamentul atrăgător şi confortabil al camerei. La un moment dat, întâlni întâmplător privirea lui Daniel şi se uită grăbită în altă parte. Nu mai părea supărat pe ea, dar avea în ochi un licăr foarte neliniştitor, care-o făcea să-şi aducă aminte cât de neînţelept ar fi fost să-l provoace. Simţi că se înroşea la faţă de jenă şi reuşi să spună cu o voce crispată:
— E foarte frumos, Daniel. Îţi mulţumesc.

— Mă bucur să ştiu că un lucru făcut de mine beneficiază de aprobarea ta, Lani.

Daniel ieşi din cameră, reapărând peste câteva minute însoţit de Tommy, cu bagajele.

Când plecă, Tommy îi făcu lui Lani cu mâna, spunându-i că avea să treacă pe la ea a doua zi dimineaţă. Cumva, faptul că era aproape singură cu Daniel în casa *lui* părea mult mai provocator decât acela de a se afla singură cu el în propria ei casă.

Daniel încă mai ţinea ultimul bagaj în mână, dar îl lăsă să cadă în mijlocul covorului roz, cu o bufnitură dramatică.

— Ei, cred că ai ceva să-mi spui.

Lani îşi stăpâni imboldul de a-şi freca palmele de blugi. Refuza să-i dea de înţeles lui Daniel cât o tulbura prezenţa lui.

— Am dreptul la propria mea opinie despre Prescott & Thomas şi felul cum compania ta a profanat insulele, stărui ea. Hotelul vostru cel nou…

— N-ai văzut hotelul meu cel nou, nici altceva făcut de mine de când am venit în Hawaii, îi reaminti calm Daniel. Nu crezi că ar trebui să arunci o privire în jur, înainte să mi te repezi la beregată?

Avea dreptate, desigur. Doar nu-l putea învinui pentru amenajările necugetate ale predecesorilor lui, şi întrucât nu inspectase niciunul dintre proiectele lui personale, ar fi fost nedrept să le judece. Recunoscu încet:

— Cred că da. Numai că… ştii… m-a necăjit foarte tare, Daniel. Totul e atât de diferit, acum…

— Mai mult în Waikiki, prinţeso. Crede-mă, înţeleg de ce eşti şocată. Şi eu sunt. Dar celelalte insule sunt amenajate cu mai multă grijă.

Tonul îi deveni uşor tachinator.

— Şi acum, nu crezi că ar trebui să-ţi prezinţi scuzele pentru că te-ai purtat ca o puştoaică obraznică?

— Să nu mă faci pe mine puştoaică obraznică! răspunse

Lani, cam fără convingere, căci îşi dăduse seama că nu mai era supărat pe ea. Sunt femeie, nu copil!

Habar n-avea cât de provocator arăta, cu mâinile proptite în şoldurile suple şi buza de jos repezită înainte. Ochii lui Daniel îi studiară trupul pe toată lungimea; colţurile gurii i se arcuiră în sus, şi-i făcu cu ochiul.

— Ăsta-i un lucru asupra căruia putem fi de acord, prinţeso, spuse el cu glas tărăgănat. Desigur, mai ai multe de învăţat. Norocul tău că sunt pe-aproape, să te învăţ.

Lani simţi că i se împurpurau obrajii, ceea ce nu făcu decât să-l amuze şi mai mult. În timp ce ieşea din cameră, fluiera vesel pentru sine, iar Lani îşi dădu seama cu tristeţe că melodia era „Slavă Domnului pentru fetiţe”.

Capitolul 4

A doua zi dimineaţă, Brian năvăli în camera lui Lani, aruncându-se pe patul ei şi înşirând o listă a jucăriilor „mişto” pe care le descoperise pe rafturi.

— Hai să vezi ce-am construit! o chemă el.

— Bine… mormăi Lani buimacă, frecându-se la ochi.

Îşi luă pe ea halatul şi-l urmă în camera lui, căscând. Cu siguranţă, avusese parte de nopţi mai odihnitoare în cei douăzeci şi doi de ani ai ei de viaţă. Zăcuse trează ore întregi, încercând să înţeleagă comportamentul lui Daniel. În California, fusese atât de indiferent încât îi dăduse senzaţia că-l putea ţine uşor la distanţă. Dar, din momentul aterizării în Hawaii, începuse s-o tachineze, iar acele zâmbete amuzate ale lui aveau un mod propriu de a-i sabota stăpânirea de sine. Dumnezeule mare, dacă ar fi cuprins-o în braţe, probabil că-n dimineaţa asta s-ar fi trezit în patul lui!

Nu mai avea niciun rost să nege că şi la douăzeci şi doi de ani îl găsea la fel de irezistibil ca la cincisprezece. Iar acest gând o speria îngrozitor.

Brian îi arătă aeroportul pe care-l construise din blocuri de plastic, apoi porniră spre scară, băiatul deschizând curios fiecare uşă pe lângă care treceau. Pe lângă propriile lor dormitoare, mai erau două băi complete, două camere mobilate ca pentru musafiri, şi o cameră mare, goală, cu pardoseală de gresie.

În seara trecută, Lani observase uşa din partea opusă a scării şi presupusese că ducea în apartamentul principal. Brian se repezi înăuntru înainte de a-l putea opri, iar când îl urmă, prudentă, Lani văzu uşurată că acolo nu mai era nimeni. Se aflau într-un salon folosit ca birou, având alături un dormitor decorat în tonuri masculine de maro şi bej, şi o baie mare. Cuvertura de pe pat era destul de răvăşită, dar în rest în cele trei camere domnea ordinea.

Lani îl împiedică pe Brian să mai folosească patul drept trambulină şi-l duse jos. La parter, sufrageria se afla dincolo de o arcadă, lângă baza scării. Brian alergă înăuntru şi strigă:

— L-am găsit pe Daniel!

Daniel stătea la o masă circulară, în bucătăria de dincolo de sufragerie. Aceasta era absolut modernă, contrastând cu stilul antic al decoraţiunilor din sufragerie. Daniel îşi sorbea cafeaua, ridicând privirea din ziarul pe care-l citea pentru a le da bună dimineaţa. Era îmbrăcat deja pentru lucru, într-un costum sobru, gri cu carouri. Brian îl rugă să vină la etaj ca să-i vadă aeroportul; în lipsa lor, Lani se uită prin dulapuri şi găsi o tigaie în care să facă jumările. Tocmai punea pe masă micul dejun pentru Brian, când acesta reapăru împreună cu Daniel.

— Mă gândeam să-l duc azi pe Brian la plajă, spuse ea. Poate-o să vină şi Tommy cu noi.

Îşi făcu de lucru curăţind pe bufet şi spălând tigaia.

— În regulă. Ai numai grijă să vă întoarceţi până la douăsprezece şi douăzeci. Am aranjat…

— Mulţumesc, Daniel, îl întrerupse ea. Sunt perfect capabilă să-mi fac şi singură planurile.

N-avea niciun rost să-şi amâne intenţia de a-şi afirma independenţa.

Privirea lui dezaprobatoare îi dădu de înţeles că-l nemulţumise.

— Angajez o menajeră cu program permanent în locul femeii care s-a ocupat de casă cu jumătate de normă, spuse el calm. Vom avea nevoie de cineva care să aibă grijă de Brian când tu vei începe lucrul. Am programat interviuri azi la orele unu, două şi jumătate şi trei şi jumătate. Sunt foarte ocupat la birou, Kaiulani, dar dacă pentru tine bronzul e mai important decât binele lui Brian, am să mă întorc aici ca să vorbesc personal cu candidatele.

Lani era prea uluită ca să răspundă. Să aibă grijă de

Brian…? Când ea va începe lucrul…? Cum putuse lua o asemenea decizie fără s-o consulte mai întâi?

Daniel îl privi pe Brian, care-şi abandonase micul dejun ca să le urmărească discuţia. Apoi se apropie de Lani, aflată lângă chiuvetă, şi o prinse de umăr. Lui Brian gestul i se părea afectuos, dar Lani ştia ce ştia. O fi arătat ca o mângâiere, însă de fapt era un avertisment.

— Calmează-te, prinţeso, îi şopti el.

Apoi, destul de tare, pentru ca Brian să-l audă, continuă:

— Ai vrea s-o ajuţi pe Lani să aleagă pe cineva care să aibă grijă de tine, Brian?

— Vreau ca Lani să aibă grijă de mine.

Lani îşi dădea seama că frăţiorul ei era doar la un pas de o criză. Gestul ei instinctiv de a-l consola fu zădărnicit de apăsarea braţului lui Daniel.

— Lani s-a dus mult timp la şcoală, îi spuse el băiatului. A studiat din greu ca să-şi poarte găsi o slujbă care să-i facă plăcere.

— Îi face plăcere să aibă grijă de mine! insistă Brian. Nu vreau să rămân cu o babă rea.

— Toate îngrijitoarele sunt tinere, drăguţe şi iubitoare, îl tachină Daniel. Şi în cea mai mare parte a timpului vei fi în tabără, cu alţi copii de vârsta ta. Tu şi Lani puteţi merge în vacanţă pentru câteva săptămâni, dar apoi ea va începe să lucreze, iar tu te vei duce în tabără. Acolo vei putea să înoţi, să joci tot felul de jocuri, chiar şi să înveţi să călăreşti pe cal. Cum ţi se pare?

Brian îl privi lung pe Daniel câteva secunde, cu buza de jos tremurându-i uşor. Spre uimirea lui Lani, în loc de a se repezi afară din cameră, plângând, întrebă cu şiretenie:

— Pot să am şi cizme de cowboy?

— Sigur, dacă se fac pe măsura ta. Cred că te vor învăţa şi să te scufunzi.

— Am încercat în piscina lui Christopher! exclamă Brian. A fost mişto!

— Bine. Atunci, că ne-am înţeles, du-te sus şi ia-ţi pe tine nişte haine curate. Vreau să stau un timp de vorbă cu sora ta.

Brian ieşi în fugă, încă zâmbind, cu gândul la tabără. Lani se îndepărtă de Daniel. Cum Dumnezeu ar fi putut să-şi afirme independenţa, când îi venea să se arunce în braţele lui de fiecare dată când o atingea? Cu un mare efort, îşi adună forţele şi-i spuse ferm:

— Nu-mi iau nicio slujbă. Angajează o menajeră dacă vrei, şi în orice caz trimite-l pe Brian în tabără dacă şi lui îi place, dar locul meu e aici. Nu sunt de acord să găsească o străină în fiecare zi când se întoarce acasă.

— I-ai fost ca o mamă de când aveai şaisprezece ani. E timpul să începi să-ţi mai vezi şi de viaţa ta. Vei lucra pentru hotel…

— Am să-mi găsesc singură o slujbă! strigă Lani, privindu-l încruntată. Nu mai încerca să-mi organizezi viaţa!

O privire tăioasă însoţi tăcerea ameninţătoare a lui Daniel, făcând-o pe Lani să se înroşească în obraji, plecându-şi privirea spre podea. Dar, când îi vorbi în sfârşit, tonul lui era destul de măsurat:

— Te bazezi cu adevărat pe mine, prinţeso. Mai ţii minte ce s-a întâmplat acum şapte ani?

Cu o străfulgerare în ochii ei albaştri, Lani ridică smucit capul spre el.

— Asta ar vrea să fie ameninţarea supremă? Că dacă nu-ţi îndeplinesc ordinele, ai să mă săruţi? Ştii, Daniel, s-ar putea să reuşeşti. Întotdeauna a fost o experienţă dureroasă pentru mine, din mai multe puncte de vedere!

— Nu, fir-ai să fii! explodă el. Am vrut să spun că dacă mi te împotriveşti cu forţa, voi folosi forţa şi eu. Nu sunt cel mai calm om din lume, mai ales când e vorba de tine.

Se duse la filtrul de cafea, îşi turnă o cană mare şi adăugă puţin zahăr. Lani avu impresia că-l interesa mai mult să-şi controleze furia decât să-şi astâmpere setea.

Următorul lui comentariu, rostit pe un ton nonşalant, o ului complet.

— Când voi ajunge să fac dragoste cu tine, prinţeso, o să-ţi placă, spuse el. O să-ţi placă atât de mult, încât nu vei vrea să mă mai opresc, îţi promit.

Apoi zâmbi, la vederea expresiei ei oripilate.

Când avea să facă dragoste cu ea? Ce voia să însemne asta? Lani avea impresia că Daniel voia s-o adauge pe lista femeilor pe care plănuia să le gratifice cu atenţiile lui, şi n-ar fi suportat niciodată aşa ceva. Îi era greu să facă faţă până şi flirturilor lui moderate. Se vedea clar că o tachina din nou, încercând s-o descumpănească.

Tot subiectul era mult prea periculos, aşa că reveni la problema iniţială – dacă era sau nu cazul să-şi ia o slujbă.

— Dacă mă duc să lucrez, s-ar putea să aibă efect rău asupra lui Brian, sugeră ea prudentă.

— Amândoi îl iubim pe Brian, dar acum are şase ani şi nu există niciun motiv de a nu putea petrece câteva ore pe zi cu o guvernantă. În orice caz, foloseşte următoarele trei săptămâni pentru a-l ajuta să se adapteze, dar după Patru Iulie va pleca în tabără, iar tu vei începe să lucrezi. Ţi-ai sacrificat destul viaţa, Lani. N-am să te las să mai continui.

Nu avea niciun rost să-l mai contrazică. Nu făcu decât să dea din cap, murmurând:

— Aş prefera să-mi găsesc singură de lucru. Te rog, Daniel.

— Nu-ţi dau de ales. Dacă preferi să-ţi iei altă slujbă decât cea pe care o am eu în vedere, voi vorbi pur şi simplu cu patronul să te concedieze.

Probabil o putea face, cu relaţiile lui!

— Asta-i o nedreptate, mormăi Lani, atât pentru sine cât şi pentru Daniel.

— O fi o nedreptate, răspunse el, dar am slujba ideală pentru tine, şi dacă nu cumva mă înşel, până şi ţie o să-ţi convină.

— Nu zău!

I se trezise interesul, nu încăpea nicio îndoială.

— Într-adevăr. Vei fi ghid pentru V.I.P.-urile care vizitează Maunalua Bay. Nu e o staţiune turistică oarecare, prinţeso. Ne interesează două genuri de clientelă. Prima constă din sezoniştii care caută eleganţa şi liniştea dar aleg Oahu dintre toate insulele învecinate, pentru că au aproape Honolulu cu toate distracţiile sale, dacă vor. A doua – cu adevărat pâinea şi untul nostru – va consta în mici convenţii şi întruniri de afaceri. Nu va fi uşor să atragem acea clientelă de la alte hoteluri. Urmărim să le oferim clienţilor potenţiali câteva avantaje în plus, pe lângă obişnuita excursie gratuită. Când un om de afaceri vine aici să ne prospecteze, vreau să se ocupe de el cineva de calitate. Acelaşi lucru e valabil şi pentru V.I.P.-urile de alte genuri – şefi de stat, neamuri regale, aşa ceva. Eşti ideală pentru funcţia asta: hawaiiană din naştere, tânără, frumoasă şi poliglotă. Şi, adăugă el seducător, ai putea să programezi majoritatea întâlnirilor dimineaţa şi la începutul după-amiezii, astfel încât să ajungi acasă înaintea lui Brian.

Opinia cândva fermă a lui Lani despre caracterul malefic al firmei Prescott & Thomas începu să se clatine când Daniel îi spuse despre funcţia pe care o avea în vedere pentru ea. Îşi iubea statul natal şi-i plăcea să fie cu oameni interesanţi. Ar fi fost o adevărată plăcere să le arate locurile. Singura ei obiecţie era doar simbolică:

— Aş vrea să văd mai întâi hotelul. Să văd dacă-mi place ce-ai făcut.

— S-a făcut, prinţeso. Am să-l sun pe administrator şi-ţi va programa o întâlnire. Se numeşte Michiko Hansen. Ce-ai zice de mâine la ora zece?

— E perfect, răspunse ea, tocmai când Brian apărea din nou.

— Tot mai staţi de vorbă? întrebă el exasperat. Credeam că Daniel trebuia să se ducă la serviciu.

— Mă duc, răspunse Daniel, ciufulindu-i părul. Sora ta mai mare îmi dădea de furcă.

Băiatul găsi aceste cuvinte neobişnuit de amuzante şi chicoti sonor, în timp ce Daniel revenea cu atenţia spre Lani.

— Te ocupi tu de angajarea guvernantei, sau trebuie să mă întorc acasă?

Lui Lani nu-i scăpă lucirea amuzată din ochii lui, aşa că răspunse cu obrăznicie:

— Nu vrei să vorbeşti personal cu solicitantele? Eşti sigur că poţi avea încredere în mine?

Daniel preferă să ia ambele întrebări în serios.

— Nu şi da. Aş spune că eşti o bună judecătoare de caractere, prinţeso, cu o singură excepţie.

— Şi anume?

— Eu, desigur, replică el, adăugând pe un ton tachinator: într-o zi îţi vei da seama că inteligenţa, banii şi aspectul fizic nu sunt singurele mele calităţi.

Lui Lani îi venea să se ia la palme pentru că păşise atât de orbeşte în cursa întinsă de el.

— Ai dreptate, replică ea. Te mai caracterizează şi umilinţa, şi obiceiul de a nu te amesteca în vieţile altora.

Făcându-i cu ochiul lui Brian, Daniel îl întrebă:

— Acum înţelegi ce-am vrut să spun? Iar îmi dă de furcă.

Luă o servietă diplomat de pe bufet, oprindu-se doar atâta cât să-i spună ce salariu să-i ofere menajerei, ce program de lucru şi ce zile libere. Cu un gest vag, indică unde se aflau dormitorul şi baia acesteia.

Brian se repezi imediat să exploreze acea zonă a casei, iar Lani îl urmă mai încet. După ce se convinse că încăperea era spaţioasă şi imaculată, se hotărî să facă o scurtă inspecţie şi în restul casei.

Punctul de interes al livingului era un frumos şemineu de marmură, flancat de coloane din lemn de cireş. Camera era mobilată cu antichităţi americane timpurii, despre care Lani

presupunea că erau originale, nu reproduceri, la fel ca tablourile impresioniste agăţate sub cornişele de ipsos ce înconjurau tavanul. Parterul mai conţinea şi o bibliotecă, un salon neformal şi o cameră de toaletă care dădea într-o verandă închisă, aerisită, din spatele casei.

Lani tocmai ieşise de la duş, când sună telefonul. Luă repede un prosop şi alergă înapoi în dormitor să răspundă.

— Bună, Lani!

Tommy Prescott suna vesel în dimineaţa aceea.

— Pot să vă duc azi la plajă, pe tine şi pe puşti?

— Asta plănuiam şi eu, răspunse râzând Lani, dar trebuie să ne întoarcem până la douăsprezece şi jumătate. Daniel vrea să angajez azi o menajeră. A organizat totul: trei candidate vin să dea interviuri.

— Tipica eficienţă prescottiană. Ajung acolo în douăzeci de minute, aşa că să fiţi gata.

Lani răspunse în glumă că şi Tommy moştenise aceeaşi aplecare spre eficienţă, şi închise. După ce-i strigă lui Brian să-şi ia slipul, îmbrăcă şi ea costumul de baie dintr-o bucată, albastru, şi o tunică flauşată pe deasupra.

În timp ce-l aşteptau pe Tommy, inspectară portretele de familie din hol. Mama lui Daniel, Laura, fusese o frumuseţe oacheşă, şi până şi bunica lui, redutabila Victoria, arătase atrăgător, în pofida înfăţişării ei severe. Dar cel mai mult o cuceri pe Lani prinţesa hawaiiană care adusese bogăţia şi influenţa în clanul Prescott. În rochia ei de mireasă ornamentată în stil european, părea doar un copil, deşi de o frumuseţe uluitoare.

— Vreau ca guvernanta mea să arate ca ea! declară Brian. Tommy îi duse pe Waikiki Beach, care era mult mai aglomerată decât în copilăria lui Lani, deşi fata nu prea putea să se plângă. Plaja ei favorită din San Diego era o masă de trupuri omeneşti, iar aceasta nu arăta mai rău. Brian alergă spre apă şi se împrieteni repede cu un grup de copii care construiau un castel mare de nisip lângă mal;

Tommy se scuză, închirie un surfboard şi porni spre valuri cu el.

Lani se mulţumi să stea la plajă, tolănită în şezlongul adus de Tommy. Mai târziu, îl duse pe Brian în apă, apoi se aşeză turceşte lângă ceilalţi copii, ajutându-i la construirea castelului.

Tommy se întoarse tocmai când ea şi Brian reveneau de la chioşcul de răcoritoare, cu trei sucuri. Imediat, băiatul o tuli din nou spre noii lui prieteni.

— Ai ales perfect momentul, îi spuse Lani lui Tommy, întinzându-i o cola. Cum a fost surfingul?

— Bun pentru începători. Plicticos pentru mine.

Categoric, modestia nu se număra printre viciile familiei Prescott, îşi spuse Lani, stăpânindu-şi un zâmbet. Se aşeză cu Tommy pe prosoape, la şuetă, menţionând munca pe care urma se înceapă în iulie şi întrebându-l pe Tommy ce planuri avea pentru vara aceea.

— E ultima mea şansă de a fi liber, răspunse el. O dată ce voi începe facultatea de drept, voi lucra ca intern în departamentul juridic. Dar în vara asta voi sta la dispoziţia lui Michi – managerul – ori de câte ori are nevoie de cineva. Nu sunt multe pe care nu le-am făcut, inclusiv să îmbrac o fustă de ierburi şi să mă dau drept dansatoare tahitiană, zâmbi el. Încep de luni.

— Ai să-mi lipseşti.

— Poate reuşim să ne mai vedem în zilele mele libere. Nu şi seara, însă, adăugă el cu amărăciune, Daniel e foarte protector cu tine, Lani. Poate că nu vă înţelegeţi prea bine, dar aseară a stabilit regulile. N-am voie să te invit în oraş până nu ne cunoaştem mai bine. În niciun caz nu trebuie să te iau prea repede.

Lani fu surprinsă că-i era destul de recunoscătoare lui Daniel pentru asta. În fond, nu-i interzisese vărului său să se întâlnească – îi spusese doar să aştepte. Era clar că Tommy, deşi de aceeaşi vârstă cu a ei, avea incomparabil

mai multă experienţă.

— Oricum, continuă el ridicând din umeri, dacă nu fac ce spune Daniel, am să mă pomenesc în următorul avion care pleacă de pe insulă. Şi-mi place aici.

— Chiar ar face-o? Te-ar trimite pe Molokai? întrebă Lani.

Tommy începu să râdă.

— Pe Kona, mai degrabă. Ai înţeles despre ce era vorba aseară?

— Cred că da. O luaseşi pe-acolo fiindcă ştiai cum aveam să reacţionez. Voiai să-l împungi puţin pe Daniel şi te-ai folosit de mine pentru asta. Am ghicit bine?

Tommy dădu din cap.

— Nu m-am putut stăpâni, Lani. Sper că n-ai avut probleme din cauza asta.

— Nu prea.

Lani nu avea intenţia să repete conversaţia atât de jenantă pe care o purtase cu Daniel.

— Nici nu mă aşteptam, fiindcă faci parte din familie, iar Daniel devine destul de îngăduitor când e vorba de oameni la care ţine. Aseară, a trântit câteva cuvinte bine alese, apoi a început să râdă. De la mine şi sora mea înghite unele lucruri pe care altcuiva nu i le-ar permite niciodată.

Oare şi Lani intra în acea categorie? Gândul că Daniel i-ar fi putut nutri o anumită afecţiune era de-ajuns ca să-i inunde trupul cu o căldură periculoasă care nu datora nimic soarelui tropical. Cum să înfrunte asemenea sentimente? Răceala ei nu-l ţinea pe Daniel la distanţă. Poate ar fi fost mai bine doar să-i urmeze exemplul şi să adopte o atitudine nepăsătoare şi ironică, la fel ca a lui.

Se întoarse pe burtă şi începu să-l chestioneze pe Tommy despre familia lui – un subiect de conversaţie mult mai sigur decât sentimentele lui Daniel faţă de ea. Află că sora sa, Hope, tocmai absolvise liceul în Japonia, unde învăţase în cadrul unui schimb de experienţă. Părinţii lui Tommy se duseseră în Extremul Orient, ca s-o ia acasă, într-o călătorie

de plăcere dar şi de afaceri. Japonia şi Hong Kong-ul erau pieţe lucrative, nu numai pentru turism ci şi pentru navlosiri, agricultură şi afaceri cu proprietăţi imobiliare.

Tommy îi lăsă acasă tocmai la timp pentru ca Lani să se scuture de nisip şi să se schimbe. Toate cele trei candidate erau excelente, dar atât ea cât şi Brian o preferară pe ultima. Linda Wong avea douăzeci de ani, era cea mai mare dintre şase copii şi învăţase să aibă grijă de fraţii şi surorile ei mai mici, inclusiv un băiat de aceeaşi vârstă cu Brian despre care sugeră că ar fi fost un bun tovarăş de joacă, dacă primea slujba. Îi vorbea lui Brian cu naturaleţea şi afecţiunea unei mame cu experienţă, iar după plecarea ei Lani telefonă imediat la câteva persoane de pe lista de referinţe. Recomandările lor erau într-adevăr entuziaste, aşa că sună imediat la agenţie ca să anunţe că se hotărâse.

Când îi telefonă Lindei, fata păru atât de încântată că primise slujba, încât Lani o întrebă de ce o tânără cu inteligenţa şi ambiţiile ei se mulţumea cu rolul de menajeră. Răspunsul Lindei fu înviorător de candid. Era studentă cu program parţial şi mai avea câţiva ani până să termine colegiul. După ce absolvea, spera să se angajeze la o companie solidă, cu şanse de avansare. Concurenţa pentru asemenea posturi era feroce. Iniţial, îşi căutase o slujbă de birou, dar când agenţia îi spusese la cine ar fi putut să se angajeze, se răzgândise. Îi spuse lui Lani că spera ca domnul Reid să fie destul de impresionat pentru a-i da o şansă la Prescott & Thomas, când absolvea, iar Lani îi răspunse că nu se îndoia de acest lucru.

Stabiliră ca Linda să înceapă munca de luni într-o săptămână, pentru a-i acorda lui Brian câteva săptămâni ca să se deprindă cu ea. Imediat ce terminase de stabilit ultimele detalii, Lani auzi uşa din faţă deschizându-se şi îl văzu intrând pe Daniel. Acesta se uită la ea, apoi spre Brian, care era încă în slip.

— Ia-ţi pe tine o cămaşă şi nişte pantaloni, îi spuse el.

Mergem să luăm cina.

Brian se repezi afară din bucătărie, tocmai când Lani închidea telefonul.

— Se pare că ai angajat pe cineva, comentă Daniel.

Lani îi spuse despre Linda Wong şi calităţile ei, subliniind faptul că părea demnă de încredere şi apropiată de copii.

— Vrea să lucreze pentru Prescott & Thomas, când va absolvi, adăugă ea. E hotărâtă să te convingă că merită să-i oferi o slujbă.

— Să-mi şteargă biroul de praf? întrebă sec Daniel.

— Îşi va lua licenţa în afaceri. Ai să te gândeşti la ea, când va sosi momentul, nu-i aşa, Daniel?

Lani ştia că s-ar fi simţit îngrozitor de vinovată dacă Linda lucra trei-patru ani ca servitoare, fără nicio şansă de a se angaja în cele din urmă la Prescott & Thomas.

— Am s-o fac vicepreşedintă a sectorului de întreţinere, declară solemn Daniel. Când îşi va începe programul viitoarea noastră directoare?

Gluma lui o făcu pe Lani să chicotească.

— De luni într-o săptămână. În legătură cu cina… aş fi gătit ceva, dar în casă nu sunt prea multe şi, fără maşină…

— Ai răbdare, prinţeso, replică Daniel pe un ton tachinator. Sunt un om ocupat. O să luăm şi o maşină, la sfârşitul săptămânii.

— N-a fost o aluzie!

— Nu poţi plimba preşedinţii de corporaţii cu autobuzul, domnişoară Douglas. Vei avea nevoie de o maşină confortabilă. Îţi place cea cu care circul eu?

— O maşină atât de mare? întrebă Lani, cam abătută. N-aş putea avea două? Una mică, sport, pentru mine, şi o limuzină mare pentru V.I.P.-uri?

Daniel nu părea să-şi dea seama că glumea.

— Nu mă încântă ideea să circuli cu o maşină sport. Maşinile mari sunt mai sigure.

— Şi-n plus, o poţi trece pe numele firmei, nu-i aşa,

domnule Reid? adăugă ea cu un zâmbet larg.

— Exact, prinţeso. Ca şi cina din seara asta. Am primit prea multe reclamaţii în legătură cu mâncarea şi serviciile dintr-unul din hotelurile pe care le-am achiziţionat anul trecut. E timpul să verific.

Lani avea un simţ al umorului suficient de bine dezvoltat ca să-şi stăpânească un hohot de râs.

— Minunat! chicoti ea. Prima noastră seară în Hawaii, şi unde ne inviţi la cină? La un restaurant îngrozitor, cu un serviciu şi mai îngrozitor.

Fu uimită să-l vadă pe Daniel înroşindu-se la faţă, pe sub stratul de bronz.

— Nu m-am gândit la asta, Lani. Îmi pare rău. Vom merge în altă seară.

— A, nu! răspunse ea, clătinând ironic din cap. Pentru nimic în lume n-aş vrea să pierd restaurantul tău de categoria a treia!

— Nu e de mâna a treia, răplică băţos Daniel, dar nu se ridică la standardele noastre obişnuite.

Noroc că Brian apăru tocmai în acel moment.

— Vom lua cina la unul dintre restaurantele fratelui tău mai mare, îi spuse Lani încet, conspirativ. Vom fi spioni. Gustăm mâncarea şi vedem dacă ospătarul serveşte bine, apoi vom scrie un raport secret.

Brian era încântat de idee – atât de încântat, încât la restaurant fu mult mai cuminte decât de obicei.

— Mă mir că nu te-a recunoscut nimeni, îi spuse Lani lui Daniel, după ce făcură comanda. Credeam că Daniel Prescott Reid e destul de celebru ca să-l recunoască lumea în toată regiunea Pacificului de Nord.

Daniel o privi amuzat, pe sub pleoape.

— Evident. Şi în Pacificul de Sud. Dar oamenii recunosc mai repede numele decât chipurile. Dacă veneam cu Michi sau Elizabeth, altfel ar fi stat lucrurile.

Chelnerul aduse salata, iar Lani observă că farfuria era

caldă încă, semn că tocmai fusese scoasă din spălător, iar sosul avea un gust cam ciudat.

La început, Daniel îşi exprimă nemulţumirea faţă de mâncare prin câteva comentarii critice, dar în cele din urmă se lăsă influenţat de buna dispoziţie a lui Lani şi a lui Brian şi începu să glumească pe seama cusururilor restaurantului. Deşi calitatea ingredientelor era excelentă, erau preparate fără har, şi servite enervant de stângaci.

Buna dispoziţie îi pieri în momentul când se scuză pentru a vorbi cu managerul restaurantului. Lui Lani îi păru rău pentru bietul om, când acesta îi conduse la bucătărie. Avea chipul transpirat de nervozitate şi se înroşi când Daniel începu să se uite prin dulapuri şi sertare, făcând însemnări într-un carneţel.

— Ce-ai să faci? întrebă Lani, în timp ce mergeau spre maşină.

— Voi vorbi cu administratorul general al hotelului, şi-am să-i trimit un raport scris. Îi voi recomanda înlocuirea responsabilului de restaurant şi a bucătarului şef.

— Fără niciun avertisment?

— Au primit reclamaţii, ce alt avertisment mai vor? Nimănui nu-i place să concedieze oamenii, Lani, dar când conduci o firmă, uneori e necesar.

— Mă bucur că nu am funcţia ta, recunoscu ea.

Începea să înţeleagă cu ce fel de presiuni trebuia să aibă de-a face Daniel şi cât de mult muncea.

Înainte de a se întoarce acasă, trecură cu maşina prin Waikiki, iar Lani fu uimită să vadă cât de mulţi turişti se plimbau pe străzi, îmbrăcaţi în tot felul de haine, de la blugi până la multicolora modă aloha. Daniel îi arătă încă două hoteluri ale reţelei Prescott & Thomas, ambele vechi de zece ani. Deşi era încântată să afle că firma planifica renovări şi amenajări exterioare în plus, Lani ar fi preferat ca jumătate dintre hotelurile de pe esplanadă să fie demolate şi înlocuite cu palmieri şi plante decorative.

Zarva, traficul, betonul şi mulţimile nu se potriveau cu concepţia ei de paradis tropical.

Întrucât Daniel era deja mult prea familiarizat cu procesul ei de vânzare, se abţinu să şi-l afirme din nou. Cumva, îşi spunea ea, reuşiseră să petreacă împreună o seară întreagă fără schimburi de priviri sau replici furioase. Dimpotrivă, ultimele câteva ore fuseseră chiar plăcute. Poate că era o proastă, dar în acel moment n-avea niciun chef să redeschidă ostilităţile.

Capitolul 5

A doua zi dimineaţă, Tommy Prescott telefonă la ora nouă.

— Am primit ordinul de drum, anunţă el. Trebuie să te iau la zece şi un sfert şi să te duc la hotel, apoi să-ţi iau puştiul de pe cap în timp ce Michi o să te poarte prin marele tur de onoare.

Lani plănuise să ia autobuzul şi în mod normal s-ar fi bucurat de oferta lui Tommy de a o lua cu maşina. Acum însă o respinse, iritată că Daniel făcuse toate aranjamentele fără s-o consulte şi pe ea.

— Serios? întrebă, cu o voce de gheaţă. Din receptor se auzi un hohot de râs.

— Nu ţi-a spus, hmm? Nu fi prea aspră cu el. Daniel dă ordine cum respiră.

Lani fierbea de furie.

— Atunci, n-are decât să le dea ordine altora! Am să vin acolo singură.

— Ba n-ai să vii singură, am să te duc eu.

Aroganţa tipică a celor din neamul Prescott, îşi spuse revoltată Lani. În zece ani, Tommy urma să ajungă la fel de autoritar ca Daniel.

— Haide, Lani, insistă el. Lasă-mă să te iau. Altfel, risc să ajung la spălatul vaselor în Kona.

— Nu s-ar răzbuna pe tine. Credeam că e foarte *îngăduitor* cu familia lui, replică ea pe un ton numai lapte şi miere.

— Au!

Lani îşi putu imagina strâmbătura.

— Ai inimă, Lani. O să se *răzbune* pe mine. Făcu o pauză, încurcată.

— Ăă, ascultă, cred că… Adică, trebuia să te întreb dacă vrei să mergi la plajă, iar când tu îmi spuneai că trebuie să te duci la hotel, eu m-aş fi oferit să te duc acolo. Ce zici?

Lani bănuia că această explicaţie ingenuă era destul de interesată.

— Anume ai făcut-o, nu-i aşa? Mi-ai spus că Daniel ţi-a dat ordin, fiindcă voiai să mă înfurii pe el.

— Bine, recunosc. Încă mă mai usturăă decretul lui de a nu te invita în oraş. Tiranie prescottiană curată. Dacă n-aş face parte şi eu din familie, m-aş răscula! adăugă el glumeţ.

Lui Lani îi era imposibil să mai rămână supărată pe el. În fond, nu-l putea acuza că-i trăsese câteva împunsături vărului său, când şi ea o făcuse de-atâtea ori, în ultimii şapte ani. Îi spuse să vină în patruzeci şi cinci de minute, adăugând că avea să facă un pachet cu costumul de baie şi prosopul lui Brian, în caz că hotărau să se ducă din nou la plajă.

Maunalua Bay Hotel avea o poziţie *„kokohead”* – spre Koko Head Crater, aflat în estul districtului Kahala. Drumul de acces de la şosea traversa un teren de golf de lângă hotelul propriu-zis. Clădirea principală era construită în formă de arc, urmând curbura ţărmului, în timp ce o prelungire cu un etaj se arcuia într-o latură a turnului cu cincisprezece niveluri, formând un complex în formă de S. Efectul faţadei moderne a hotelului era atenuat de copaci şi arbuşti înfloriţi.

Tommy opri maşina în faţă, pentru a o lăsa pe Lani la intrare. La fel ca multe alte hoteluri din Hawaii, nici Maunalua Bay nu avea uşi, pentru a lăsa să intre briza oceanului. Holul era enorm, cu plafon înalt şi un candelabru de cristal în mijloc, pardoseală cu dale închise la culoare şi un covor oval pe care erau puse câteva grupuri de fotolii şi canapele. Numeroasele plante se combinau cu schema cromatică pentru a da ambianţei un sentiment natural şi odihnitor.

Lani se opri la recepţie pentru a întreba cum putea ajunge la biroul administratorului, apoi îşi continuă drumul pe lângă un şir de lifturi, până într-un hol unde o săgeată

discretă arăta direcţia spre administraţie. Bătu uşor în uşa cu inscripţia „Manager general”.

— Intră! îi răspunse o voce feminină melodioasă.

Lani nu-şi formase nicio imagine preconcepută despre Michiko Hansen, dar în niciun caz nu se aşteptase la femeia fermecătoare care o întâmpină. Părea să aibă vreo treizeci şi cinci de ani, şi era în culmea frumuseţii. Deşi purta pantofi cu tocuri cui, rămânea mai scundă cu câţiva centimetri decât Lani. Părul negru îi lucea ca o caschetă mătăsoasă, iar în ochii migdalaţi i se citea o expresie caldă şi primitoare. Trupul cu forme perfect proporţionate îi era îmbrăcat într-un taior elegant de mătase bej, având jacheta încinsă cu o centură de piele neagră. Lani îşi dori să fi avut pe ea ceva mai formal decât rochia de vară albă cu buline albastre.

Michi Hansen se apropie cu paşi hotărâţi care distonau cu înfăţişarea ei delicată şi, când îi întinse mâna dreaptă, Lani îi observă verigheta de aur filigranat de pe inelarul mâinii stângi.

— Mă bucur foarte mult că te cunosc în sfârşit, spuse managera zâmbind. Sau poate ar trebui să spun: *Hagime-mashite do-zo yoroshi-ku,* repetă ea formula de salut, în japoneză.

Lani îi răspunse în aceeaşi limbă, felicitând-o pentru frumuseţea hotelului.

— N-am niciun merit, teamă mi-e, spuse Michi, revenind la limba engleză. A fost conceput de un arhitect tânăr şi talentat, un localnic pe care l-a descoperit Daniel. După cum vezi, rezultatul justifică încrederea lui Daniel în el.

Lani dădu din cap, presupunând că acel comentariu era un preludiu al vizitei, dar în loc s-o conducă în hol, Michi Hansen o invită să ia loc pe canapea şi-i oferi o cafea.

— Nu, mulţumesc.

După ce-şi turnă cafeaua într-o ceaşcă de porţelan fin, administratoarea se aşeză într-un fotoliu de lângă canapea.

— Vorbeşti excelent japoneza, remarcă ea. Unde-ai învăţat-o atât de bine?

— Când eram mică, în Hawaii, cea mai bună prietenă a mea era japoneză, îi explică Lani. Stăteam la fel de mult pe la ea pe-acasă ca la mine, şi am prins-o din zbor. Deşi ne-am mutat în California când aveam zece ani, n-am uitat-o, revenindu-mi totul când am început s-o învăţ la colegiu. Limbile străine mi-s uşoare – vorbesc şi franceza, şi spaniola, plus puţină hawaiiană, desigur.

— Îmi dau seama că ne vei fi de mare folos, Lani, îi zâmbi îmbietor Michi Hansen. Mărturisesc că ardeam de nerăbdare să te cunosc. Daniel vorbea foarte des despre tine.

— Probabil numai de rău, îi scăpă lui Lani, care apoi se înroşi la faţă. Vreau să zic, adăugă ea încurcată, nu ne înţelegem tot timpul prea bine. Cred că mai mult din vina mea.

— Câtuşi de puţin, răspunse netulburată Michi. Daniel recunoaşte că are şi el o parte din vină. Când e vorba de tine, îi e greu să-şi păstreze calmul. Cred că vei observa un mare progres, acum că ai venit în Hawaii.

Privirea ei era atât de directă şi intensă, încât Lani se simţi datoare să dea un răspuns lămuritor, deşi nu avusese intenţia. Managera o fi arătat eterică şi delicată ca un boboc alb de ghimbir, dar Lani bănuia că pe dinăuntru era la fel de dură ca frunzele fibroase ale aceleiaşi plante. Întrucât păreau să discute fără ascunzişuri, o întrebă:

— De cât timp îl cunoşti pe fratele meu vitreg?

— De şase ani. Soţul meu, Keith, era manager asistent la un hotel de pe Big Island, când Daniel l-a recrutat pentru aceeaşi funcţie la unul dintre hotelurile reţelei Prescott & Thomas din Waikiki. Toţi trei am devenit prieteni buni, aproape imediat. Pe măsură ce fiica noastră, Sarah, creştea, am avut tot mai mult timp să-l ajut pe Keith. Am format o echipă şi, peste doi ani, am fost avansaţi în funcţia

de co-manageri. Anul trecut, când compania a aprobat planurile pentru Maunalua Bay, Daniel ne-a spus că voia să administrăm noi hotelul.

În vocea şi ochii lui Michi se ivi o expresie tristă.

— Keith a murit într-un accident de maşină, acum zece luni. Daniel m-a convins că voi fi capabilă să administrez hotelul şi fără soţul meu. De la moartea lui Keith, s-a purtat extraordinar. Nici nu mi-aş putea dori un şef sau un prieten mai bun.

— Îmi pare rău, murmură Lani cu voce răguşită de emoţie. Ştiu cum e...

— Te-am tulburat. Nu trebuia să menţionez moartea lui Keith, când pierderea suferită de tine e încă atât de recentă. Pot să-ţi ofer un pahar cu apă, sau să te conduc până la toaletă?

Lani clătină din cap şi-şi scoase un şerveţel din poşetă.

— N-am nimic, serios. Mi-ar face plăcere să văd hotelul.

Michi îşi consultă ceasul de aur cu diamante de la mână.

— Bine. Daniel ar trebui să sosească din clipă-n clipă. Hai să-l aşteptăm în hol.

— Daniel? întrebă Lani, cu vocea ca un chiţăit subţire.

Daniel nu-i spusese nimic despre intenţiile de a veni şi el – ba chiar, îi dăduse tocmai impresia opusă.

— Sigur că da, răspunse amuzată Michi. Doar nu te-ai aştepta ca fratele tău vitreg să-i permită altcuiva să-ţi arate hotelul. E la fel de mândru ca un tată a cărui soţie tocmai a născut, dar în cazul de faţă, copilul a ieşit destul de mare, adăugă ea în glumă.

În hol, Daniel vorbea cu un paznic în uniformă, iar peste o clipă veni spre ele cu paşi mari. Michi îi întinse ambele mâini, iar Daniel i le luă într-ale lui, aplecându-se s-o sărute.

— Cum te înţelegi cu Lani? murmură el.

Încet, Michi îşi desprinse mâinile şi se retrase câţiva paşi.

— Foarte bine. Am vorbit despre tine.

Aceste cuvinte părură să-i amintească lui Daniel de

prezenţa lui Lani.

— I te-ai plâns lui Michi de mine, fără îndoială, o tachină el zâmbind.

— Pentru asta aş avea nevoie de mai mult de cincisprezece minute, replică Lani râzând, începând cu telefonul pe care i l-ai dat lui Tommy în dimineaţa asta.

Daniel o cuprinse pe după umeri, cu o mutră destul de spăşită.

— Mai târziu, prinţeso. Acum vreau să-ţi arăt locurile.

Lani îl lăsă s-o escorteze prin hol, spre magazinele hotelului. Pe lângă obişnuitul magazin cu produse diverse, mai erau câteva de îmbrăcăminte, o florărie, o bijuterie fină, o galerie de artă şi un magazin de suveniruri cu diverse piese de colecţie făcute din materiale preţioase. Apoi urcară la ultimul etaj, care găzduia unul dintre cele două restaurante ale hotelului şi un bar cu Nightclub. Prin ferestrele cât peretele se vedea o superbă panoramă a masivului montan Koolau într-o parte, şi a Oceanului Pacific în partea cealaltă. Daniel îi explică lui Lani că restaurantul era deschis pentru public numai la orele cinei. Nightelubul era folosit pentru spectacole care aveau loc de câte două ori pe noapte.

Michi deschise câteva apartamente şi camerele de la etajul inferior. Nu erau atât de mari pe cât se aşteptase Lani, deşi recunoştea în sinea ei că fiecare concepţie coloristică era fermecătoare. Camerele aveau balcoane spre ocean sau spre terenul de golf.

Ieşiră din hotel prin partea din spate a holului. La dreapta, Lani observă parcarea subterană; Daniel îi spuse că cea mai mare parte a construcţiei fusese clădită sub nivelul solului, pentru a nu obstrucţiona vederea. Trecură pe sub o pasarelă acoperită şi pe lângă un eleşteu unde înotau alene peşti tropicali. Celălalt restaurant al hotelului, Bay Terrace, se afla la etajul unei cădiri separate, lângă iazul cu peşti.

După o scurtă inspecţie a sălilor de conferinţe de la parter, reveniră la restaurant. Datorită pantei pe care se afla hotelul, sala de mese era la acelaşi nivel cu holul principal. Acolo atmosfera era mai puţin formală decât în Koolau Room de la etajul cincisprezece. Mulţi dintre meseni purtau doar halate şi sandale.

Bazinul oval al hotelului se afla în cealaltă latură a Terasei Golfului, înconjurat cu o pardoseală de beton. Turiştii stăteau la plajă în şezlonguri, iar la o tarabă din apropiere se găseau gustări, sandvişuri şi răcoritoare, în timp ce barul de lângă piscină nu mai prididea cu băuturile exotice. Dincolo de terasa piscinei se întindea un gazon spaţios şi o fâşie de nisip mai îngustă, încadrate între geamanduri care indicau o zonă lipsită de corali, bună pentru înot.

În spatele piscinei creşteau câţiva copaci înalţi, ascunzând o fermecătoare grădină cu plante tropicale înflorite din abundenţă. Deşi orice turist putea să se plimbe pe cărările întortocheate, grădina funcţiona şi ca un paravan exotic pentru aripa cu un etaj a hotelului pe care Lani o observase de pe şosea.

— Aici sunt cele mai scumpe apartamente, preciză Daniel, aruncând o privire spre Michi. Putem intra într-unul?

— În capăt, Daniel.

Michi deschise uşa cu o cheie universală, dezvăluind un apartament miniatural compus din salon, baie şi sufragerie la parter, plus două dormitoare şi alte două băi la etaj. Lani privi furniturile luxoase, inclusiv un bar complet utilat, vasele cu flori şi fructe proaspete, mocheta de pluş şi mobila scumpă.

— Cât costă ăsta pe noapte? întrebă ea, cu gura căscată.
Daniel pronunţă o cifră mai mare decât salariul pe o lună al multor oameni.

— Dar majoritatea apartamentelor noastre sunt mai ieftine. Avem douăzeci şi şase în total, majoritatea doar cu

două camere.

Făcură ultimul popas la parter, care conţinea alte unităţi de întreţinere şi pentru conferinţe.

— N-ai vrea să mănânci de prânz, Michi? întrebă Daniel, în timp ce luau liftul.

— Nu pot.

Bruneta cea scundă se uită la ceas.

— Mi-am programat o întâlnire cu managerul convenţiei peste zece minute. Rămâne pe altă dată, Daniel?

Începură să discute despre apropiata întâlnire, în timp ce Lani, care nu înţelegea mare lucru, se îndreptă spre magazinele hotelului. Petrecu câteva minute explorând galeria de artă, apoi examină cele mai noi costume de baie ale sezonului. Tocmai studia o fâşie provocatoare de nailon negru, când două mâini i se depuseră pe umeri, făcând-o să tresară şi să se întoarcă.

— De ce nu-l probezi? o întrebă Daniel pe un ton glumeţ. Lani se îndepărtă repede.

— M-ai speriat, îi reproşă ea, cu răsuflarea tăiată.

— Ai noroc că n-am făcut decât atât, domnişoară Douglas. De ceai dispărut aşa? De zece minute te tot caut.

— Tu şi Michi discutaţi probleme de afaceri şi mă simţeam… în plus, recunoscu Lani. Nu ştiu nimic despre administrarea unui hotel.

— Motiv pentru care te invit la masă.

Şi o luă de braţ, ca s-o conducă spre hol. Lani refuză să se clintească din loc. Era momentul ideal ca să-l iniţieze pe Daniel în obiceiul de a lansa invitaţii în loc de ordine.

— Mai întâi Tommy, acum masa. Nu te saturi niciodată să mă tot împingi de colo-colo? întrebă ea, cu o privire piezişă pe sub gene.

— Ce-a fost cu Tommy? De parcă n-ar fi ştiut!

— I-ai *ordonat* să mă ia cu maşina azi-dimineaţă. Ar fi trebuit să mă întrebi dacă voiam să merg cu el sau nu.

— Şi de ce să nu fi vrut? A încercat să te seducă ieri, în

fotoliul-cupă al Porsche-ului?

Colţurile gurii lui Daniel se arcuiseră într-un zâmbet.

— Ce-am mai râs. Şi încă ceva, domnule Reid. De când îmi spui cu cine pot să ies în lume şi cu cine nu? Dacă vreau să mă întâlnesc cu Tommy…

— I-am spus *lui,* nu ţie. Şi ar trebui să-mi fii recunoscătoare. Nu i-aş încredinţa vărului meu nicio persoană de sex feminin trecută de şaisprezece ani.

De-acum, Daniel râdea de-a binelea.

— Nu fac decât să-ţi protejez virtutea, prinţeso.

— Eşti imposibil!

Exasperată, Lani îşi aruncă mâinile în sus şi vru să plece, dar nu reuşi să facă decât doi paşi înainte ca Daniel s-o prindă de talie şi s-o tragă înapoi.

— Flirtezi cu mine, prinţeso? întrebă el încet.

Sigur că asta făcuse, însă n-ar fi recunoscut-o nici în ruptul capului.

— Dă-mi drumul! şuieră ea.

— Îmi promiţi că nu fugi?

În acel moment, Lani i-ar fi promis orice, numai să scape de senzaţiile ameţitoare pe care i le provoca trupul lui dur.

— N-am să fug, se grăbi ea să accepte.

Daniel îi dădu drumul, întorcând-o cu faţa spre el şi sărutând-o uşor pe frunte.

— Îmi pare rău pentru azi-dimineaţă, prinţeso. Plănuisem să te iau eu, iar când a intervenit ceva l-am sunat pe Tommy, care e clar că nu s-a putut abţine să nu arunce câteva împunsături. Data viitoare, adăugă el, am să te sun mai întâi. Şi acum, mergem la masă?

— Da… sigur, murmură Lani, cam buimăcită de sărutul lui şi scuzele care urmaseră.

Nu s-ar fi purtat atât de blând dacă n-ar fi ţinut cu adevărat la ea, nu? Mulţumită în sinea ei de acest gând, îl lăsă s-o conducă la Bay Terrace.

— Bună ziua, domnule Reid. Mă bucur să vă revăd. Unde

doriţi să luaţi loc?

Era clar că privirea admirativă a şefei de sală era adresată atât atracţiei masculine a lui Daniel, cât şi funcţiei lui de şef al firmei Prescott & Thomas.

— Cred că domnişoara preferă să decidă ea. Lani? Ce preferi să vezi, oceanul sau eleşteul cu peşti?

— Eleşteul, răspunse Lani, zâmbindu-i ca răsplată pentru că o consultase.

Daniel aruncă o privire peste lista de bucate, apoi sugeră să comande mahimahi, un peşte local pe care bucătarul îl prepara în sos de vin alb. Lani acceptă imediat. Peste o clipă, Daniel întrebă:

— Ce părere ai despre hotel?

Întrucât în ultima vreme se înţelegeau atât de bine, Lani consideră că-l putea tachina puţin.

— Aş prefera plaja în stare naturală, dar cred că dacă tot vei distruge frumuseţea insulelor, un hotel ca ăsta e mai acceptabil decât o bombă pentru turişti. Desigur, ca să stai aici, trebuie să fii milionar.

— Una dintre exagerările tale tipice, răspunse el pe un ton acid. Te indignează calitatea unora dintre construcţiile din Waikiki, dar vrei ca un hotel să fie frumos, exclusivist *şi* cu preţuri modice. Toate la un loc nu se poate. Construirea şi întreţinerea unui complex ca Maunalua Bay costă o avere. Prescott & Thomas aşteaptă să scoată profituri din afaceri, şi stabilim preţurile în consecinţă. Însă chiar şi aşa, poţi închiria aici o cameră dublă, la un preţ doar cu douăzeci-treizeci de dolari mai mare decât într-un hotel comparabil din Waikiki. Aşa că revenim la întrebarea mea: având în vedere că am profanat opt sute de picioare de plajă virgină, îţi place hotelul?

Lani avea senzaţia că Daniel tocmai o aruncase în tocătorul de hârtie. Îl privi cu o expresie şocată.

— Nu se poate! Ai vrut să râzi de mine, aşa e? Tonul lui era spăşit, iar Daniel nu aşteptă răspunsul.

— Sunt atât de obişnuit cu felul cum mă sâcâiai mereu… îmi pare rău, scumpo.

— Hotelul tău e foarte frumos, Daniel, răspunse încet Lani. Totul e perfect – arhitectura, amenajările exterioare, decoraţiunile interioare… Nici chiar un ecologist get-beget n-ar putea avea nicio obiecţie.

Apoi, văzându-i expresia satisfăcută de sine de pe chip, riscă să adauge:

— Singurul lucru care-ţi lipseşte e delfinariul.

— Ne-a luat-o înainte Kahala Hilton, zâmbi el. Şi nu vreau să-i imit. În timpul mesei, Daniel îi descrise unele dintre problemele şi dificultăţile pe care le întâmpinase firma Prescott & Thomas în proiectarea şi construirea hotelului Maunalua Bay. Când ajunseră la desert, un preparat păcătos de indigest din fructe tropicale învelite în clătite şi garnisite cu frişcă şi ciocolată, Lani era aproape topită de admiraţie. Dacă şi celelalte unităţi ale lui Daniel erau la fel de frumoase ca Maunalua Bay, abia aştepta să le vadă.

— Apropo, continuă Daniel, în timp ce Lani râdea de o anecdotă amuzantă pe care i-o spusese, Michi mi-a spus că vărul meu Richard i-a dat telefon azi-dimineaţă. E în Japonia, cu soţia şi fiica.

— Ştiu, răspunse Lani. Mi-a spus Tommy.

— Familia japoneză a fiicei lui a dat o recepţie de rămas-bun pentru familia Prescott, iar Richard a intrat în vorbă cu un tip pe nume Isamu Mayakawa. Îţi spune ceva?

— Mayakawa? De la Mayakawa Electronics? întrebă Lani cu interes.

— Bravo! îşi aduce soţia şi fiica în vacanţă aici, săptămâna viitoare. Richard l-a convins să contramandeze locurile rezervate în Waikiki şi să stea la noi. Părea să creadă că putem aranja ca Mayakawa să-şi organizeze aici următoarea conferinţă de vânzări internaţionale.

— Vărul Richard aleargă pe cai mai, cu siguranţă, comentă Lani. Norocul tău că Michi le va putea arăta totul.

— Michi e prea ocupată, Lani. Va trebui s-o faci tu. Lani îl privi sfidător.

— A, nu! Am avut o înţelegere, Daniel Reid. Voi începe să lucrez când pleacă Brian în tabără, nicio zi mai devreme.

— Vei începe munca de marţi într-o săptămână. Familia Mayakawa soseşte de pe Maui lunea viitoare, după-amiaza. În săptămâna următoare, vei întreţine un om de afaceri australian cu portofelul cât pieptul unui fundaş centru. Nici nu discut.

— Nici eu nu discut! explodă Lani. Am avut o înţelegere. Nu poţi să…

— Pe-atunci, încă nu ştiam că-mi vin doi tipi de categorie grea, o întrerupse ferm Daniel. Fii rezonabilă, Lani.

— Şi cu Brian ce să fac? Să-l arunc la gunoi, ca pe-un ziar vechi? Poate că ţie nu-ţi pasă de el, dar eu, întâmplător…

— Destul, Lani!

Alarmată, Lani tresări din tot trupul când Daniel bătu cu pumnul în masă. Niciodată nu-l mai văzuse atât de aproape de a-şi pierde controlul, iar când vorbi din nou, glasul îi tremura de furie.

— Nu Brian e problema. Linda începe munca de luni într-o săptămână, dar dacă intervine ceva, se poate ocupa de el şi Sarah, fiica lui Michi. Lui *Brian* nu-i va lipsi nimic. Problema eşti tu, şi reacţiile tale faţă de mine. Speram că ai lăsat în urmă reflexele astea condiţionate – că tot ce fac eu e rău, că întotdeauna am cele mai nedemne motive. Dar e clar că gândeşti la fel.

— Nimănui nu-i place să fie făcut de râs, replică înţepată Lani. M-ai invitat la masă şi ţi-ai pus în aplicare farmecul numai fiindcă voiai ceva de la mine. Data viitoare, de ce n-ai încerca să mă întrebi? S-ar putea să economiseşti mult timp.

— Mai bine să plecăm de-aici până nu fac ceva ce-o să regretăm amândoi, mârâi Daniel.

O luă pe Lani de încheietura mâinii şi nu-i mai dădu

drumul decât când ajunseră în garaj.
— Urcă! ordonă el, deschizându-i portiera din dreapta a Mercedesului.
Deşi era iritată de tratamentul lui dur, Lani îşi ţinu gura. Se temea că dacă-l provoca din nou, fie avea s-o zgâlţâie până leşina, fie o culca pe genunchi şi o bătea la fund. Nicio perspectivă n-o prea atrăgea.
Nervozitatea îi spori când trecură de casa lui, iar Daniel o luă pe scurtătura spre Diamond Head Crater, parcând maşina în spaţiul pentru vizitatori din interiorul vulcanului stins, cu forma sa de cuvă largă. Câţiva turişti urcau pantele cu iarbă, spre buza îndepărtată a craterului.
— Ai vrea să faci o plimbare?
Lani îi privi prudentă chipul, căutând un semn de furie sau ironie. Nevăzând niciunul, dădu din cap, uşurată că-i trecuse supărarea.
După câteva minute, Daniel se aşeză pe iarbă, zâmbindu-i.
— Nu stai şi tu? o invită el, afabil.
Aşezat pe iarbă, în costumul lui albastru de birou, Daniel arăta destul de discordant, iar Lani nu-şi putu stăpâni un zâmbet. Se aşeză lângă el, având grijă să nu-şi păteze cu verde materialul deschis al rochiei de vară.
— Ce te amuză?
Tonul lui iritat o făcu pe Lani să chicotească.
— Tu. Eşti atât de urban… Arăţi foarte comic, tolănit pe iarbă în costum.
Smulse un fir de iarbă şi-l mirosi.
— Ce plăcut miroase… E foarte frumos aici.
— Măcar cu asta suntem amândoi de acord. Iarba miroase frumos şi e excelentă pentru terenurile de golf şi de tenis, şi pentru parcuri, ca să nu mai vorbim de picnicuri. Şi pentru făcut dragoste, adăugă el ştrengăreşte.
— Despre care tu ştii totul, replică Lani cam acru, bănuind că Daniel se amuza pe seama ei.

— Într-adevăr, încuviinţă el sec. Şi mai este şi un loc ideal pentru explicaţii şi scuze.

— Aşa…?

Lani nu putu spune mai mult. Oare arogantul Daniel Prescott Reid avea să-şi prezinte scuzele lui, pentru a doua oară într-o singură zi?

— N-a fost o manipulare. Te-am invitat la masă fiindcă voiam să-ţi vorbesc despre hotel. Păreai să fii într-una din rarele tale dispoziţii receptive, aşa că am adus vorba şi despre vizita familiei Mayakawa. Nimic mai simplu.

— Şi trebuia neapărat s-o faci să sune ca un ordin? Nu puteai pur şi simplu să mă întrebi? întrebă Lani pe un ton tânguitor.

— Aşa intenţionam. La început am încercat să-ţi explic situaţia, dar tu ai sărit aşa de repede că nici n-am apucat să te întreb nimic. Mi-am dat seama că voiai să refuzi, aşa că m-am hotărât să nu-ţi mai las posibilitatea asta.

Lani nu voia cu adevărat să refuze, dar o pornire răutăcioasă o determină să întrebe:

— Şi dacă spun totuşi nu?

— Mă provoci să te silesc?

— N-ai putea!

— Bine, n-aş putea, răspunse el temperat – deşi Lani bănuia altceva.

— Şi australianul cu portofel cât dulapul? Ăsta cum intră în combinaţie?

— L-am introdus ca argument de negociere, recunoscu Daniel râzând. Mă mulţumesc şi cu unul din doi, dacă mai mult nu se poate, prinţeso.

Lani se ridică şi-şi netezi rochia, întinzând apoi timidă mâna pentru a-l ajuta şi pe el să se ridice, deşi nu avea nevoie.

— Va trebui să vorbesc cu Brian mai întâi, spuse ea. Dar sunt sigură că n-o să aibă nicio obiecţie.

Daniel îşi înălţă întrebător o sprânceană.

— Japonia *şi* Australia?

— Sigur.

Abia acum buzele i se arcuiră încet într-un zâmbet triumfător care o făcu pe Lani să simtă că se înfiora şi se burzuluia în acelaşi timp. Daniel o prinse de umeri în timp ce porneau înapoi spre maşină, vizibil mulţumit de rezultatul muncii de lămurire.

Capitolul 6

Sâmbătă dimineaţa, Daniel îi duse pe Lani şi Brian să le cumpere o maşină. Aleseră un Mercedes mare, uşor de condus şi care se deplasa lin.

— Şi culoarea, domnule Reid?

Administratorul magazinului îl expediase pe vânzătorul care-i abordase mai întâi. Daniel nu-i lua în seamă comportamentul slugarnic, dar probabil era atât de obişnuit cu asemenea atitudini încât nici nu le mai observa.

Lani arătă spre un model albastru, cu tapiţerie bej.

— Asta-i o combinaţie foarte frumoasă, spuse ea. Managerul făcu o mutră încurcată.

— Îmi pare îngrozitor de rău, domnişoară Douglas, dar acesta e singurul pe care-l avem. Şi este pentru alt client. Vine luni să-l ia. Vă promit că vă obţin şi dumneavoastră unul, în mai puţin de două săptămâni.

— Avem nevoie de maşină imediat, declară ferm Daniel. Vreau ca domnişoara Douglas să-şi petreacă următoarea săptămână la volan, obişnuindu-se cu ea.

— Poate doriţi să luaţi un model demonstrativ până atunci? se grăbi administratorul să propună. Toate sunt…

— Nu ţin neapărat la culoare, Daniel, interveni Lani, care găsea că toată discuţia era absurdă. Iau ce au în magazin.

Daniel îi ignoră total cuvintele, întrebându-l pe manager:

— Pentru cine e maşina albastră?

Pe administrator începeau să-l treacă năduşelile, iar chipul i se schimonosise într-o expresie încruntată de îngrijorare. Până şi Lani recunoscu numele pe care-l murmură: Robert Bradley era un alt om de afaceri hawaiian puternic, asemenea lui Daniel, urmaş al unei familii regale şi de misionari.

Fratele ei vitreg dădu din cap, cu un aer aristocratic.

— Să văd ce reuşesc să aranjez. Pot da un telefon de-aici?

Nu aşteptă răspunsul, ci porni spre birou şi se făcu stăpân pe telefon.

Lani nu mai avusese de-a face cu asemenea atitudini şi ascultă uimită cum Daniel îi explica vesel situaţia omului de la celălalt capăt al firului.

— Nu, spunea el râzând, n-am să închid Maunalua Bay, dacă accepţi. Dar îi voi cere surorii mele vitrege să-ţi fie ghid personal, într-o vizită.

Făcu o scurtă pauză.

— Înaltă, zveltă, păr arămiu închis, ochi albaştri. Arată spectaculos, Rob.

Mai ascultă vreo câteva momente, zâmbind în continuare, apoi încheie:

— Okay, Rob, ai făcut un târg inteligent. Ce-ar fi să i-l confirmi şi lui Atkins?

Îi dădu receptorul managerului, care se avântă într-un şir de „Da, domnule” şi „Vă mulţumesc, domnule”, arătând foarte uşurat când închise telefonul.

Nu peste mult, Lani stătea la volanul noii sale maşini, ieşind din parcare în urma lui Daniel. În timp ce conducea, se întreba ce fel de „târg inteligent” i se oferise lui Robert Bradley şi de ce intrase în discuţie înfăţişarea ei. Oare Daniel chiar o găsea „spectaculoasă”? Ideea era la fel de ameţitoare ca o mângâiere.

Nemaiputându-şi stăpâni curiozitatea, opri maşina lângă Mercedesul lui Daniel, în garaj, şi întrebă prin fereastra deschisă:

— Ce târg?

Fu convinsă că expresia lui întrebătoare era prefăcută.

— Ce târg? repetă el, încruntat cu falsă nedumerire.

— Cu Robert Bradley. Pentru maşină!

Daniel ridică alene din umeri, înainte de a coborî, cu Brian după el.

— A, târgul *ăla... O* nimica toată. Vrea să-şi petreacă noaptea cu tine în schimbul maşinii.

— Daniel!

O tachina, desigur, şi era ridicol că-i făcea jocul, roşind ca o elevă.

— Te-a invitat la cină de diseară-n două săptămâni, prinţeso. E-n regulă?

Deşi Daniel izbucnise în râs după reacţia ei şocată, Lani reuşi să-l ierte.

— Cu condiţia să nu fie un supeu în doi, în dormitorul lui, replică ea.

Brian începuse să chicotească, deşi Lani era sigură că nu înţelegea nimic. Daniel îl alungă în casă, luând-o pe Lani de braţ şi spunându-i pe un ton sec:

— Nu te-aş lăsa singură cu Rob în dormitorul lui decât dacă ar fi leşinat sau legat fedeleş!

***

După ce luară masa, Daniel se închise în biroul lui de la etaj, în timp ce Lani îl duse pe Brian pe terenul de tenis, unde începu să facă schimburi de mingi cu el. Apoi ieşiră la o plimbare pe plajă, în timpul căruia îi explică fratelui ei mai mic că Daniel voia să înceapă munca pentru el în săptămâna următoare.

— Chiar?

Brian tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— Dacă aşa zice Daniel, trebuie s-o faci.

— Ai ceva împotrivă, scumpule?

— O să aibă grijă de mine Linda? Lani dădu din cap:

— Dacă-ţi convine.

— E ca lumea. O nouă pauză.

— Şi pe urmă, dacă spune Daniel, trebuie să faci ce zice el. Din partea lui, era clar că Daniel era şeful, iar ordinele lui se executau fără discuţie, întocmai şi la timp.

Se întoarseră acasă spre seară. Daniel apăru în bucătărie tocmai când se aşezau să-şi bea limonada. Era îmbrăcat

într-un sacou închis de seară, o cămaşă albă cu volane şi o cravată neagră, şi arăta atât de frapant de chipeş, încât Lani fu nevoită să-şi ţină ochii spre pahar, pentru a nu se holba la el uimită.

— M-a recrutat o veche prietenă ca înlocuitor de cavaler, în seara asta, îi spuse el lui Lani. E un bal de caritate prezidat de mama lui Elizabeth, aşa că trebuie să facă act de prezenţă. Partenerul ei e plecat în Hong Kong, cu afaceri.

Lani reţinuse doar un singur cuvânt din toată explicaţia.

— Elizabeth? întrebă ea.

— Elizabeth Thomas. Ai s-o cunoşti peste două săptămâni. Mai deunăzi am menţionat o nuntă, mai ţii minte? Se căsătoreşte fratele ei, Everett.

Îi întinse o hârtie de zece dolari.

— Du-l pe Brian la un burger.

— Inflaţia încă n-a ajuns *atât* de rea, glumi ea, luând banii. Ai să întârzii?

Daniel ridică din umeri.

— Pe urmă, are loc o petrecere privată. Cred că va trebui să mă duc şi acolo, ca s-o împac pe Elizabeth. Nu mă aştepta.

Îl ridică pe Brian cu picioarele pe scaun, ca să-l îmbrăţişeze.

— Să ai grijă de sora ta, superstarule, îl instrui el.

***

Petrecură o seară liniştită în bibliotecă, Lani sortând broşurile de voiaj şi ghidurile turistice, în timp ce Brian se uita la televizor. Pe la ora unu, când în sfârşit Lani se duse la culcare, Daniel încă nu apăruse. Cu doar câteva zile în urmă, remarcase că oamenii erau obişnuiţi să-l vadă cu femei frumoase, „ca Michi şi Elizabeth”. Lani se întreba dacă aristocratica Elizabeth Thomas era la fel de frapantă

ca Michi Hansen. Tommy Prescott îi spusese că mama lui era o Thomas. Oare căsniciile între cele două familii erau comune – şi, dacă da, Daniel se gândea cumva să păşească pe urmele vărului său, Richard? Din cine ştie ce motiv, lui Lani îi displăcea enorm ideea.

După o aşteptare interminabilă, pe la ora trei, lumina unor faruri proiectă umbre în mişcare pe pereţii camerei. Lani sări din pat şi alergă până la scară, fără să-i pese cât de mult i se vedea din trup, prin pijamaua transparentă. După un minut, lumina de jos se aprinse şi apăru Daniel. Era îmbrăcat doar în slipul bleumarin cu dungă aurie într-o parte, şi avea un prosop umed petrecut pe după gât. Pe braţ îşi ducea cămaşa, costumul şi pantofii.

— Am fost îngrijorată! strigă Lani, în timp ce Daniel urca scara. Ştii ce oră e?

— Ţi-am spus că am să-ntârzii.

Din cine ştie ce motiv, prezenţa ei părea să-l irite.

— Du-te şi te culcă, Lani.

Lani refuză să se lase intimidată de tonul lui autoritar. Rămase pe loc până când Daniel ajunse pe palier, apoi îi spuse:

— În regulă, *domnule* Reid. Atunci, când voi ieşi cu Robert Bradley, am să stau şi eu cât am chef, şi n-am să-ţi dau telefon, indiferent cât de târziu mă voi întoarce!

Daniel oftă exagerat de adânc.

— Ai stat trează ca să mă aştepţi? Pentru că, dacă aşa e, nu-mi plac gusturile tale în materie de ţinută nocturnă. Arăţi ca o fetiţă.

— Spre deosebire de Elizabeth?

Imediat, lui Lani îi veni să-şi muşte limba. De ce Dumnezeu spusese asta?

Se simţi şi mai stânjenită când văzu cât îl amuza comentariul ei.

— Elizabeth doarme goală, răspunse el cu un zâmbet leneş. Crede-mă pe cuvânt – ştiu ce vorbesc!

— Nici nu mă mir!
Lani se răsuci pe călcâie şi intră valvârtej în dormitorul ei.

***

După o noapte atât de agitată, nu se miră să se trezească din somn mai aproape de ora prânzului decât de a micului dejun.
Traversă holul spre camera lui Brian, o găsi goală şi aruncă o privire pe fereastra din spatele casei. Daniel şi Brian erau pe terenul de tenis; fratele ei vitreg, râzând şi alergând după mingi, nu dădea niciun semn al dezmăţului din noaptea trecută.
Când Lani se îmbrăcă şi coborî să mănânce, îi găsi în bucătărie, bând suc de ananas cu gheaţă. Daniel propuse să ia o gustare la Maunalua Bay Hotel, apoi îi duse pe Lani şi Brian la plajă, în drum spre birou, unde plănuia să lucreze toată după-amiaza.
În săptămâna următoare, Lani constată că Daniel lucra mult mai mult decât opt ore pe zi. În general, pleca la birou înainte ca ea să se fi dat jos din pat, de obicei pregătind micul dejun pentru Brian şi el însuşi. Copilul se trezea odată cu soarele şi se culca în acelaşi timp cu acesta. Spre dezamăgirea lui Lani însă, nu existau seri intime petrecute împreună cu Daniel.
Fu o săptămână ocupată pentru Lani. Îşi obţinu permisul de conducere local, făcu aprovizionarea şi începu să se pregătească metodic pentru munca de ghid. Vineri, Daniel plecă la Hilo, pe Big Island, pentru o conferinţă care avea loc în weekend; nu se întoarse până duminică seara. Lani ştia că-l însoţise şi Michi Hansen şi se întreba dacă cei doi plănuiau să combine afacerile cu plăcerea. În timp ce şi-i imagina împreună, simţea cum o rodea gelozia.
Linda Wong sosi luni, ajutată de cei doi fraţi ai ei adolescenţi. Impresia favorabilă iniţială a lui Lani fu

confirmată de relaţiile strânse care se legară imediat între Linda şi Brian. Profită de timpul liber şi se duse la centrul comercial din Ala Moana ca să-şi cumpere şase costume necesare pentru noua ei slujbă şi o rochie pentru nunta lui Everett Thomas.

Daniel o asigurase că nu avea niciun motiv să se teamă de petrecere. Totuşi, avea să fie prezent un contingent numeros de Prescoţi şi Thomaşi, precum şi mulţi *kamaiina* şi hawaiieni de viţă veche.

Lani voia să arate cât mai bine.

Alese o rochie în stil grecesc clasic, cu croială simplă, de culoare verde ca menta care-i accentua lucirile de flăcări din păr. Avea poalele lungi până la glezne, înfoiate, şi o fâşie de material strâns care-i înfăşura talia şi corsajul pentru a se termina cu o fundă înnodată larg pe un umăr, lăsându-i umărul celălalt gol, ispititor.

Spre seară, o sună Michi Hansen, invitând-o să ia cina cu ea şi familia Mayakawa, pentru a discuta itinerarul. Lani stabili să-i întâlnească la intrarea în Koolau Room.

Luă pe ea una dintre rochiile cumpărate în aceeaşi zi, imprimată cu frunze şi flori roz, pe fond alburiu. Avea un corsaj pensat, un decolteu pătrat şi o cingătoare strânsă, care o făcea să arate la fel de delicată ca bobocii de pe material.

Înarmată cu ghiduri şi broşuri, Lani ajunse la hotel tocmai când Michi Hansen şi soţii Mayakawa veneau pe coridor, dinspre administraţie. Se aşezară la o masă din restaurant, conversând agreabil în japoneză. Deşi domnul Mayakawa vorbea fluent engleza, soţia lui rămăsese la nivelul cursului introductiv din liceu. Aveau maniere formale şi politicoase, şi-i mulţumiră în avans pentru serviciile ei ca ghid.

Lani propuse un itinerar lejer, ştiind că fiica de şase ani a celor doi, care acum se afla în apartament cu o guvernantă, avea să vină şi ea. Ziua de marţi era rezervată pentru un tur cu maşina prin zona oraşului Honolulu, cu popasuri la

câteva dintre cele mai populare atracţii; pentru miercuri plănuiră o vizită la Centrul Cultural Polinezian de pe malul de nord al insulei Oahu; iar joi, Michi aranjase o excursie la Palatul Iolani şi o croazieră până la Pearl Harbor, unde a rudă a domnului Mayakawa murise în război.

După cină, Michi îi duse pe toţi alături, la Nightclub, să asiste la spectacolul de seară. Soţii Mayakawa se scuzară pentru câteva momente ca să vadă ce făcea fiica lor, iar Lani profită de ocazie ca s-o întrebe pe Michi:

— Cum poate un hotel de mărimea asta să întreţină atâtea restaurante?

— Nightclub-ul e concesionat, îi explică Michi. Domnul Kent a închiriat spaţiul, şi ţine sub control toate activităţile.

Lani ştia că Jimmy Kent cântase peste tot, de la Londra până la Nashville şi Las Vegas, iar vocea, talentul său de instrumentist şi stilul dezinvolt îl făcuseră să-şi câştige fani în întreaga lume.

— L-a abordat pe Daniel anul trecut, la scurt timp după ce se mutase definitiv în Hawaii. Considera că viaţa lui personală avusese prea mult de suferit de pe urma tuturor acelor turnee.

— Aşa că s-a hotărât să-şi deschidă un club propriu, replică Lani. Judecând după afiş, programul combină muzica gen country şi cea polineziană. Se potrivesc?

Michi râse uşor.

— Ştiu că e o alăturare ciudată, dar oamenilor le place. Ai să vezi. Făcu un semn aproape imperceptibil cu capul spre un chelner, şi comandă o sticlă de vin.

— Cât despre bucătarul şef de la Koolau Room, Daniel l-a adus de la un restaurant de trei stele din Paris, continuă ea. Atragem clienţi şi de la hotelurile din Waikiki, precum şi mulţi localnici, dar operaţiunea aduce mai degrabă prestigiu decât profituri. N-am putea să ne întreţinem locatarii, fără să ţinem Bay Terrace deschisă pentru cină.

Spectacolul începu la câteva momente după ce soţii

Mayakawa reveniră la masă, iar Lani fu atât de încântată de confruntarea veselă între băiatul de la ţară întruchipat de Jimmy Kent şi talentata trupă de cântăreţi şi dansatori polinezieni, încât nu observă sosirea unui personaj înalt, în costum închis la culoare. Când mâinile lui Daniel i se depuseră uşor pe umeri tresări, întorcându-se brusc în scaun, gata să-şi răstoarne paharul cu cotul.

— Cum poţi să mă iei aşa, pe furiş? Sau îţi pretind prea mult dacă vreau să dai vreun semn că ne onorezi cu ilustra ta prezenţă? întrebă Lani furioasă – dar încet: nu voia ca soţii Mayakawa şi Michi Hansen să vadă cât de iritată era. Ar fi trebuit să te faci spion, ai un mare talent.

Drept răspuns, Daniel se aplecă şi-i şopti la ureche:

— Am multe talente pe care nu le-ai descoperit încă, inclusiv câteva care au nevoie de o demonstraţie intimă. Te interesează, prinţeso?

Lani clătină din cap, murmurând:

— Nu…

Dar minţea cu neruşinare. Când respiraţia lui Daniel îi adiase peste gât, iar gura lui îi atinsese o clipă lobul urechii, îi fusese imposibil să se mai gândească şi la altceva decât la „talentele intime” menţionate de el pe un ton atât de tachinator. În Nightclub era destul de întuneric, aşa că probabil nu avea cum să-i observe roşeaţa din obraji, dar Lani preferă să întoarcă totuşi capul. O zări pe Michi, iar aceasta îi zâmbi cu simpatie. Nu dădea niciun semn de gelozie, dar probabil Michi era foarte sigură pe sentimentele lui Daniel la adresa ei.

După spectacol, toţi rămaseră la masă ca să stea de vorbă şi, din respect pentru doamna Mayakawa, Lani şi Michi continuară să vorbească în japoneză. Lani era satisfăcută că în sfârşit găsise un lucru pe care ea îl putea face, iar Daniel nu. Se vedea clar că talentul la limbi nu se număra printre calităţile lui, şi cu toate că Michi îi traducea pe scurt, în unele momente pierdea şirul conversaţiei. Cu

alte ocazii, Daniel şi domnul Mayakawa discutau între ei, încet, probleme de afaceri.

În seara aceea, Lani văzuse o altă faţă a omului pe care-l iubea şi era impresionată. Multe alte persoane s-ar fi simţit iritate sau deprimate că erau excluse din discuţie. Lani nu se îndoise nicio clipă că demiurgicul Daniel Prescott Reid era de fapt un om ca toţi oamenii, dar uneori se întreba dacă se deranjase vreodată cineva să-i destăinuiască şi *lui* acest secret. Latura lui vulnerabilă o mişca adânc.

Se întoarseră acasă fiecare cu maşina lui şi, când intrară în bucătărie, Lani întrebă:

— Ai pus mâna pe convenţia lui Mayakawa?

Daniel fu atât de vizibil nedumerit de întrebarea ei, încât Lani continuă:

— După spectacol… când aţi discutat între patru ochi.

— Abia ne-am cunoscut. Ştie de ce l-am invitat – vom avea timp să discutăm afaceri după ce se întoarce la Tokyo. Am vorbit despre familie, despre tradiţie, lucruri din astea. Ne preocupă pe amândoi.

Făcu o pauză.

— Dar tu? Ai stabilit traseul?

Lani îi contură schiţa lor de program în timp ce urcau scara, menţionând că propusese un ritm mai destins, pentru că avea să-i însoţească şi fetiţa celor doi japonezi.

Daniel dădu din cap.

— Pare în regulă. Ai numai grijă să ţii minte că în următoarele câteva zile eşti ghid turistic, nu doică. Ocupă-te de familia Mayakawa, şi lasă-l pe Brian în grija Lindei, prinţeso.

Gratuitatea acestei admonestări blânde o răni profund pe Lani, dar nu făcu decât să dea din cap, intrând în camera ei. Cum putea crede Daniel că i-ar desconsidera intenţionat dorinţele? Nu se mai certaseră de o săptămână – nici măcar o singură privire furioasă nu fusese schimbată între ei. Şi poate că, îşi spuse ea amărâtă, această stare de fapt îi

convenea lui Daniel de minune. Chiar dacă ţinea la ea, nu-l interesa deloc dragostea ei – ci numai docilitatea.

Capitolul 7

A doua zi dimineaţă, Lani se trezi neobişnuit de devreme, arzând de nerăbdare nervoasă la gândul primei sale zile de muncă, şi porni spre hotel la ora nouă şi douăzeci, deşi avea întâlnire cu familia Mayakawa abia la zece.

Îşi ocupă timpul rămas vorbind cu Michi Hansen; se întâlniseră în hol, iar administratoarea o invitase în biroul ei, la o cafea. Conversară despre simandicoşii vizitatori, iar Michi îi propuse ca la sfârşitul zilei să treacă pe la ea ca să-i spună cum merseseră lucrurile.

Zâmbind, Lani îi răspunse că abia aştepta, apoi se duse la apartamentul familiei Mayakawa. Îi deschise uşa o făptură mică şi drăgălaşă ca o păpuşă, cu păr negru ca pana corbului şi ochi căprui imenşi.

— Bună dimineaţa, domnişoară Douglas, o salută ea, pronunţând cu mare grijă fiecare silabă. Numele meu este Noriko.

Lani se aplecă, ajungând cu ochii la nivelul ei.

— Îmi pare foarte bine de cunoştinţă, Noriko. Eşti gata să vii la o excursie pe Oahu?

Întrebarea îi fu întâmpinată de o expresie atât de solemnă, încât Lani îşi dădu seama că micul discurs de bun venit fusese memorat anume pentru acea ocazie. Zâmbi şi repetă în japoneză ceea ce spusese, iar de astă dată Noriko dădu din cap.

Peste câteva momente, sosiră şi soţii Mayakawa. Lani îi instală pe toţi în maşină, pornind de-a lungul coastei, în direcţia opusă acelor de ceasornic. Se opriră într-un punct de observaţie de dincolo de Koko Head Crater, admirând un peisaj liniştitor care consta din două insule, Rabbit Island şi Turtle Island, aflate dincolo de un canal oceanic îngust. Domnul Mayakawa făcu câteva fotografii.

Continuară să urmeze coasta până în satul Kailua şi luară prânzul într-o braserie mică din centrul comercial local.

În continuare, Lani îi duse spre interiorul insulei, la Nuuanu Pali, un loc istoric aflat deasupra localităţilor Kailua şi Kaneohe. Cu aproape două sute de ani în urmă, Kamehameha I, regele care unificase arhipelagul Hawaii, respinsese armatele unui conducător rival peste acea faleză înaltă de trei sute de metri din munţii Koolau. Acum, un monument şi o platformă de observaţie din beton însemnau locul victoriei, prilejuind admirarea uneia dintre cele mai frumoase privelişti de pe insulă, cu valea luxuriantă dedesubt şi piscurile învăluite în nori ale munţilor deasupra.

În timp ce coborau de pe munte, doamna Mayakawa o felicită pe Lani pentru „accentul japonez minunat”, iar fata începu să-i povestească despre familia ei. Ştiau că era sora vitregă a lui Daniel Reid, iar acum Lani adăugă că tatăl ei fusese ucis de o explozie, când ea avea doar cinci ani. Era înmormântat împreună cu încă douăzeci de mii de militari americani, în Cimitirul Memorial Naţional al Pacificului.

Cimitirul era numit de localnici Vasul-de-punci, pentru că se afla în craterul cu pante blânde al unui vulcan stins de mult. Soţii Mayakawa îi cerură lui Lani să oprească şi acolo pentru câteva minute.

Doamna Mayakawa îi observă expresia nostalgică, în timp ce privea spre miile şi miile de morminte, şi-i şopti ceva soţului ei, care se întoarse spre Lani şi-i spuse încet, în engleza lui aproape perfectă:

— Am dori să mai stăm puţin aici. Ai putea să ne iei peste o jumătate de oră?

Zâmbind, Lani îi mulţumi. Dar, peste câteva minute, în timp ce privea numele tatălui ei gravat pe o lespede de piatră rece, gândul i se îndreptă spre Jonathan Reid. Îi era imposibil să-l plângă pe James Douglas, care pentru ea nu era mai real decât portretul de pe scrin, aflat lângă o fotografie asemănătoare, cu mama ei şi Jonathan. De Jonathan îi era dor, cu atât mai mult cu cât nu avea pe nimeni care să-i amintească de el. Brian semăna cu mama

lui, care fusese zveltă şi blondă, iar la Daniel nu se observa nimic de la Jonathan, numai frumuseţea patriciană a Laurei şi distincţia tatălui ei, Thomas Prescott senior.

Reveni la soţii Mayakawa, cu gândurile încă departe, şi-i duse la un punct de observaţie de lângă marginea craterului, de unde se vedeau oraşul Hawaii şi portul. Apoi, doamna Mayakawa îi ceru să oprească la un magazin unde se vindeau confecţii polineziene „după moda aloha”, ca să cumpere cadouri pentru nepoţii şi nepoatele ei din Japonia.

După ce-i lăsă pe soţii Mayakawa la hotel şi făcu o scurtă vizită în biroul lui Michi, Lani reveni acasă, unde o întâmpină o aromă apetisantă de costiţă prăjită. Masa era pusă deja, iar Brian se afla în bibliotecă, unde se uita la televizor. Linda Wong îi dădu lui Lani un pahar cu limonadă rece, făcând-o să se simtă la fel de răsfăţată cum fusese tiza ei de neam regal.

Daniel intră pe uşă tocmai când se aşezau la masă. Linda se repezi să-i ofere ceva de băut, iar Daniel acceptă cu un zâmbet atât de fermecător, încât până şi cea mai înveterată domnişoară bătrână s-ar fi topit după el. Linda rămase ca trăsnită. Câteva minute, Daniel şi Lani discutară despre ziua petrecută cu familia Mayakawa, apoi Daniel se întoarse spre Linda, comportându-se ca şi cum nimic n-ar fi fost mai firesc şi mai fascinant pentru el decât să afle totul despre noua menajeră. Lani bănuia că nu încerca decât să aprecieze cât de potrivită era, dar puţine femei ar fi putut rezista stilului seducător al interogatoriului pe care-l efectua Daniel. Se întrebă, geloasă, cam câte femei stăteau lângă telefon, aşteptând să le sune.

***

Miercuri, după ce bău o cafea cu Michi, Lani luă familia Mayakawa pentru drumul de o oră până la Centrul Cultural Polinezian din Laie, pe malul nordic al insulei Oahu.

Centrul Cultural, un muzeu non-profit, găzduia reconstituiri după şapte sate de pe insulele din mările sudului, reprezentând stilurile de viaţă tradiţionale ale băştinaşilor din Samoa, Noua Zeelandă, Fiji, Tahiti, Hawaii, Marquesas şi Tonga.

După o plimbare cu o canoe prin toată zona, merseră pe jos până la satul din Samoa. Deşi revenirea la natură şi la viaţa în colibe simple, cu acoperiş de crengi şi pe jos pământ acoperit cu rogojini, exercita o atracţie profundă, Lani prefera confortul dormitorului ei din casa cu aer condiţionat a lui Daniel.

După ce vizitară şi celelalte sate, se duseră la teatrul în aer liber să vadă un spectacol despre istoria muzicală a Polineziei. Cel mai interesant era un dans tahitian viguros, executat cu rotiri nebuneşti ale şoldurilor. Apoi intrară în restaurantul Centrului să ia o gustare rece la prânz, după care vizitară cu tramvaiul celelalte sate rămase, înainte de a pleca înapoi spre hotel.

Când ajunse acasă, Lani nu mai voia decât să închidă ochii şi să se odihnească. Brian o trezi peste o oră, cu ştirea că era gata cina şi că Daniel tocmai telefonase ca să anunţe că el lua masa cu Michi Hansen.

A doua zi dimineaţă, Lani nu ţinu neapărat s-o vadă pe Michi – era încă obosită şi n-avea niciun chef de cafele cu amoreza lui Daniel. Dar întâlnirile lor de dimineaţă şi după-amiază deveniseră elemente fixe din program, şi ştia că absenţa ei n-ar fi trecut neobservată.

Când îi deschise uşa, managera aruncă o singură privire spre faţa ei trasă şi observă:

— Am impresia că te simţi la fel ca mine. Ce-ai zice de o cafea neagră şi tare?

Lani acceptă o ceaşcă, în timp ce Michi îi spunea oftând:

— Nu credeam că se mai termină vreodată întâlnirea de aseară. De obicei, Daniel rezolvă toate problemele astea mai repede decât oricine, dar aseară părea distrat, numai la

afaceri nu-i stătea mintea.

O privi îngândurată pe Lani, aşteptând o explicaţie despre comportamentul lui Daniel.

— Păi… ştii… se bâlbâi Lani, mai întâi v-aţi dus la cină şi… ăă… poate că era cu gândul la… la altele…

— Şi ce crezi c-am făcut la cină? râse Michi. Înainte de întâlnire se ivise o problemă, iar Daniel a vrut s-o discutăm. N-a fost tocmai o cină romantică!

Subiectul o făcea pe Lani să se simtă foarte stânjenită. Nu voia să audă despre relaţia lui Daniel cu Michi. Îşi termină cafeaua şi se scuză, plecând să ia familia Mayakawa, care avea locuri rezervate la ora zece pentru o vizită la Palatul Iolani. Frumoasa clădire restaurată fusese cândva reşedinţa oficială a familiei regale hawaiiene, iar vizitatorii erau prea numeroşi pentru ca Lani să poată face şi ea parte din grup. Plănuise s-o ducă pe Noriko la un teren de joacă din apropiere, în timp ce părinţii ei vizitau palatul, dar în timp ce mergeau spre Honolulu începu să presupună că domnul Mayakawa prefera o altă formulă.

Noriko începea să devină cam agitată după atâtea zile de excursii, spuse el în stilul său politicos şi ponderat. Poate că-i lipsea compania copiilor de vârsta ei.

Fetiţa era atât de liniştită şi bine crescută, încât comentariile lui o nedumeriră pe Lani. Amintindu-şi admonestarea lui Daniel, că trebuia să fie ghid turistic, nu guvernantă, se oferi s-o ducă pe Noriko la ei acasă, explicând că menajera lor ar fi fost încântată să aibă grijă atât de ea cât şi de Brian.

Doamna Mayakawa însă dădu uşor din cap. Cu siguranţă, spuse ea, guvernanta nu ştia limba japoneză. Lani tocmai se pregătea să ofere serviciile fiicei lui Michi Hansen, când îşi dădu seama că soţii Mayakawa preferau să rămână singuri în ziua aceea. Propunerea ei de a-l lua pe Brian şi a-i duce pe ambii copii la hotel să se joace fu primită cu două zâmbete largi.

Aveau multe de văzut în zona din jurul Palatului, inclusiv Capitoliul Statului Hawaii, Chinatown-ul din Honolulu şi *„Falls of Clyde”,* o corabie din secolul al XIX-lea. Bazinul Kewalo, punctul de pornire al Croazierei la Pearl Harbor, era doar la mică distanţă cu autobuzul. La Palatul Iolani, Lani luă harta oraşului Honolulu şi încercui locurile diverselor puncte de atracţie, aranjând să întâlnească familia la sfârşitul croazierei.

Acasă, i-o prezentă pe Noriko lui Brian şi luă pe ea un costum de baie imprimat cu motive tapa, iar deasupra, o rochie de vară fără mâneci, lungă până la glezne, înainte de a duce copiii la hotel. Deosebirea de limbaj nu părea să le pună probleme celor doi micuţi de şase ani, care comunicau prin chicoteli şi gesturi, în timp ce se bălăceau împreună la capătul piscinei şi construiau castele de nisip pe plajă.

La sfârşitul zilei, după ce soţii Mayakawa veniră să-şi ia fiica, Lani tocmai strângea jucăriile pe care le adusese, când la picioarele şezlongului se aşeză Michi Hansen.

— Am vorbit la telefon cu Daniel. Întâmplător, i-am menţionat că te-am văzut azi cu copiii aici, şi a părut destul de… contrariat. Vrea să te duci la el în birou, după ce-l duci pe Brian acasă.

— În Honolulu? întrebă Lani. Se va face ora şase, până să ajung acolo. Oricum, probabil e vorba de programul de azi al copiilor, dar aşa au vrut soţii Mayakawa.

— Atunci, îţi propun să te duci şi să-i explici lui Daniel, spuse Michi. Şi nu încerca să-l contrazici. E atât de obişnuit să-i nesocoteşti dorinţele, încât probabil e firesc să se aştepte la tot ce poate fi mai rău.

Managera zâmbi înţelegător şi plecă. Lani se hotărî să-i urmeze sfatul. Voia ca Daniel să ştie că putea avea încredere în ea, aşa că-l lăsă pe Brian acasă şi porni spre Honolulu, hotărâtă să-i explice tot ce se întâmplase.

Clădirea cu douăsprezece etaje a sediului firmei Prescott & Thomas era aproape pustie când Lani intră, singurul om

din hol fiind un paznic în uniformă.
— Domnişoara Douglas? întrebă el.
Lani dădu din cap şi fu îndrumată la etajul unsprezece.
— Biroul domnului Reid e pe dreapta. Sigur o să-l găsiţi. Când ieşi din lift, o întâmpină un perete de sticlă; cuvintele
„Divizia de recreere" erau scrise cu litere aurii la stânga unei uşi duble. Nicio tânără frumoasă nu stătea la recepţie, iar murmurul instalaţiei de aer condiţionat era singurul sunet. Lani căută o uşă cu aspect potrivit de important, găsind-o la capătul unui coridor scurt – dublă, din lemn sculptat. Biroul nu avea niciun însemn de identificare, dar uşa din dreapta era puţin întredeschisă.
Sandalele ei nu scoaseră niciun sunet în timp ce mergea pe mocheta groasă de pe culoar. Privi înăuntru; Daniel stătea cu picioarele ridicate pe un birou victorian de mahon, tolănit într-un fotoliu de piele. Avea ochii închişi şi murmura ceva în receptorul unui telefon bej.
Lani făcu câţiva paşi spre el şi distinse cuvintele.
— Îmi pare rău, iubito, sunt scos din circulaţie.
Pe chipul lui Daniel se citea un zâmbet leneş. Apoi, încheind conversaţia, deschise ochii, întinse mâna să închidă telefonul şi o văzu pe Lani, drept în faţa biroului.
Ochii lui cenuşii deveniră reci ca gheaţa, în timp ce-şi cobora picioarele pe podea şi se ridica, arătând un loc aflat cam la un metru distanţă.
— Vino – imediat – aici, ordonă el, punctându-şi cuvintele cu pauze scurte, autoritare.
„Lasă-l să se descarce", îşi spuse Lani, încordată. Se vedea clar că Daniel n-avea chef de explicaţii, oricât de rezonabile. Se apropie de locul indicat, resemnată, constatând nemulţumită că mâinile-i tremurau, deşi nu făcuse nimic rău.
— Pentru cine lucrezi? întrebă el, pe un ton măsurat care nu făcea decât să-i sublinieze furia.
Lani îşi stăpâni imboldul de a se arunca la picioarele lui

Daniel, plângând cu amarnică pocăinţă: „Pentru Maria Ta lucrez, o, prea venerate Stăpân al Insulei!” în schimb, se limită la un răspuns stoic:

— Pentru Maunalua Bay Hotel.

— Care e proprietatea cui?

— Prescott & Thomas.

De ce se purta aşa? Nu avea niciun drept s-o pună să stea drepţi în timp ce o interoga ca pe o elevă neastâmpărată. Nu mai avea optsprezece ani!

— Şi ce divizie administrează firma noastră? continuă el, pe un ton rece.

— Divizia de recreere, se răsti Lani, enervată de-a binelea. Iar Daniel o acuza pe ea că se repezea să tragă concluzii pripite!

— Şi cine conduce divizia asta?

— Tu o conduci! explodă ea. Şi dacă ai vrea să mă asculţi…

— Ceea ce înseamnă că sunt şeful tău, o întrerupse el aspru, iar când îţi spun să faci ceva – sau să nu faci – n-ar strica să mă asculţi. Nu te plătim ca să lenevești la piscină cu doi puşti de şase ani!

Era ocazia ideală pentru ca Lani să întrebe: „Nici chiar la cererea clientului?” Dar era prea furioasă, şi nu putu decât să strige:

— Atunci, păstrează-ţi dracului salariul!

Şi, răsucindu-se pe călcâie, porni spre uşă.

— Nu pleci nicăieri!

Cuvintele furioase îi ajunseră la urechi în aceeaşi clipă în care Daniel o prinse de la spate, cu mâinile încleştându-i-se pe braţele ei.

Eforturile instinctive ale lui Lani de a se elibera fură de scurtă durată. După un moment, lăsă capul în piept, cu ochii plini de lacrimi.

— Te rog, Daniel, spuse ea cu voce răguşită. Mă doare.

— *Auwe!*

Exclamaţia în hawaiiană însemna „Au!” sau „Vai!”, dar Lani nu avu timp să se gândească la schimbarea dispoziţiei lui Daniel. Făcuse un pas înainte, cu trupul lipindu-i-se de spatele ei. Îi cuprinse trupul cu braţul stâng, până ajunse cu mâna pe umărul ei drept, apăsându-i uşor gâtul cu antebraţul.

În timp ce buzele lui îi atingeau ceafa, mâna lui trase de fermoarul din faţă al rochiei, coborându-i-l până la mijloc pentru a avea acces la pielea fină de dedesubt.

Lani fu atât de şocată, încât nu putu nici să se mişte, nici să vorbească. În trecut, Daniel se comportase seducător şi făcuse comentarii provocatoare, dar n-o atinsese niciodată – nu aşa. Îşi simţea sânii întărindu-se, cu sfârcurile ca nişte pietricele, încă înainte ca mâna lui să se strecoare sub sutienul costumului bikini.

— Linişteşte-te, prinţeso.

Respiraţia lui îi încălzea pavilionul urechii, în timp ce dinţii o muşcau uşor. Sfâşiată de sentimente contrare, Lani îl lăsă s-o mângâie şi s-o atingă, reacţionând doar printr-un tremur speriat. Apoi, Daniel îşi strecură mâna în josul abdomenului ei, alarmând-o atât de tare încât starea de transă se dizolvă într-o şoaptă rugătoare:

— Te rog, Daniel… Nu…

Fu îngrozită, când din ochi îi scăpară câteva lacrimi.

Daniel îi dădu încet drumul, retrăgându-se pentru a o lăsa să-şi ridice fermoarul şi să-şi vină în fire. Lani începu să tremure violent când, după numai câteva clipe, îi simţi iar mâinile pe umeri, întorcând-o cu faţa spre el.

— Încă nu pleci, spuse hotărât Daniel. Nu înainte de a-mi da câteva răspunsuri.

Îşi înclină din nou capul, atingându-i cu gura buzele care nu se împotriveau, mângâindu-i-le seducător, apoi ridicându-se, numai pentru a coborî iar şi a repeta acţiunea pentru a doua oară… a treia… a patra. Braţele lui o cuprinseră cu o fermitate posesivă care nu-i lăsa nicio

speranţă de scăpare. Iar Lani nici nu mai era capabilă să scape. Trupul i se aprinsese de dorinţă, care-i alunga din minte orice logică şi raţiune. Daniel îşi deschise gura peste a ei şi-i despărţi uşor buzele, sondând atent cu limba, încercând să simtă cât de binevenit era.

Lani nu se prea pricepea la bărbaţi, dar îşi spunea, ameţită, că dacă o iubea, ar fi trebuit desigur să fie mai pătimaş, mai dornic. Dumnezeule din ceruri, cum se făcea de râs, reacţionând atât de pasional! îşi rezemă mâinile pe pieptul lui, cu gândul de a-l respinge.

Daniel o lăsă să se retragă, eliberând-o imediat ce-i simţi împotrivirea, pentru ca apoi s-o ţină la o lungime de braţ, cu o privire amuzată.

— E mult mai bine aşa, prinţeso, murmură el zâmbind.

Lani se desprinse din strânsoare, înroşindu-se la faţă, jenată că Daniel trecuse atât de uşor peste obiecţiile ei. Iar acum, mai şi râdea de ea.

Daniel îşi înclină capul spre o canapea acoperită cu brocart, în capătul biroului.

— Stai jos. Am să-ţi aduc un pahar de vin.

— Nu vreau… adică… cred… e târziu, Daniel, şi Linda… cina… Lani nu voia decât să scape. Nu putea rămâne acolo cu Daniel, singură, necum să-l mai lase şi să se aşeze lângă ea, pe canapeaua atât de mică.

Daniel păru să-i ghicească gândurile.

— N-am să profit de tine, prinţeso. Am să stau la birou, şi vom discuta.

Când Lani nu schiţă niciun gest de a-i respecta ordinul, o întrebă sec:

— Te duci acolo singură, sau te iau eu pe sus?

— Mă duc… răspunse Lani.

În sfârşit, inima-i bătea mai normal. Avea senzaţia că Daniel obţinuse ceea ce voia şi n-avea s-o mai atingă.

Îi dădu un pahar de vin roşu şi se aşeză, aşa cum îi promisese, în fotoliul de la birou. Era clar că nu avea de

gând să-şi discute propriul comportament.

— Spune-mi ce-ai făcut azi cu Brian şi Noriko, îi ceru el, în timp ce se instala comod.

Vorbea exact ca un şef care cere o explicaţie, dar din ton îi dispăruseră furia şi sarcasmul dinainte.

Încă temătoare, Lani îi povesti într-un monolog prudent şi monoton de ce trecuse peste instrucţiunile lui.

— Bine, şi de ce nu mi-ai spus de la început? exclamă Daniel exasperat.

Lani simţi că se înroşea la faţă, şi tocmai se pregătea să protesteze că el era de vină pentru că se grăbise s-o considere vinovată, fără s-o asculte, când Daniel ridică o mână, întrerupând-o.

— Nu ţi-am dat nicio şansă, aşa e? recunoscu el, vizibil amărât. Iartă-mă, Lani. Am avut o zi foarte proastă, iar când Michi mi-a spus că erai acolo cu copiii, enervarea m-a împins la concluzia că anume o făcuseşi. Şi am stat aici, aşteptând doar să-ţi trag o săpuneală.

— A…

Lani luă o sorbitură de vin. Scuzele lui Daniel o încurajau să-l întrebe ce intenţionase să rezolve sărutând-o într-un mod atât de intim şi insistent. Formulă în minte întrebarea, dar simplul fapt de a se gândi la pasiunea reacţiei ei o făcu să roşească şi nu putu decât să repete că era târziu şi probabil Linda se întreba ce se întâmplase cu ei.

— Nu-ţi face griji. I-am telefonat înainte să apari tu. O să ne aştepte cu mâncarea caldă.

Nu cu Linda Wong vorbise la telefon când intrase Lani în birou. Îşi amintea clar cuvintele lui: „Îmi pare rău, iubito, sunt scos din circulaţie”. În acel moment, fusese prea încordată ca să facă mai mult decât să înregistreze fraza, dar acum, reflectând la sensul ei, îşi dădu seama că Daniel refuzase o invitaţie – fără îndoială, din partea unei persoane atrăgătoare. Oare era prea apropiat de Michi Hansen ca să mai vadă şi pe altcineva? Şi dacă da, cum putea să justifice

avansurile pe care i le făcuse lui Lani? Cum putea continua să locuiască în aceeaşi casă cu un bărbat care putea să seducă o femeie în timp ce se presupunea că-i era devotat alteia?

— Cred c-ar trebui să-mi iau un apartament propriu, Daniel. Ridică privirea spre el, pentru a-i observa reacţia. Chipul lui era lipsit de orice expresie.

— Vreau să zic, nu mai pot locui cu tine, adăugă ea, cu oarecare disperare.

— Serios? Şi de ce nu?

Acum, Daniel zâmbea, iar Lani începu să se enerveze din nou. Poate că *lui* situaţia i s-o fi părut comică, dar *ei* numai de râs nu-i ardea!

— După… după ce s-a întâmplat adineaori? Nu poţi vorbi serios!

— S-a întâmplat foarte puţin, răspunse el netulburat. Iar ceea ce *s*-a întâmplat n-o să se mai repete, îţi dau cuvântul meu. N-am pus gând rău virtuţii tale, Lani. Vei fi virgină în noaptea nunţii noastre, crede-mă.

Se ridică.

— Mi-e foame. Hai să mergem acasă.

Lani se supuse, dându-i paharul lui Daniel şi ieşind din birou înaintea lui. Cuvintele lui rostite alene o răscoliseră şi nu-l putea lăsa să-i vadă faţa. Poate că pentru el interludiul lor romantic însemna „foarte puţin”, dar pentru ea fusese copleşitor. Îşi amintea fanteziile despre felul cum ar fi făcut Daniel dragoste cu ea, iar acum avea răspunsul. Dacă o iubea, ar fi fost cea mai dulce-excitantă experienţă din lume. Dar n-o iubea, iar durerea era atât de sfâşietoare încât nu-şi mai dorea nimic altceva decât singurătatea camerei ei, ca să poată plânge după pofta inimii.

Capitolul 8

Lani avea refugiul singurătăţii ei; acuză o durere de cap şi se duse sus, în camera ei, de cum ajunseră acasă. Totuşi, cumva, îngrijorarea exprimată imediat de Daniel păruse atât de sinceră, încât după ce rămase singură îşi regăsi optimismul. În fond, situaţia nu era disperată. Adevărat, Daniel n-o iubea, dar nici nu făcea cereri în căsătorie lui Michi sau altei femei. Prefera să-şi spună că felul cum reuşea să i se strecoare pe sub piele era un semn de bun augur.

Vineri spre seară, tocmai juca tenis cu Brian, când Linda ieşi s-o cheme în casă, la telefon.

— A zis că-l cheamă Robert Bradley. Să fie oare *acel* Robert Bradley?

Lani avu nevoie de un moment ca să-şi aducă aminte de ce-i telefona.

— Da, spuse ea, şi-i explică Lindei, care o asculta cu ochi mari, în ce împrejurări îşi cumpărase maşina.

Lani nu ţinea neapărat să ia cina cu el, dar ştia că avea nevoie de o diversiune, dacă voia să nu cadă pradă depresiei şi lacrimilor. Ar fi fost o prostie să stea singură sâmbătă seara, chinuită de gelozie, fiindcă Daniel se distra cu Michi Hansen. Încercă să imite un ton cât mai entuziast când răspunse la telefon.

— Abia aştept să ne vedem.

Glasul lui Robert Bradley era profund şi plăcut.

— Daniel m-a sunat acum câtva timp ca să mă informeze că ieşim în patru. Cred că nu are încredere să mă lase singur cu tine.

Această informaţie o făcu pe Lani să se înroşească, jenată. Daniel o bănuise întotdeauna că era o destrăbălată, iar reacţia ei pasională de joi după-amiază trebuia să-l fi convins câtă dreptate avea.

— În mine nu are încredere, îi scăpă ei, şi imediat îşi

muşcă buzele.

Comentariul îi fu întâmpinat cu un hohot de râs.

— Dacă vrei să spui că te crede o novice, are dreptate. A ţinut să-mi aducă aminte că n-ai decât douăzeci şi doi de ani. Aşa că dă-mi voie să te asigur, Lani: am o fiică în vârstă de cincisprezece ani. Maşina e un cadou de ziua ei. Mai am şi un fiu de şaptesprezece ani. Îmi dau prea bine seama că eşti prea tânără pentru mine.

— Atunci, de ce mă inviţi la cină?

Întrebarea îi scăpase înainte de a avea timp să şi-o stăpânească. Auzi un nou chicotit.

— Mai mult ca să-l enervez pe prietenul meu, Daniel. Se zvoneşte că e destul de protector faţă de tine. Am auzit că era cât pe ce să-l expedieze pe văru-său, Tommy, pe o insulă învecinată, numai ca să nu se apropie de tine.

Lani zâmbi pentru prima oară din după-amiaza trecută. Poate că o întâlnire în patru n-avea să fie atât de insuportabilă, la urma urmei, dat fiind că Robert Bradley părea hotărât doar să-l zădărască pe fratele ei vitreg. Daniel nu putea pune la punct egal la fel de uşor cum făcea cu Tommy sau cu ea însăşi. Şi era într-adevăr un ipocrit de neiertat, dacă insista ca alţi bărbaţi să păstreze distanţa, când el făcuse tocmai contrariul – deşi motivul lui nu avusese nimic de-a face cu o pasiune irezistibilă faţă de ea.

— Tommy nu e întotdeauna un gentleman perfect, replică Lani vesel. Ne întâlnim într-un loc anume, mâine?

— Michi şi cu mine vom trece pe la voi, la un aperitiv. Vom lua şi maşina lui Daniel, ca s-o ducem la restaurant. Ne vedem mâine seară, Lani.

— Da. Şi-ţi mulţumesc că m-ai sunat.

Salutul ei de rămas-bun fusese cam distant. Cum putuse pierde din vedere faptul că Daniel avea să vină cu Michi? Trebuia să stea la aceeaşi masă cu ei câteva ore, privindu-l cum învrednicea altă femeie cu toată atenţia şi afecţiunea lui. Dintr-odată, toată seara începu să-i inspire oroare.

Poate i-ar fi fost mai uşor dacă ar fi simţit cea mai vagă undă de antipatie sau desconsideraţie la adresa lui Michi, dar nu era aşa. Michi se purta prietenos şi cald cu ea, şi-i era tot mai apropiată de când ajunseseră să se cunoască mai bine. Evident, era hotărâtă să-şi creeze o relaţie pozitivă cu viitoarea ei cumnată, îşi spuse abătută Lani.

***

În seara următoare, pe când se îmbrăca pentru întâlnirea cu Rob, Lani se pomeni dorindu-şi să fie duminică după-amiază şi să-şi ia pe ea rochia cea nouă şi frumoasă, în aşteptarea nunţii lui Everett Thomas al III-lea. Numai de-ar fi trecut mai repede seara aceea! în ultimele două zile, reuşise să-şi închipuie că îmbrăţişarea pasională a lui Daniel din joia trecută nu se întâmplase cu adevărat. Îl văzuse numai la masă, unde el era atent în special la Brian. Când catadicsea s-o observe şi pe Lani, o trata exact ca pe o soră mai mică, iar ea în schimb afişa o nonşalanţă rece. Dar se îndoia că ar fi fost capabilă să salveze aparenţele o seară întreagă.

Nu coborî la parter până când auzi soneria. Când intră în living, Robert Bradley stătea lângă Michi Hansen. Părul lui încărunţit şi trăsăturile de patrician îi aminteau lui Lani de o versiune mai vârstnică a lui Daniel. Michi, elegantă ca întotdeauna, într-un costum de mătase de culoarea caisei şi o bluză asortată, îi zâmbi lui Lani şi o felicită pentru îmbrăcăminte. Lani ştia că arăta atrăgător în fusta galbenă ca lămâia, despicată în faţă, şi bluza albă cu galben, dar asta n-o înveselea cu nimic.

Daniel o prezentă lui Robert Bradley, care imediat o cuprinse cu braţul pe după umeri şi o conduse la bar. Îi turnă un vin de Xeres, purtându-se vizibil ca la el acasă în locuinţa prietenului său. Apoi Linda aduse nişte gustări chinezeşti şi toţi începură să discute despre turism, pentru

o jumătate de oră.

Restaurantul se afla într-unul din hotelurile lui Robert Bradley. Cei doi bărbaţi se aşezară pe bancheta din faţă a Mercedesului, pentru a vorbi despre o afacere, lăsându-le pe Lani şi Michi în spate. Pe măsură ce timpul trecea, Rob devenea tot mai atent, aplecându-se să-i vorbească lui Lani cu glas scăzut şi senzual şi adresându-i numeroase zâmbete fermecătoare. Daniel, dacă avea vreo obiecţie, n-o arăta. Părea prea interesat de Michi ca să observe, iar Lani, încercând să-şi ascundă gelozia, răspundea flirturilor lui Rob cu mult mai mult entuziasm decât ar fi manifestat în alte situaţii.

Nu prea avea poftă de mâncare, deşi aceasta era excelentă. Totuşi, Daniel insista că nu se compara cu cea de la Maunalua Bay's Koolau Room.

— Ai dreptate, încuviinţă Rob cu un zâmbet leneş. Nici bucătarul meu nu se compară cu al tău… e mai bun.

Conversaţia lor lua adesea aspectul unor asemenea jocuri, dar concurenţa dintre cei doi nu-i împiedica să fie nu numai parteneri de afaceri, ci şi buni prieteni. Cele două firme aveau discuţii preliminare despre un *joint* venturepe insula Kauai.

După cină, Daniel îi invită pe Michi şi Rob acasă, la un păhărel înainte de culcare, iar acum Lani se pomeni aşezată pe canapea lângă partenerul ei de moment, încercând să reacţioneze natural la avansurile lui. Michi şi Daniel stăteau lângă pian, părând pierduţi într-o lume a lor proprie.

Câteva minute mai târziu, Rob o luă pe Lani de mână şi o întrebă pe un ton de conversaţie:

— Când am să te mai văd?

— Ai s-o vezi mâine, la nuntă.

Răspunsul scurt al lui Daniel străpunse atmosfera din cameră ca o lance.

— Lângă trei sute de alte persoane? Mă gândeam la ceva mai intim, Daniel, răspunse tărăgănat Robert.

— Las-o baltă, Rob. I-ai putea fi tată.

Daniel o luă pe Michi de braţ şi o conduse spre canapea.

— Acum, am să vă dau afară. Mâine dimineaţă am o partidă de golf.

Lani rămase tăcută. Robert Bradley era mai mult decât capabil să-i ţină piept lui Daniel. Ba chiar, bănuia că putea fi întru totul la fel de arogant ca fratele ei vitreg.

Rob ignoră cuvintele lui Daniel.

— Trebuie să mă duc pe continent cu afaceri, pentru o săptămână. Ce-ar fi să ne întâlnim de mâine în două săptămâni? Luăm iar cina împreună?

Lani aruncă o privire spre Daniel, îi observă expresia dezaprobatoare şi-l învrednici pe Rob cu un zâmbet strălucitor:

— Cu mare plăcere, Rob. Îţi mulţumesc.

Îl lăsă s-o ajute să se ridice de pe canapea şi stătu docilă în timp ce Rob, cu spatele spre Daniel, îi depunea un sărut stăruitor pe obraz. În realitate, îmbrăţişarea lor era doar amicală, dar de unde privea Daniel putea să pară aproape pasională. Lani agrea compania lui Rob, dar nu avea nicio reacţie fizică în momentele când o atingea. Numai Daniel era capabil s-o excite atât de mult, încât numai mândria o împiedica să facă tot ce i-ar fi cerut el.

— Când termini, Rob…

Ca răspuns la aceste cuvinte nerăbdătoare, Rob înălţă capul, făcându-i cu ochiul lui Lani.

— …vreau să discutăm ceva, continuă răstit Daniel, luându-l pe Rob de braţ şi ducându-l în bucătărie.

Lani observă că Michi Hansen abia-şi stăpânea zâmbetul şi murmură jenată:

— Îşi ia foarte în serios rolul de frate mai mare. Întotdeauna a făcut-o.

— Dar nu e fratele tău, replică Michi, cu un zâmbet glumeţ.

— Încearcă să-i spui *lui* asta!

— Nu e nevoie. O ştie foarte bine, râse Michi. Lani se întrebă, nedumerită, de ce o amuza aşa spiritul protector al lui Daniel.

Bărbaţii se întoarseră peste câteva minute. Daniel părea nemulţumit, iar Robert zâmbea îngâmfat. Imediat ce uşa se închise în urma oaspeţilor, Daniel se uită la Lani cu aceeaşi privire de oţel pe care i-o văzuse ultima oară joi.

— Nu-l interesezi, să ştii.

Ştia, şi n-avea de gând să susţină contrariul. Dacă-l provoca pe Daniel, acesta putea să riposteze în acelaşi fel ca în urmă cu două zile, iar Lani se îndoia că l-ar fi oprit, când îl iubea atât de mult încât îşi petrecea nopţile imaginându-se pe sine însăşi în braţele lui. Nu spuse nimic.

— Ştie că nu-mi place… şi o face ca să mă enerveze, mormăi Daniel printre dinţi; apoi adăugă, mai tare: de când a murit soţia lui, acum trei ani, Rob n-a avut de-a face cu nicio femeie mai tânără de treizeci de ani. De fapt, credeam că-l atrăgea Michi.

— Te-ar deranja dacă ar invita-o în oraş?

În clipa următoare, lui Lani îi veni să se ia la palme pentru că pusese această întrebare. Păruse mult prea preocupată să-i audă răspunsul.

Daniel ridică din umeri.

— De ce să mă deranjeze?

Răspunsul lui nu putea să reflecte decât o încredere totală în relaţia pe care o avea cu Michi, îşi spuse nefericită Lani. Dată fiind zădărnicia iubirii ei pentru Daniel, i-ar fi prins bine să iasă cu Rob, care era amuzant şi amabil, şi nu i-ar fi cerut nimic mai mult decât lucruri prieteneşti.

— Deci, ce-aţi hotărât, tu şi Rob? întrebă ea nervoasă. Ieşim în oraş, peste două săptămâni?

Daniel dădu din cap.

— Sigur. Atâta vreme cât înţelege situaţia. Dar să nu te aştepţi la scene toride de amor, prinţeso. Pentru Rob, afacerile vin înaintea plăcerii.

Lani îl privi uimită.

— Ce vrei să spui?

— Întreabă-l pe Rob. Ai să-l vezi mâine.

Şi cu o ultimă privire de gheaţă, Daniel se întoarse şi porni spre scară.

***

Duminică dimineaţa, Linda îi invită pe Lani şi Brian la biserică împreună cu ea şi familia ei, iar după aceea mama sa, o femeie scundă şi cu voce înceată, îi chemă să ia prânzul la ei acasă. Întrucât Daniel avea să joace golf până după-amiază, Lani acceptă.

Curând, Brian dispăru cu cei doi fraţi mai mici ai Lindei, iar cei trei copii se distrară atât de bine împreună, încât Lani rămase mai mult timp decât plănuise. Îi era greu să fie atentă la conversaţia cu Linda şi părinţii ei pentru că, pe măsură ce minutele treceau, se temea tot mai mult de nunta la care trebuia să se ducă. Iubitul ei tată vitreg fusese tratat dur de anumiţi *kamaainas* şi, cu toate că trecuse mult de-atunci, Lani îşi putea imagina uşor cum ar fi privit-o de sus. Spre deosebire de Jonathan, se îndoia că le-ar fi putut întoarce şi celălalt obraz, zâmbind.

Când se întoarse acasă, găsi câteva cuvinte mâzgălite de Daniel după mesajul pe care i-l lăsase ea: ieşea pe mare cu vărul lui şi avea să se întoarcă la timp pentru nuntă.

Cam peste o oră, Lani stătea în faţa oglinzii, îmbrăcată doar într-un halat flauşat scurt, şi-şi inspecta înfăţişarea. Părul i se unduia graţios pe spate; machiajul, deşi subtil, era mai gros decât de obicei, făcând-o să arate cu câţiva ani mai matură. Bronzul uniform pe care-l dobândise în primele săptămâni îi conferea o înfăţişare sănătoasă şi atrăgătoare, şi i se părea imposibil că doar cu o lună în urmă aceleaşi trăsături fuseseră palide şi frământate de griji. Deşi se împotrivise cu încăpăţânare tuturor deciziilor

de viitor ale lui Daniel, era nevoită să recunoască faptul că de fiecare dată avusese dreptate.

Brian se simţea minunat în Hawaii, cu Daniel ca un înlocuitor de tată de care avea mare nevoie. Cât despre ea însăşi, dacă ar fi rămas în San Diego, încercând să aibă singură grijă de Brian, viaţa de zi cu zi ar fi devenit o luptă epuizantă. Iar acum, era aproape păcătos de liberă şi avea o slujbă pe care o adora. Îşi iubea cu adevărat statul natal şi nici chiar ravagiile noilor construcţii nu-i puteau schimba sentimentele.

Dar, în fond, ajunsese să-şi dea seama că Prescott & Thomas nu reprezenta cel mai mare rău în societatea de pe insulă. Turismul era acum principala activitate economică din Hawaii, furnizând aproape o sută de mii de locuri de muncă, o treime din toate impozitele şi miliarde de dolari pentru economia statului. Cât de bine îşi amintea seara când Daniel îi aruncase în faţă aceste cifre! Lani îşi azvârlise părul pe spate, cu un gest iritat, şi-l provocase să se înscrie într-un grup ecologic local din care făceau parte mulţi *kamaainas*. Spre uimirea ei, Daniel acceptase imediat.

Două bătăi scurte în uşă o smulseră din gânduri.

— E timpul să mergem, prinţeso. Eşti gata?

— În cinci minute! răspunse ea, dându-şi seama dintr-odată că stătea de un sfert de oră în faţa oglinzii. În timp ce-şi încălţa sandalele verzi ca menta cu argintiu, îşi spuse ferm că niciodată n-avea să arate mai bine decât în acel moment. Privirea aprobatoare a lui Daniel, caldă şi admirativă, îi spori şi mai mult încrederea în sine.

Teama i se risipi curând în faţa primirii fermecătoare de care avu parte. După ceremonia religioasă urmară un bufet opulent şi o cină formală. Daniel stătea lângă ea, prezentând-o unui şir nesfârşit de rude zâmbitoare, prieteni şi asociaţi de afaceri. Printre primii pe care-i întâlni fură sora lui Tommy Prescott, Hope, tatăl lui, Richard, preşedintele firmei Prescott & Thomas, şi soţia acestuia,

Marilyn Thomas Prescott, care era şi mătuşa mirelui. Tommy îi promisese cândva lui Lani că avea să-i îndrăgească mama şi, într-adevăr, Marilyn era o femeie caldă şi vivace, de care oricine se îndrăgostea de la prima vedere.

Robert Bradley şi Michi Hansen erau şi ei printre invitaţi, ajutând-o pe Lani să se destindă şi să se distreze. Dar, în fond, cu Daniel lângă ea, atât de atent şi protector, cum s-ar fi putut simţi altfel decât minunat?

La scurt timp după ce mirii păşiră pe ringul de dans pentru primul vals, Lani fu invitată de Robert Bradley. Şampania franţuzească se revărsase ca apele Cascadei Waimea, iar Lani băuse cu câteva pahare mai mult decât era obişnuită. Încăperea arăta fermecător de ceţoasă. Obişnuitele ei inhibiţii se risipiră în faţa curiozităţii faţă de conversaţia lui Daniel cu Rob din seara precedentă, şi întrebă cu un chicotit:

— Ce-a vrut să spună Daniel aseară, când mi-a zis că pui afacerile înaintea plăcerii?

— M-a informat că dacă-ţi fac avansuri, aş putea să uit despre afacerea pe care o discutam.

Rob o trase puţin mai aproape, şi se aplecă să-i şoptească la ureche:

— Daniel e foarte posesiv, chiar şi pentru un frate mai mare protector. Aş zice că e îndrăgostit de tine, *prinţeso.*

Accentuase uşor ultimul cuvânt, ironizând modul lui Daniel de a o alinta.

— Aş vrea eu…

Lani se opri, dar nu destul de repede. De ce acceptase acel ultim pahar de şampanie de la fratele ei vitreg?

— Când roşeşti aşa, eşti irezistibilă, o tachină Rob. Nu-l pot condamna că s-a lăsat cucerit.

Lani se grăbi să-l corecteze:

— Te înşeli. Ani de zile n-am făcut decât să ne certăm încontinuu. Crede doar… vreau să zic, se teme să nu dau de

vreun necaz, aşa că mă păzeşte.

— Dacă aşa zici tu, Lani…

Robert Bradley îi respinsese calm explicaţiile, dar n-avea de unde să ştie despre relaţia ei îngheţată dinainte cu Daniel. Şi chiar dacă ţinea puţin la ea, de iubit, pe Michi o iubea.

După dans, se scuză şi intră la toaletă. Conversaţia o tulburase. Interpretarea greşită a sentimentelor lui Daniel de către Robert Bradley îi amintise de visele care n-aveau să i se împlinească niciodată, şi avea nevoie să stea câteva momente singură ca să-şi revină.

Se aşeză la masa de toaletă şi începu să se pieptene, observând în oglindă că pe uşă intrase o blondă înaltă şi zveltă. Era îmbrăcată într-o rochie neagră, cu umerii goi, despicată în ambele părţi până la talie, lăsând să se vadă pantalonii de matador asortaţi. Părul lung şi argintiu îi cădea drept pe spate, iar brăţara de argint i se potrivea cu cerceii.

— Mă tem că Daniel a fost neatent cu prezentările, toarse ea cu o voce senzuală, în timp ce se aşeza lângă Lani să-şi retuşeze machiajul. Eu sunt Elizabeth Thomas, sora mirelui.

Lani reuşi să afişeze un zâmbet vag. Elizabeth Thomas fusese una dintre domnişoarele de onoare, dar pentru ceremonie şi fotografii purtase o rochie pastelată sobră şi avusese părul strâns într-o coadă franţuzească. Era clar că se schimbase înainte de cină, iar actuala ei înfăţişare sugera fantezii pitoreşti despre ceea ce făcuse cu Daniel în noaptea când el se întorsese acasă la ora trei şi jumătate.

Îşi scoase ţigările din poşetă, aprinse una şi trase un fum, prelung.

— Daniel are un aranjament foarte convenabil, cu tine în casă, aşteptând să te repezi în patul lui ori de câte ori fluieră, comentă ea tărăgănat. Chiar arăţi uluitor de inocentă, scumpo, dacă stau să mă gândesc.

Lani fu atât de copleşită de acuzaţie, încât aproape că-şi

scăpă peria.

— Dar e o… Daniel n-ar face niciodată asta! protestă ea, cu voce gâtuită.

— Şi de ce nu? Om e şi el, nu-i aşa? Lumea *vorbeşte,* continuă veninos Elizabeth, suflându-i fumul în faţă. Şi toţi ştiu că eşti ultima lui amantă. Dar n-o să te ţină mult. O să se sature să se joace cu copiii.

Şi, înainte ca Lani să mai spună ceva, Elizabeth ieşi agale din cameră.

Timp de câteva secunde, Lani rămase prea stupefiată ca să se mişte din faţa oglinzii, privindu-şi doar faţa palidă reflectată, fără să se vadă. Oare Elizabeth spusese adevărul, sau era doar o invenţie răutăcioasă, ca s-o sâcâie? Nu vedea niciun motiv ca s-o fi atacat cu atâta duşmănie; probabil repeta o bârfă comună.

Lani nu se mai putea întoarce la recepţie, să înfrunte privirile sutelor de ochi ale invitaţilor care auziseră bârfele. Şi nu putea nici să stea la toaletă, în timp ce femeile intrau şi ieşeau, înfierând-o cu tăcerea lor. Ochii ameninţau să i se umple de lacrimi, şi se refugie deznădăjduită într-o cabină a toaletei, unde nu putea s-o vadă nimeni.

— Lani?

Era vocea lui Michi Hansen şi, cu toate că reuşise în sfârşit să-şi controleze emoţiile, Lani nu avea de gând să-i răspundă. Voia să fie lăsată în pace.

— Lani, ştiu că eşti acolo. Îţi văd rochia. Sau ieşi să-mi spui ce s-a întâmplat, sau îl chem pe Daniel să te scoată el de-acolo, cu forţa!

Era o perspectivă înfiorătoare, aşa că Lani ieşi încet din cabină.

— Vreau să mă duc acasă, îi spuse ea lui Michi cu voce răguşită. Mă duci tu cu maşina?

Şi imediat, spre deznădejdea ei, izbucni în plâns.

Michi o conduse la canapea şi-i oferi un şerveţel. Îi murmură câteva cuvinte liniştitoare, până când Lani reuşi

să-şi stăpânească lacrimile, apoi o întrebă ce se întâmplase. Lani refuză să scoată o vorbă. Imediat, Michi o ameninţă din nou că avea să-l cheme pe Daniel. Lani ştia că orice ar fi fost mai puţin jenant decât o confruntare cu el.

— A fost… a fost Elizabeth Thomas, spuse ea, trăgându-şi nasul. A intrat aici… şi a zis… a zis… a zis că toată lumea crede că Daniel şi cu mine… că noi…

— Mâţa aia sălbatică!

Lani fu atât de uimită de înverşunarea din vocea de obicei imperturbabilă a lui Michi, încât un moment uită de nefericire şi o privi cu ochi mari. Apoi, femeia oftă exasperată.

— Elizabeth şi Daniel au petrecut împreună o vară cam… pasională, acum şapte ani. Toată lumea se aştepta la o logodnă, poate pe la Crăciun. S-au întors amândoi la studii în New England, toamna, dar se pare că între timp s-a întâmplat ceva care l-a făcut să se răzgândească. De-atunci, Elizabeth se ţine întruna după el, şi poate deveni ca o fiară cu oricine despre care crede că-i face concurenţă.

— Dar e… e ridicol! protestă Lani. Daniel şi cu mine… noi nu… dar dacă toată lumea crede că… nu mai pot locui acolo.

— Hai că acum chiar eşti ridicolă! declară ferm Michi. Pe toată insula asta nu există nicio persoană care să-l creadă pe Daniel capabil de ceva atât de sordid, inclusiv Elizabeth Thomas.

Zâmbi cu expresia ei tachinatoare, irezistibilă.

— E un om mult prea onorabil ca să-şi importe o mică *haole* inocentă ca tine să-i încălzească patul, şi sper că n-ai să laşi acuzaţiile lui Elizabeth să te tulbure. Altfel, nu vei face decât să-i dai satisfacţie.

Era singurul argument pe care l-ar fi putut aduce Michi ca s-o convingă pe Lani să revină la petrecere; era mult prea încăpăţânată ca să se lase învinsă de o felină aristocratică de pe insulă. Îşi ridică bărbia puţin mai sus şi-i spuse lui

Michi:

— În regulă. Lasă-mă doar câteva minute să-mi aranjez machiajul, şi vin.

Totuşi, când reveni în salon, Lani avu senzaţia că toate capetele se întorseseră spre ea pentru a o urmări cu privirea. Îi venea să se răsucească pe călcâie şi să fugă iar, până observă privirea pizmaşă a lui Elizabeth Thomas, care o înfurie atât de tare, încât îi aruncă la rândul său o privire de gheaţă şi se duse drept spre scaunul ei. Tocmai ajunsese la masă, când Daniel se ridică, o luă de braţ şi o conduse pe ringul de dans.

Lani încercă să ignore privirile speculative care întâmpinaseră această manevră.

— Te simţi bine, prinţeso? o întrebă el.

— Am băut doar… doar puţin cam prea multă şampanie, minţi ea. M-am dus la toaletă să mă întind puţin.

Nu voia să discute despre acuzaţiile lui Elizabeth, şi-n niciun caz cu fratele ei vitreg.

Îi auzi râsul gros şi-i simţi trupul scuturându-se lângă al ei, în timp ce dansau în ritmul lent al muzicii.

— Serios? Era din recolta 1952, cu o culoare argintie şi un buchet îngheţat?

Lani era prea stânjenită ca să răspundă. Evident, Daniel insistase ca Michi să-i dea raportul.

— Nu te mai gândi, iubito, continuă el. Elizabeth n-a fost niciodată în stare să accepte faptul că…

Se întrerupse o clipă, apoi continuă:

— …că m-am hotărât să nu mă mai însor cu ea. Părinţii ei au răsfăţat-o îngrozitor. Are nevoie de un tip care s-o ţină în mână, dar n-am să fiu eu acela.

Braţele i se strânseră, trăgând-o mai aproape, într-un stil menit să provoace comentarii.

— Te rog, Daniel, se foi stânjenită Lani. Îi faci să bârfească şi mai mult.

Spre uşurarea ei, Daniel slăbi strânsoarea, privind-o în

ochi, cu o expresie care-i deveni solemnă când îi observă deznădejdea.

— Ţi-am promis că vei fi virgină în noaptea nunţii, nu-i aşa, prinţeso? întrebă el pe un ton liniştitor. Eşti sora mea vitregă şi răspund de tine, iar în faptul că locuieşti la mine nu e nimic imoral… mai ales când Brian are nevoie de amândoi să avem grijă de el. Dar oamenii *vor* aveace să comenteze, dacă începi să te comporţi defensiv.

Şi o strânse din nou la piept, uşurel, nu prea strâns, iar de astă dată Lani nu se mai retrase. Se simţea prea plăcut în îmbrăţişarea lui.

Capitolul 9

În următoarele câteva săptămâni, Daniel fu un model de companion plin de consideraţie. Lua cina cu Lani şi Brian aproape în fiecare seară şi-i scotea în weekend – la plajă, la picnicuri, pe mare. Nu mai aveau loc certuri, nici critici aspre. După cină, stătea adesea de vorbă cu Lani, în timp ce Brian se uita la televizor, iar orele acelea petrecute împreună erau cele mai preţioase şi mai dulci-amărui dintre toate.

Daniel vorbea despre ideile lui pentru posibile proiecte şi-şi descria viziunea personală asupra viitorului insulelor, menţionând chiar şi că dorea să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie. Lani ştia că-i destăinuia visele lui, şi răspundea cu interes şi câteva confesiuni de-ale ei proprii. Avea grijă să nu-şi dezvăluie sentimentele, dar îl lăsa pe Daniel să vadă că era fericită în Hawaii. Desigur, n-avea să ştie niciodată ce paradis era pentru ea să fie atât de aproape de bărbatul iubit – şi ce infern, să-şi dea seama că viitorul despre care-i vorbea avea să fie împărtăşit cu altă femeie.

Wade Thorpe, „australianul cu portofelul cât un spate de fundaş”, sosi la Honolulu luni după-amiază, împreună cu soţia şi cei doi fii ai lor. Lani primi instrucţiuni să-i ia de la aeroport, iar în restul săptămânii fu ocupată să distreze clanul Thorpe. Trecea pe la biroul lui Michi în fiecare dimineaţă şi după-amiază, dar oricât de mult o plăcea, îi era greu să-şi ascundă gelozia după o faţadă amabilă de fiecare dată când Michi spunea că Daniel luase prânzul cu ea sau că aveau să iasă împreună la cină.

Uneori, îşi îngăduia câte o fărâmă de speranţă, pentru că deşi sentimentele lui Daniel pentru Michi erau vizibile, Michi încă mai ţinea doliu după soţul ei. Lani bănuia că nu simţea pentru Daniel decât recunoştinţă şi o profundă afecţiune prietenească. Dar, într-o zi, avea să fie gata pentru o nouă

iubire, şi poate că Daniel era hotărât s-o aştepte.

Hotelul organiza un dineu pentru data de 4 Iulie, cu un bufet şi un program de divertisment cu Jimmy Kent. Preţul unui bilet depăşea costul unei cine pentru două persoane la multe dintre restaurantele elegante de pe insulă, însă chiar şi aşa, toate locurile se vânduseră cu mult timp înainte.

Lani arăta foarte atrăgător în costumul fără bretele şi sarongul pe care şi le cumpărase cu câteva săptămâni în urmă. Era o ţinută care reuşea să pară senzuală, dar nu exhibiţionistă, şi abia aştepta să audă părerea lui Daniel. Acesta o aştepta în hol, cu Brian, îmbrăcat într-o pereche de blugi strâmţi şi o cămaşă hawaiiană înflorată.

Un moment, în ochii lui se văzu o privire atât de îngheţată, încât lui Lani îi veni să fugă înapoi în camera ei şi să se schimbe. Apoi îşi spuse că probabil era furios din alte motive, căci dintr-odată Daniel îi zâmbi, spunându-i că-i stătea foarte bine.

— Mai bine du-te şi ia-ţi un şal, adăugă el. Se înteţeşte vântul.

Când sosiră, barul era deja plin de clienţi. Zeci de mese lungi fuseseră aranjate pe peluza dintre piscină şi plajă, şi sute de invitaţi forfoteau prin zonă, cu paharele în mâini. Pe terasa de beton a piscinei fusese înălţată o estradă demontabilă, iar formaţia lui Jimmy Kent cânta alternativ muzică hawaiiană şi şlagăre americane. Decoraţiunile roşii, albe şi albastre, cu lampioane de aceleaşi culori agăţate în copaci, sporeau aerul sărbătoresc.

Lani recunoscu câţiva membri ai familiilor Prescott şi Thomas de la nuntă, inclusiv pe Elizabeth, care purta o rochie atât de sumară încât abia reuşea să arate decent în ea. Se apropie imediat şi-l luă pe Daniel în stăpânire, iar Lani începu o conversaţie cu părinţii lui Tommy, Richard şi Marilyn Prescott. Erau într-adevăr nişte oameni minunaţi. O tratau cu multă căldură, ca şi cum le-ar fi fost o nepoată favorită.

Brian se dusese pe plajă să caute scoici, împreună cu câţiva dintre verii mai mici ai lui Tommy. Lani se relaxă treptat, uitând de Elizabeth, în timp ce conversa cu soţii Prescott. În cele din urmă, li se alăturară şi părinţii lui Richard. Charles şi Mary Prescott erau atât de amabili şi de prietenoşi, încât lui Lani nici nu-i venea să creadă că erau fiul şi nora celor doi care se purtaseră atât de dispreţuitor cu tatăl ei vitreg.

Festivităţile începură cu o demonstraţie de pescuit, un tânăr pilotând o canoe cu făclii aprinse, în timp ce un al doilea arunca de mai multe ori un năvod mare în ocean. Apoi, tradiţionalul kalua, sau porc fript, fu scos din *imu,* un cuptor îngropat, din piatră fierbinte, de doi tineri îmbrăcaţi numai în fustanele scurte de pânză. Primul era un polinezian oacheş, iar Lani începu să chicotească, recunoscându-l pe celălalt.

— O înlocuire de ultim moment, îi şopti Marilyn. L-au recrutat pe Tommy, când băiatul care o face de obicei s-a îmbolnăvit de varicelă!

Mesele bufetului fuseseră pregătite în restaurantul Bay Terrace, care în seara aceea nu primea alţi clienţi. Pe lângă porcul kalua afumat şi sărat, se mai serveau şi alte mâncăruri tradiţionale, ca poi, nişte paste de culoare vânătă-deschisă, făcute din rădăcină de taro pisată şi apă, pipi kaula, o piftie de vită condimentată, somon lomi-lomi, un peşte sărat şi afumat, cu ceapă verde şi roşii, mahimahi, sau peşte-delfin – altceva decât delfinii adevăraţi – vită teriyaki, fructe tropicale proaspete, şi haupia, un desert ca o budincă, preparat din lapte de cocos fermentat. Pe listă mai erau şi specialităţi americane favorite, ca şunca prăjită, puiul fript şi diverse genuri de plăcinte.

Marilyn o ajută pe Lani să aşeze copiii la o masă separată, apoi se duseră amândouă la coada de la bufet. Deşi era dezamăgită s-o vadă pe Elizabeth Thomas aşezată la celălalt capăt al mesei, Lani avu un moment de triumf

când Daniel li se alătură, ridicându-l pe Tommy de pe scaunul de lângă al ei. Tommy se ridică vesel, luă un scaun liber de la o masă vecină şi se mută lângă Elizabeth, care stătea bosumflată.

Dacă oricare dintre rudele lui Daniel bănuiau că relaţia lui cu Lani era altfel decât respectabilă, nu dădeau niciun semn. După câteva mai tai-uri, Lani reuşi să ignore privirile veninoase ale lui Elizabeth şi să se delecteze cu concurenţa binevoitoare şi glumeaţă dintre clanurile Prescott şi Thomas. Când se întoarse la bufet să-şi ia desertul, trecu pe lângă masa lui Brian. Acesta chicotea şi striga cu verii lui vitregi, iar Lani simţi un junghi de remuşcare că avusese intenţia să-l ţină la San Diego. Ar fi fost foarte egoist din partea ei să-l lipsească de acea familie extinsă, iar dacă se întorcea vreodată pe continent, ştia că ar fi trebuit să-l lase cu Daniel.

Spectacolul lui Jimmy Kent fu uluitor, deşi costumele dansatorilor datorau mai mult Las Vegas-ului decât Polineziei. Cam pe la jumătatea programului apăru şi Michi Hansen. Până atunci, îşi petrecuse seara supervizând pregătirile, şi se aşeză la masă tocmai la timp pentru concursul de hula.

Elizabeth Thomas se repezi imediat să participe.

— Nu dansezi şi *tu* hula, Kaiulani? strigă ea batjocoritor. Cu un nume ca ăsta, ar trebui să le dai clasă la toţi.

„E sigură că m-aş face de râs”, îşi spuse Lani, furioasă. Începu să se ridice, dar simţi mâna lui Daniel pe încheietură, trăgând-o la loc.

— Nici vorbă, spuse el repezit. Nu în costumaţia asta… şi în faţa a cinci sute de oameni.

Spiritul lui protector nu făcu decât să provoace un nou sarcasm din partea lui Elizabeth.

— Aşa e, Kaiulani, gânguri ea. Fii fetiţă cuminte şi fă ce-ţi spune fratele mai mare.

— Lani arată fermecător, interveni Michi nervoasă. Zău

aşa, Daniel, eşti imposibil. Las-o să danseze, dacă vrea.

Fără tragere de inimă, Daniel îi eliberă încheietura, iar Lani o urmă pe Elizabeth spre scenă. Dacă altcineva în afară de Michi ar fi îndrăznit să sfideze aşa autoritatea lui Daniel, îşi spuse ea, l-ar fi strivit fără milă pe nesimţit. Dar Michi era o persoană deosebită şi, în timp ce dansa, Lani încercă să nu se gândească la privirea mâhnită şi tandră pe care i-o aruncase Daniel în timp ce-i îndeplinea dorinţa.

Lani învăţase încă din copilărie mişcările graţioase şi seducătoare ale dansului hula şi, hotărâtă s-o întreacă pe Elizabeth Thomas, îşi alungă orice inhibiţii. Cele mai multe femei venite de pe continent fură eliminate rapid, iar în cele din urmă pe scenă mai rămaseră doar Lani, Elizabeth şi încă două localnice. În timp ce dansau, Jimmy Kent ceru publicului să-şi indice favorita, care era în mod clar Lani. Când coborî de pe scenă, din privirea lui Elizabeth ţâşnea venin pur. Lani era destul de zguduită. Cu siguranţă, nu făcuse nimic ca să merite o asemenea antipatie.

— N-aţi dori ca domnişoara să ofere un solo?

Întrebarea lui Jimmy fu întâmpinată cu aplauze şi fluierături de entuziasm, mai ales din partea bărbaţilor. În timp ce Lani dansa, privirea ei o întâlni pe a lui Daniel, şi se întrebă dacă expresia lui ostilă nu cumva anunţa nişte artificii de 4 Iulie proprii. Spera că nu.

După dans, Jimmy o cuprinse de umăr şi spuse cu dezinvoltură:

— Pari familiară, domnişoară. Dansezi hula ca o localnică.

— Sunt, zâmbi ea. Poate m-aţi observat la spectacol, acum câteva săptămâni. Eram cu doamna Hansen şi cu domnul Reid.

Un zâmbet de lup lumină chipul lui Jimmy.

— I-auzi! Voiam să înmânez personal premiul, dar nu-l pot lipsi de plăcerea asta pe bunul meu prieten, Daniel Prescott Reid. Vino aici, Daniel!

Lani privi cu teamă cum Daniel se apropia de scenă, cu

neplăcerea de pe faţă înlocuită de un zâmbet în clipa când se întoarse spre public. Jimmy îi dădu o ghirlandă de orhidee şi spuse:

— Dăruieşte-i domnişoarei unul dintre saluturile noastre hawai-iene, prietene.

Daniel clătină din cap.

— Cred că onoarea ar trebui să-i revină unchiului meu, Charles. Astă seară, el e cel mai vârstnic membru prezent al clanului.

— Ce ziceţi, domnule Prescott? strigă Jimmy.

Charles Prescott se ridică şi răspunse cu glasul său bubuitor:

— Nici nu mă gândesc! Nepotu-meu nu mi-ar ierta-o niciodată, Jimmy!

Dat fiind faptul că pe fiecare listă, broşură şi cutie de chibrituri a hotelului scria *„The Maunalua Bay Hotel /A Prescott & Thomas Resort”,* nu era surprinzător că spectatorii înţeleseră repede că Daniel Prescott Reid şi Charles Prescott erau doi membri importanţi ai companiei. Începură să aplaude şi să ovaţioneze, în timp ce Daniel petrecea ghirlanda pe după gâtul lui Lani, sărutând-o uşor pe obraji. În clipa următoare, o conduse jos de pe scenă, ţinând-o de braţ nu tocmai cu blândeţe.

Dar, în timp ce spectacolul continua, Lani avu impresia că lui Daniel începea să-i revină buna dispoziţie. Când Jimmy Kent invită publicul să cânte cu el în cor, se dezgheţase suficient ca să-şi alăture celorlalţi plăcutul lui timbru baritonal. Lani nu avea idee de ce-l nemulţumise participarea ei la concurs, şi nici nu intenţiona să întrebe. Era doar uşurată că, pe când ultimele artificii se stinseră de pe cerul înstelat şi fără lună, incidentul părea să fi fost dat uitării.

***

În zilele următoare, Daniel fu iar blând, atent şi calm. Brian plecase de luni într-o tabără cu câţiva veri vitregi cu care se împrietenise la petrecere. Lani îşi începuse slujba, prima ei însărcinare fiind aceea de a se ocupa de primul ministru al unei mici ţări africane. Acesta şi soţia lui admirară franceza fluentă a lui Lani, în timp ce se ocupa de principalele lor interese: muzeele şi clădirile vechi.

Îi duse la Muzeul Caselor Misionare, care includea şi cea mai veche clădire americană de pe insulă. Casa fusese construită iniţial în New England, apoi demontată şi transportată pe insulele Sandwich, acum botezase arhipelagul Hawaii descoperitorul său englez, căpitanul Cook. Apoi, fusese clădită din nou, ca reşedinţă pentru primii misionari, în 1821. Muzeul mai conţinea şi o colecţie de obiecte originale din perioada misionară a istoriei hawaiiene.

Exponatele arheologice şi relicvele din perioada monarhiei erau expuse în Muzeul Bishop, unde Excelenţa Sa fu impresionat de spectaculoasele cape cu pene galbene şi stacojii purtate de regii hawaiieni. Apoi, Lani îi însoţi pe la o duzină de alte palate, biserici şi morminte, iar joi îi lăsă la Conacul Guvernatorului de pe Strada Beretania, o clădire care data din 1846, ca să ia prânzul cu oficialităţile de stat. Pradă unui impuls neaşteptat, se hotărî să-şi umple timpul liber invitându-l pe Daniel la masă.

Paznicul din holul sediului era acelaşi pe care Lani îl cunoscuse săptămâna trecută; îi zâmbi şi-i făcu cu mâna, în timp ce intra pe uşă. Dar, când ascensorul porni cu mare viteză spre etajul unsprezece, Lani îşi aminti dintr-odată telefonul pe care i-l dăduse lui Daniel în ziua morţii tatălui său şi răceala cu care secretara refuzase să-i facă legătura. Dacă femeia aceea continua să se poarte ca un caporal, ce-avea să facă? Să se repeadă pe coridor şi să-i ia biroul cu asalt, neanunţată?

La recepţie erau două femei: o brunetă frumoasă aşezată

lângă maşina de scris şi o roşcată atrăgătoare, între două vârste, care părea să-i dea instrucţiuni. Amândouă ridicară privirile când Lani deschise uşa.

— Bună ziua, salută ea cu un tremur nervos în voce. Domnul Reid e aici? Eu sunt…

— Dumneata eşti Lani! o întrerupse femeia mai vârstnică, neaşteptat de entuziasmată. Pe biroul domnului Reid e o fotografie a dumitale, cu Brian, adăugă, ca răspuns la privirea nedumerită a lui Lani. Eu sunt Karla Darin, secretara lui, iar ea este Gerry Ybarra, recepţionera de secţie.

Se uită la ceas şi zâmbi.

— Pe moment, e domnul Prescott la el, dar ar trebui să termine curând. Am să-l sun, ca să-l anunţ că eşti aici.

— Nu, nu e nevoie, o opri grăbită Lani. Nu vreau să-l deranjez, dacă e cu vărul lui.

— Scrupulele dumitale, sau slujba mea, replică ironic Karla. Mia părut foarte rău să aud despre tatăl dumitale vitreg, continuă ea mai încet, şi n-am să uit niciodată ziua când ai telefonat. Lucram aici de aproape şase luni, iar domnul Reid nu ridicase niciodată tonul la mine, nici chiar când am rătăcit un contract important de care avea nevoie. Ştiu că ar fi trebuit să-ţi recunosc numele – mi s-a menţionat chiar din prima zi după angajare. Dar l-am uitat, şi imediat ce mi-am dat seama ce făcusem, i-am prezentat scuzele şi condoleanţele mele.

Se cutremură vizibil.

— S-a înfuriat îngrozitor – am crezut că avea să mă concedieze pe loc. Mi-a ţinut o muştruluială ca un sergent la instrucţie, iar când a terminat, ţi-a luat fotografia şi mi-a vârât-o sub nas. Mi-a spus că dacă vii vreodată aici, să fac bine să te recunosc.

Lani o privi, nevenindu-i să creadă, iar într-un târziu reuşi să spună cu voce slabă:

— Cred că era foarte tulburat. El şi tatăl lui fuseseră

extrem de apropiaţi.

— La fel mi-am spus şi eu dar, indiferent de motiv, sper să nu se mai repete niciodată. Pe urmă, toată ziua am tremurat.

Secretara tocmai întindea mâna spre interfon, când Daniel ieşi din birou, însoţit de Richard Prescott. Amândoi îi zâmbiră lui Lani, Richard salutând-o cu un sărut pe obraz şi un jovial:

— Bună, draga mea.

— Totul e-n regulă? întrebă Daniel.

— În perfectă regulă. Primul ministru şi soţia lui iau masa cu guvernatorul. Aveam câteva ore libere, şi m-am gândit că… dacă eşti liber… am putea ieşi acum.

Daniel îi puse vărului său o mână pe umăr:

— Richard, tocmai ai asistat la cea mai plăcută invitaţie pe care am primit-o de săptămâni de zile. Putem lăsa pe altă dată?

— Categoric.

Richard porni spre uşă, apoi adăugă peste umăr:

— Nu uita partida de golf de sâmbătă. Vreau ca măcar o dată să te bat.

Daniel o duse pe Lani la un cunoscut restaurant cu mâncăruri marine din Waikiki, sugerând să comande una dintre specialităţile casei: abalone tăiat în felii subţiri ca hârtia şi servit cu sos de vin alb. Când Lani îşi exprimă îngrijorarea că sosirea ei îi dăduse peste cap planurile, clătină din cap, răspunzând cu căldură:

— Iau masa cu Richard o dată pe săptămână, dar asta-i prima dată când ţi-ai exprimat dorinţa de a-ţi petrece timpul cu mine. Mă bucur foarte mult, prinţeso. Vreau să te simţi bine aici.

Lani luă paharul cu vin ca să-şi ascundă roşeaţa din obraji, gândindu-se cât de minunată putea fi viaţa dacă sentimentele lui Daniel ar fi fost mai romantice. Totuşi, se purta atât de fermecător cu ea, încât în curând începu să

recunoască multe dintre lucrurile pe care până atunci le ţinuse pentru sine.

Îi spuse că se bucura că venise în Hawaii, că-i plăcea familia lui şi că se simţea bine la serviciu. Şi, în primul rând, Brian era încântat cu noii lui prieteni şi-l admira enorm pe Daniel. Acesta o ascultă atent, şi deşi se abţinu să spună pe un ton atoateştiutor „Ţi-am spus eu”, zâmbetul lui victorios transmise la fel de clar mesajul.

— Cred că nu te pot învinui că eşti satisfăcut, mărturisi Lani. Ţi-am creat probleme destul de mari, nu-i aşa?

Daniel se rezemă de spătar, cu un zâmbet cam răutăcios.

— Asta-i puţin spus. Dac-aş fi ştiut că aveam să purtăm un război rece în următorii şapte ani, spuse el tărăgănat, nici în ruptul capului nu te-aş fi sărutat aşa de… lasciv.

Lani se simţi atât de jenată, încât îi veni să se ascundă sub masă. Îşi coborî ochii spre farfuria goală, cu gândul la diverse răspunsuri posibile. Într-un târziu, dorind cu disperare să schimbe subiectul, murmură:

— Au o mâncare foarte bună aici, nu-i aşa?

— Cea mai bună, prinţeso, răspunse simplu Daniel. Ce vrei la desert?

Din fericire, conversaţia trecu la subiecte mai inofensive.

***

Duminică dimineaţa, Lani se gândea fără entuziasm la întâlnirea cu Robert Bradley din seara aceea. N-avea chef decât de compania lui Daniel şi, dacă n-ar fi ştiut că o escorta pe Michi la un dineu, ar fi inventat un deranjament de stomac ca să refuze cina promisă lui Robert.

Acesta îi dădu telefon spre seară, ca să stabilească ultimele detalii, deschizând convorbirea cu declaraţia tachinatoare:

— Sper că-ţi dai seama că mă folosesc de tine, domnişoară Douglas.

— Te foloseşti de mine?

— Ai fost recrutată ca însoţitoare. Diseară, fiica mea îşi sărbătoreşte ziua de naştere, cu un picnic şi o petrecere la piscină. Cum te încântă ideea de a-ţi petrece o seară întreagă cu câteva zeci de liceeni maniaci?

Lani era încântată să dea o mână de ajutor. Daniel Prescott Reid o preocupa prea mult ca să ofere o companie amuzantă la un dineu în doi, dar era sigură c-ar fi putut ajuta la supravegherea unui grup de adolescenţi. Ştia că dorul şi frustrarea îi tulburau zilele şi o împiedicau să doarmă nopţile, şi bănuia că o activitate fizică energică era lucrul cel mai binevenit din lume.

De fapt, prietenii lui Dee Dee Bradley erau în general politicoşi şi manieraţi, dar mai erau şi mâncăcioşi şi energici. Înfulecau ca lupii şi înotau ca marsuinii. Lani îşi luase costumul bikini cu modele tapa pe sub rochia flauşată, şi în cele din urmă Rob o convinse să se joace cu mingea în apă. Era o distracţie înviorătoare să sară şi să înoate după ea, iar giumbuşlucurile prietenilor lui Dee Dee o amuzau. După câteva partide, abia mai respira, dar se simţea prea bine ca să iasă din piscină.

Mingea era aruncată înainte şi-napoi peste plasă, iar jucătorii împroşcau cu valuri şi spumă când se aruncau s-o prindă. Dintr-odată, unul dintre acele trupuri masive, cu muşchi ca oţelul, o lovi pe Lani în plin, tăindu-i răsuflarea. Ultimul lucru de care mai fu conştientă era că încerca să rămână la suprafaţă.

Leşinul dură scurt timp, iar când îşi reveni, inhala frenetic, în vreme ce unul dintre băieţi o scotea din apă, lângă Rob Bradley.

— Uşurel, o sfătui el cu glas răguşit, în timp ce Lani gâfâia, înnebunită. Ai să hiperventilezi, scumpo.

Lani încercă să respire mai încet, în timp ce Rob o ducea în dormitorul lui, dar începuse deja să tremure de şoc, suspinând. O aşeză pe pat, mângâindu-i părul şi

murmurându-i cuvinte liniştitoare, în timp ce Lani plângea lângă umărul lui. Îşi dădu vag seama că Dee Dee intrase cu nişte haine, iar după ce schimbă câteva cuvinte cu tatăl ei, plecă din nou.

În cele din urmă, Lani se opri din plâns, dar continua să se simtă înfrigurată, în pofida căldurii din cameră.

— Dee Dee ţi-a adus nişte haine de-ale ei, spuse Rob. Să te-ajut să te îmbraci, Lani.

— Mă descurc… îngăimă ea.

Dar, când încercă să se ridice, camera se balansă atât de alarmant în jurul ei, încât Rob fu nevoit s-o prindă în braţe şi s-o aşeze iar pe genunchii lui.

— *Nu* te descurci singură. Am să te ajut.

Îşi duse mâinile la spatele ei şi începu să-i deznoade baretele costumului.

— Nu poţi face asta… gâfâi Lani. Cheam-o pe Dee Dee…

— N-am să te las singură. Pentru numele lui Dumnezeu, Lani, era să te îneci. Sunt destul de bătrân ca să-ţi fiu tată, aşa că nu te mai purta ca un copil şi lasă-mă să te ajut.

Lani era prea zguduită ca să se mai opună, aşa că-şi rezemă capul de umărul lui, lăsându-l să-i scoată sutienul. Rob îl aruncă pe pat şi luă bluza polo adusă de Dee Dee, iar în clipa următoare uşa zbură de perete.

— Ce se-ntâmplă aici?!

— Nu te repezi, Daniel. O ajutam pe Lani…

— Văd şi singur ce o ajutai pe Lani să facă, fir-ai al dracului să fii! se răsti Daniel. Ieşi afară până nu te pocnesc!

Rob o aşeză uşor pe Lani pe pat, răspunzând calm:

— Poţi să te scuzi după ce vei auzi ce s-a întâmplat. Apoi ieşi din cameră.

Lani îşi ridică bluza în faţă, amuţită de mânia lui Daniel. În şapte ani intempestivi, nu-l mai văzuse atât de furios. Intră cu paşi mari în baie şi aduse un halat lung de prosop, pe care i-l aruncă aproape ca şi cum ar fi vrut s-o lovească.

Lani îl luă pe ea, acum tremurând nu numai de frig, ci şi de frică. Nu protestă când Daniel o ridică în braţe şi o scoase din casă, ducând-o la maşină.

După câteva minute, se hotărî să rişte o explicaţie, care începea cu cuvintele:

— N-a fost ceea ce…

Dar Daniel i-o reteză scurt:

— Gura!

Când introduse maşina în garaj, Lani îşi mai revenise. Putu intra în casă fără ajutor, dar nici Daniel nu i-l oferise. În timp ce urca scara, îi simţea ochii arzători sfredelindu-i spatele, şi se ţinu de balustradă ca de o coardă de salvare, făcând eforturi să ajungă la adăpost, în camera ei.

Înainte de a apuca să cotească pe culoar, Daniel o luă iar în braţe. O duse în dormitorul lui şi o aruncă fără ceremonie pe pat. Lani se îndreptă într-o clipă, strângându-şi protector halatul pe trup şi păstrând o tăcere prudentă, în timp ce-l urmărea din privire cum se plimba încoace şi-ncolo prin cameră.

— Mă cunoşti de paisprezece ani, spuse el încet, înverşunat. De paisprezece ani! Şi de fiecare dată când mă apropii de tine, sau devii ţeapănă ca şi cum ţi-aş inspira silă, sau tremuri de parc-aş fi cine ştie ce monstru.

Se opri brusc, ţintuind-o cu o privire de oţel.

— Credeam că în sfârşit reuşisem să te mai înmoi, dar la a doua întâlnire cu Rob Bradley, l-ai şi lăsat să-ţi dea jos hainele!

— Nu-mi dădea jos…

— Nu ţi le dădea pe dracu'! o întrerupse el furios. Amândoi, aproape goi… Tu, cu braţele în jurul lui… cu capul pe umărul lui… Haide, zi că te viola!

— Sigur că nu mă…

— Nici nu vreau s-aud! i-o reteză din nou Daniel.

Lani înghiţi cu nervozitate, încercând să-şi umezească gâtlejul.

— Eram în piscină, jucându-mă cu copiii…
— Ţi-am spus că nu vreau s-aud!
În clipa următoare, Daniel fu lângă ea pe pat, cuprinzându-o brutal în braţe şi acoperindu-i buzele cu ale lui. Când Lani încercă să se retragă, gura lui deveni şi mai agresivă. Nu-i mai putea opune nicio rezistenţă, deşi inima îi bubuia în piept, înnebunită de frică.
Cu mişcări înspăimântător de deliberate, Daniel stinse lampa de pe noptieră. Mai rămase doar lumina lunii în primul pătrar, care intra pe fereastră. Lani deveni ţeapănă, în timp ce Daniel îi mângâia părul încă umed cu un gest surprinzător de tandru, înainte de a se apleca să-i şteargă lacrimile cu sărutări.
— Iartă-mă că te-am lovit, prinţeso, murmură el răguşit.
Mâna îi coborî pe umărul ei, împingând-o uşor spre perne, dar Lani se rezemă în braţe, încercând să reziste.
— Daniel, nu… Te rog, nu… îl imploră ea.
Drept răspuns, Daniel o împinse atât de tare încât o doborî pe spate. Dispariţia ca prin farmec a tandreţei lui o lăsă înmărmurită.
— Nu te opune, spuse el cu glas aspru. Altfel, am să te forţez. Rezistenţa pasivă îi mai reuşise şi în trecut, aşa că Lani o încercă din nou. Rămase nemişcată, aproape amorţită de teamă, în timp ce Daniel se culca alături, îi desfăcea halatul şi începea să-şi plimbe mâna peste trupul ei, depunându-i sărutări mărunte pe gât. Atingerea lui era seducătoare dar blândă, şi deşi Lani se feri instinctiv când îşi coborî buzele pe sânii ei, Daniel nu păru să se supere. O cuprinse doar cu un braţ, pentru a o ţine nemişcată.
Lui Lani îi era imposibil să ignore acea metodă de a o excita, sau să ascundă rezultatele. Când ambele sfârcuri i se întăriră de dorinţă, Daniel îşi lipi urechea de pieptul ei, pentru a-i asculta bătăile accelerate ale inimii. Apoi se ridică şi spuse încet, amuzat:
— În cinci minute te voi întreba dacă vrei să mă opresc.

Poţi oricând să spui da, prinţeso.

Promisiunea lui era extrem de ademenitoare. Când îl iubea atât de mult, lui Lani îi era dificil să-i reziste acelui stil blând dar insistent. O voce lăuntrică trădătoare o îndemna să-l lase s-o mai mângâie încă cinci minute. S-ar fi putut chiar să n-o mai atingă niciodată – ce rău făcea dacă savura fiecare senzaţie, dacă le păstra pentru zilele de singurătate care o aşteptau? în orice caz, îi dăduse clar de înţeles că în următoarele cinci minute avea să-i fie prizonieră, indiferent dacă se opunea sau consimţea. Ar fi fost atât de îngrozitor să nu se mai împotrivească şi să-nceapă să coopereze?

Mâinile lui îşi reluară explorările, calde şi ferme, şi mult prea îndemânatice pe trupul ei. Gura i se abătu de la gâtul ei spre faţă, apoi se opri deasupra buzelor, sărutând-o cu o tandreţe dulce, irezistibilă. Lani încercă să-şi aducă aminte că o seducea din furie, nu din dragoste, dar emoţiile îi inundau raţiunea, trupul i se arcuia între mâinile lui, buzele i se mişcau reacţionând sub gura lui, iar mâinile, cumva, i se întindeau să-l cuprindă pe după gât.

Daniel se întoarse într-o parte şi o strânse lângă el, cu duritatea trupului său aprinzându-i o reacţie învăpăiată într-al ei. Lani se agăţă convulsiv de el şi-l auzi gemând, îl simţi cutremurându-se lângă ea. Dintr-odată, gura lui deveni insistentă şi poruncitoare, despărţindu-i brutal buzele pentru a-i sonda interiorul catifelat cu o ferocitate care nu făcea decât să-i înteţească excitaţia. Îl lăsă s-o înveţe cum să se mişte, blocându-şi în minte orice gând, mai puţin nevoia de a se supune şi a face tot ce-i cerea el.

În sfârşit, Daniel îşi desprinse gura de a ei şi mârâi gros:

— Ei…?

Lani nu putu decât să-i geamă numele. Nu avea idee ce voia să spună.

— Vrei să mă opresc? întrebă el nerăbdător.

Ar fi putut s-o posede uşor, fără cel mai mic protest din partea ei, îşi spuse Lani, cu minţile încă tulburi. Dar se

ţinuse de cuvânt şi-i cerea consimţământul, iar pe acela nu i-l putea acorda, atâta vreme cât n-o iubea. Deşi simţurile ei inflamate cereau contrariul, şopti:

— Da… lasă-mă să plec.

Daniel înjură printre dinţi şi se ridică, privind-o cu o expresie vecină cu ura. Apoi murmură:

— M-am săturat să tot aştept.

Şi o cuprinse pe Lani în braţe, acoperindu-i gura cu a lui, dureros de posesiv.

În cele câteva secunde petrecute în afara îmbrăţişării lui, Lani îşi venise în fire. Cum putuse coopera la propria ei seducţie, aproape dăruindu-se unui bărbat care n-o iubea? N-avea să îngăduie să se mai întâmple. Îi împinse umerii şi încercă să-şi elibereze gura, dar Daniel îi rezista la fel de uşor ca un armăsar alungând cu coada o muscă. Un moment mai târziu, fu imobilizată sub el, neputincioasă, cu gura îndurerată de brutalitatea sărutului. Iar de astă dată, când încetă să se mai zbată şi rămase inertă, păru doar să-l înfurie şi mai mult. Mâna lui coborî la catarama centurii, iar spaima o făcu pe Lani să opună o rezistenţă înnebunită.

Apoi auzi un sunet ascuţit în urechi şi-şi spuse că probabil avea halucinaţii, din cauza isteriei.

Capitolul 10

Sunetul continuă câteva secunde, sâcâind insistent mintea buimăcită a lui Lani până când îşi dădu seama că era telefonul. Îl distrase şi pe Daniel, care încremeni doar atât cât să-i lase timp să-şi elibereze o mână şi să înhaţe telefonul. Nu putu scoate nicio vorbă, doar un gâfâit sufocat, chinuit.

— Daniel? Ce se-ntâmplă acolo?

Era glasul lui Robert Bradley şi, în timp ce Lani încerca să găsească un răspuns, Daniel îi smulse receptorul din mână şi mormăi repezit:

— Da?

Tăcu o clipă, apoi întrebă furios:

— Ce mai vrei şi *tu?*

Urmă o nouă pauză, în timpul căreia văzu chipul furios al lui Daniel devenind alb, şocat.

— Ce-a *făcut?* îl întrebă el pe Rob, cu un glas la fel de uluit ca expresia feţei.

De data asta, pauza fu mult mai lungă. Daniel stătea cu capul rezemat în palmă, murmurând câte o interjecţie din timp în timp. Când în sfârşit vorbi, glasul îi era frânt de durere.

— Îmi pare rău, Rob. Dacă nu m-ai fi sunat… cu Lani, pur şi simplu îmi pierd minţile…

Rob îl întrerupse cu un comentariu menit să risipească tensiunea, căci Daniel zâmbi.

— Asta şi am de gând. Fiindcă ştii ce-o să se întâmple dacă n-o fac.

Tăcu un moment, pe gânduri, apoi continuă:

— De luni într-o săptămână. Vreau să-mi fii cavaler de onoare.

Rob.

Lani simţi că-i fugea sângele din obraji. Cavaler de onoare? Cu cine plănuia să se însoare? Cu Michi, ca s-o

folosească drept paravan în acea situaţie imposibilă? Sau cu ea însăşi, din remuşcare şi, poate, atracţie fizică?

Daniel închise telefonul şi o privi solemn pe Lani, care ascultase atât de atentă conversaţia, încât uitase că avea halatul descheiat. Închizându-i-l la loc, Daniel i-l legă strâns cu cordonul.

— Era să te îneci, după care era să fii violată. Ce mai seară…! în tonul lui se simţea mustrarea de sine.

— Îmi pare rău, iubito. Când te-am găsit cu Rob, ceva a… cedat în mine. Iar când mi-ai spus să mă opresc, n-am putut… şi eram furios că tu *te* puteai opri.

Clătină din cap, dezgustat de el însuşi.

— Situaţia asta nu mai poate continua. Ne căsătorim lunea viitoare, iar dacă n-ar trebui să plec mâine la New York, am face-o chiar mai devreme.

Lani clătină din cap, copleşită de durere, căci trebuia să refuze tocmai lucrul pe care-l dorea din toată inima.

— Sunt de acord… nu mai putem locui în aceeaşi casă… dar n-o să ne căsătorim. Atracţia… atracţia asta fizică dintre noi nu e de-ajuns. E nevoie şi de iubire.

— O să vină şi iubirea, răspunse răguşit Daniel. Ai încredere-n mine, Lani.

Îi dăduse o ocazie clară să-i spună că o iubea, dar el n-o făcuse. O durea atât de tare încât, o clipă, Lani simţi un rău fizic, după care o cuprinse o amorţeală binecuvântată. Clătină iar din cap.

— Nu, spuse ea ferm, uimită de propriul ei calm. Nu foloseşte la nimic.

De astă dată însă, obiecţia ei nu făcu decât să-l înfurie pe Daniel.

— Termină, Lani! De ani de zile mă tot contrazici. Când ai să recunoşti că ştiu ce e mai bine pentru tine?

— Ce aroganţă…!

Exclamaţia ei nervoasă fu retezată când Daniel o trase în braţe şi se aplecă s-o sărute. Gura lui era blândă şi

persuasivă, iar Lani nu mai avea nicio putere să se apere. Un spasm arzător de dorinţă îi străbătu tot trupul şi, cu un geamăt, începu să-i răspundă. După câteva momente de explorări tandre, Daniel se retrase, spunând amuzat:

— Aşa am de gând să mă ocup de refuzul tău. Ai de ales, prinţeso. Sau accepţi să te măriţi cu mine lunea viitoare, sau te iau fără cununie. Chiar acum.

Lani deveni ţeapănă, căutând cu febrilitate un mod de a-l face să asculte de glasul raţiunii.

— Şi... şi ce s-a întâmplat cu promisiunea ta... că voi fi fecioară în noaptea nunţii?

— Vei fi, dar mai întâi trebuie să accepţi nunta. Când o facem, Lani? Acum, sau lunea viitoare?

Dintr-odată, Lani îşi dădu seama că până în lunea următoare putea să se întoarcă în California, ca să scape de toată acea situaţie nouă şi chinuitoare.

— În regulă, atunci, spuse ea supusă. Lunea viitoare. Daniel îi zâmbi.

— Presimţeam eu că aşa aveai să răspunzi.

Lani îl lăsă s-o ia de mână şi s-o conducă în biroul lui, unde Daniel deschise un seif din perete, scoase câteva casete de bijuterii şi alese un inel antic superb, cu diamante şi rubine.

— Întotdeauna am... vreau să zic, aş vrea să-l porţi ca inel de logodnă. A fost al bunicii mele, apoi al mamei. Ştiu ce părere ai despre familia mea, dar m-aş bucura foarte mult dacă l-ai accepta, prinţeso.

Lani îl lăsă să-i pună inelul pe deget, adânc mişcată că-i dăruia un obiect de o asemenea valoare sentimentală.

— E puţin cam mare, dar mâine dimineaţă o să-l ducem la bijutier, continuă el. Avionul meu decolează la amiază. Vom avea doar atâta timp cât să ne scoatem certificatul prenupţial şi să alegem verighetele. Am s-o sun pe mătuşa Marilyn, ca s-o rog să te ajute cu pregătirile. Aş dori să ne căsătorim aici, cu pastorul meu, dacă n-ai nimic împotrivă.

Lani dădu din cap, admirându-i în sinea ei eficienţa, mai ales că nici nu se gândise la căsătorie până cu câteva minute în urmă. Apoi, Daniel o luă în braţe şi o duse pe culoar până în dormitorul ei, unde o vârî în pat.

— Noapte bună, prinţeso, zâmbi el. Şi vise plăcute.

***

Visele ei fură oricum, numai plăcute nu. Zăcu trează ore întregi, neputându-se hotărî dacă să meargă înainte sau nu, şi până la urmă o fură un somn agitat şi tulbure. Până dimineaţa, se hotărî.

Avea să-i facă jocul până pleca la New York, apoi urma să se pregătească pentru plecarea din Hawaii. Ştia că dacă rămânea pe insulă Daniel ar fi găsit-o, iar a doua oară nu i-ar mai fi dat de ales.

Cât despre durerea de a-l părăsi pe Brian, Lani încerca să şi-o alunge din minte. Trebuia să facă ce era cel mai bine pentru băiat şi, lăsând la o parte considerentele legale, Daniel avea să-i dăruiască o familie, iubire şi fericire, precum şi mari avantaje materiale, câtă vreme ea nu i-ar fi putut oferi decât ani de eforturi şi de chin.

Dimineaţa, Daniel intră în cameră cu un zâmbet poznaş pe faţă.

— Pentru o fată proaspăt logodită, nu pari prea veselă. Lani mormăi ceva despre noaptea nedormită.

— Din cauza emoţiei, cred, adăugă ea cu voce slabă.

Brian primi vestea logodnei cu nonşalanţa tipică a copiilor, comentând pe un ton plictisit.

— Mă aşteptam eu să vă căsătoriţi. Tot mereu vrea să te strângă-n braţe.

Cum, necum, Lani reuşi să reziste până la prânz fără să izbucnească în lacrimi. Relaţiile lui Daniel făceau ca formalităţile, ca analizele sangvine şi obţinerea certificatului prenupţial, să meargă strună. Îi ceru să aleagă

el verighetele, două inele simple de aur care-o încântară – şi-i sfâşiară inima, ştiind că pe-a ei n-avea s-o poarte niciodată.

— Iar acum, să mergem s-o anunţăm pe Michi, spuse Daniel, în timp ce ieşeau din magazinul de bijuterii al Hotelului Maunalua Bay.

Frumoasa manageră era ultima persoană din lume pe care Lani dorea s-o vadă. Cum şi-ar mai fi putut păstra calmul, şi aşa destul de şubred, în compania femeii pe care Daniel o iubea cu adevărat?

Când Daniel îi dădu lui Michi vestea, privirea lui era atât de tandră şi iubitoare, încât lui Lani îi veni să fugă din încăpere.

Reacţia femeii nu făcea decât să confirme ceea ce bănuise încă dinainte. Daniel acceptase faptul că Michi mai ţinea doliu după soţul ei şi nu-i putea împărtăşi sentimentele; altfel, în veci nu s-ar fi căsătorit cu Lani.

Căci încântarea lui Michi nu putea fi altfel decât sinceră.

— Era şi timpul! Mă bucur că în sfârşit vei fi şi tu fericit, Daniel.

— Nu înainte de lunea viitoare, răspunse el abătut. Va fi cea mai lungă săptămână din viaţa mea.

Le sărută pe amândouă în semn de rămas-bun şi ieşi din birou, să prindă avionul.

— Stai jos şi hai să bem o cafea, o invită Michi pe Lani, cuprinzând-o de talie. Sau, dacă stau să mă gândesc mai bine, aş suna la room service, ca să comand două Bloody Mary. Pari să ai nevoie.

O conduse pe Lani la canapea şi o ajută să se aşeze.

— Şi acum, spune-mi ce te chinuieşte, draga mea. Cu siguranţă, faptul că te măriţi cu un om care e absolut nebun după tine nu justifică lacrimile astea.

Lani o privi cu ochi mari.

— Dar nu e nebun după mine, spuse ea cu voce gâtuită. Daniel nu mă iubeşte. Chiar i-am spus că e nevoie şi de

iubire, că atracţia fizică nu ajunge, şi a spus… a spus să am încredere-n el… Că o să vină…

— Evident, presupunea că vorbeai despre propriile tale sentimente, nu despre ale lui, replică Michi. Daniel te iubeşte de ani de zile.

Făcu o pauză, îngândurată.

— Dar dacă nu ţi-a spus asta, cum de-a ajuns să te ceară în căsătorie?

O ascultă cu răbdare, iar când Lani termină, nu făcu decât să clatine din cap.

— Sunteţi încăpăţânaţi ca nişte catâri, amândoi. Îl cunosc pe Daniel. E prea nesigur de sine ca să-ţi spună că te iubeşte, dacă nu-i spui tu mai întâi. Şi îl iubeşti, nu-i aşa?

Lani o privi uimită. Daniel Prescott Reid? Nesigur de sine? Era imposibil. Cumva, Michi îşi făcuse o impresie complet greşită despre el.

— Da, îl iubesc, recunoscu ea, dar… dar el te iubeşte pe tine. Am văzut… în felul cum te priveşte…

— Ce lucruri ridicole spui! Pentru numele lui Dumnezeu, Lani, soţul meu şi cu mine am fost doi dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Daniel. Ne-am simţit onoraţi că ne-a încredinţat sentimentele lui pentru tine. Sigur că mi-a fost un prieten foarte drag şi bun, de când a murit Keith, şi ţinem mult unul la altul, dar numai ca prieteni.

Făcu o pauză, apoi zâmbi, în stilul ei tachinator.

— De fapt, Daniel ar vrea să mă combine cu cineva. Recunosc că încep să mă gândesc la relaţii noi, şi de vreme ce Daniel tot laudă calităţile lui Rob Bradley, s-ar putea să mă hotărăsc să descopăr cât adevăr e în toată propaganda asta.

— Cred c-am să beau cafeaua aia, murmură Lani. Îi era imposibil să creadă ceea ce auzea.

— Nu mi-ai spus niciodată nimic, îi reaminti ea lui Michi. Nici măcar o dată nu mi-ai dat vreun semn că ai fi crezut că Daniel ţinea la mine.

— Cum să nu, deşi mi-a interzis categoric să suflu o vorbă. În prima zi când ne-am întâlnit, ţi-am spus că-i era greu să-şi păstreze calmul când era vorba de tine.

Turnă cafea în două ceşti şi reveni la canapea.

— Am insistat să-ţi dau de înţeles cât de distrat era în ultima vreme, şi abia săptămâna trecută, după ce Elizabeth ţi-a dăruit atât de mărinimos doza de otravă, ţi-am spus că un lucru întâmplat acum şapte ani l-a făcut să întrerupă relaţia cu ea. Trebuia să-ţi dau în cap, ca să pricepi mesajul?

Lani simţi că se înroşea ca focul şi sorbi din cafea, ca să-şi ascundă jena.

— Ştiai despre *aia?* întrebă ea cu voce slabă.

— Sigur că da. Ţi-am spus doar, Keith, Daniel şi cu mine am fost foarte apropiaţi. A fost atât de zguduit de reacţia pe care o avusese faţă de tine, încât a încetat legătura cu Elizabeth. Desigur, asta s-a întâmplat înainte să-l fi cunoscut – noi ne-am angajat la Prescott & Thomas cam în perioada când a murit mama ta. A trecut aproape un an până să ne spună ceva despre tine, iar între timp se îndrăgostise de-a binelea. Te găsea minunată, cum aveai grijă de Brian şi de Jonathan, şi mai matură, la şaisprezece ani, decât majoritatea fetelor cu care se întâlnea el aici. Totuşi, îi făceai nişte probleme îngrozitoare, şi n-avea de gând să se lase călcat în picioare.

Zâmbi cu expresia ei glumeaţă, pe care Lani o găsea absolut fermecătoare.

— Tare mi-ar mai fi plăcut să văd şi eu unele dintre discuţiile alea! Crede-mă, dacă ar fi fost după el, ai fi ajuns mireasă încă de la optsprezece ani, adusă la ordine şi subjugată pentru totdeauna!

— Nu înţeleg, spuse Lani, începând în sfârşit să creadă că era posibil ca Daniel să ţină totuşi la ea.

— Jonathan nici n-a vrut să audă. Considera că erai prea tânără, că dacă-i permitea lui Daniel să se însoare cu tine,

ai fi rămas toată viaţa la discreţia lui. A insistat că aveai nevoie de mai mult timp ca să te maturizezi, să devii independentă. Keith şi cu mine am fost de aceeaşi părere. Daniel era absorbit de cariera lui şi i-am atras atenţia că ar fi putut folosi următorii patru ani mult mai profitabil concentrându-se asupra afacerilor şi aşteptându-te să termini colegiul.

Între timp, lui Lani începuse să-i mai revină buna dispoziţie – şi, odată cu ea, o undă de pică la adresa lui Daniel.

— Şi sentimentele *mele?* Nu era cam arogant, să presupună că mă va găsi coaptă, numai bună de cules?

Michi se mulţumi să râdă.

— Jonathan i-a promis că, după ce-ţi termini studiile, te va convinge să te muţi iar în Hawaii. Daniel ştia că te simţeai atrasă fizic de el şi a tras concluzia că, dacă se purta cu tine cu blândeţea, răbdarea şi consideraţia cuvenită, ţi-ar fi câştigat şi dragostea.

— Blândeţe, răbdare şi consideraţie? Era ca un tăvălug, trecea peste toate obiecţiile mele! protestă Lani, apoi adăugă îngândurată: desigur, şi eu eram total imposibilă. Nu voiam să recunosc ceea ce simţeam, şi mi-era teamă…

Coborî ochii, jenată.

— …de felul neruşinat în care-l doream.

— Şi el a avut aceleaşi sentimente pentru tine, ani de zile, o tachină Michi. Dar, când a murit Jonathan, totul s-a schimbat. Termenii testamentului său au fost poliţa de asigurare a lui Daniel – ştia că nu l-ai fi părăsit niciodată pe Brian. Totuşi, te împotriveai tuturor iniţiativelor lui, şi era atât de frustrat încât uneori îl învingea enervarea şi exploda pur şi simplu. În caz că n-ai observat, Lani, Daniel e un om foarte emotiv.

Îşi permise un oftat ironic.

— Dacă mai trebuie să iau doar un prânz sau o cină cu el, ascultându-l cum îmi povesteşte că-l scoţi din minţi, s-ar

putea să-mi pierd *eu* minţile. Am de administrat un hotel aici. Apropo de care, în după-amiaza asta vin un prinţ şi o prinţesă din Europa, iar săptămâna viitoare, un ştab de pe continent. Crezi că Daniel s-ar supăra dacă aţi amâna luna de miere?

— Nu cred că i-ar plăcea, replică Lani roşind, şi cred că nici eu naş vrea.

Apoi o luă pe Michi de mână şi-i spuse:

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Ai făcut atât de mult pentru noi, amândoi! Aş fi onorată dacă ai fi doamna mea de onoare.

— *Orice,* numai să vă văd căsătoriţi! răspunse Michi, cu o lucire în ochi.

***

Vineri spre prânz, Lani îi conduse pe prinţ şi prinţesă la aeroport, după care oftă adânc, uşurată. În sfârşit, avea câteva ore libere, şi se hotărî să se relaxeze la piscina hotelului. Trecu mult timp până reuşi să se destindă, dar în cele din urmă aţipi într-un şezlong.

O trezi senzaţia că se uita cineva la ea. Deschise ochii – şi dădu cu privirea de ultima persoană din lume pe care ar fi vrut s-o vadă.

— Ei, ei. Mă mir că te găsesc aici, remarcă Elizabeth Thomas, pe un ton care dădea de înţeles că întâlnirea nu era deloc întâmplătoare. Trebuie să te felicit, scumpo. Pentru o mică nimeni de pe continent, e clar c-ai agăţat un peşte cât toate zilele.

— Nu l-am *agăţat,* Elizabeth, răspunse Lani rece. Întâmplător, mă iubeşte.

În tăcere, îşi spuse că snoaba domnişoară Thomas moştenea tot ce aveau mai rău membrii familiei ei.

— Serios? Mă îndoiesc. *Toată lumea* vorbeşte cum te-a scos aproape goală din casa lui Rob Bradley. Şi în halatul lui

Rob, nici mai mult, nici mai puţin! Nu e nevoie de prea multă imaginaţie pentru a ghici ce s-a întâmplat pe urmă – nu-i aşa, scumpo?

Făcu o pauză, apoi continuă pe un ton maliţios:

— Ce abilă ai fost, să-l prinzi aşa în plasă. Era *firesc* ca Daniel să procedeze onorabil şi să te ceară în căsătorie. Niciodată n-a suportat bârfele.

Lani fu şocată că atâta lume aflase despre incident, dar îşi spuse că Elizabeth îl interpreta în felul ei propriu.

— Era să mă înec, replică ea. Cât despre onoare, dacă *ăsta* a fost motivul lui Daniel, atunci s-ar fi însurat cu tine acum şapte ani, nu?

Elizabeth se răsuci pe călcâie şi plecă, umblând cu nasul pe sus. Deşi Lani era mândră de felul cum o pusese la punct, tirada veninoasă a lui Elizabeth îi dădea de gândit. Nu avea decât asigurările lui Michi că Daniel o iubea. Îi aştepta nervoasă întoarcerea, duminică, jurând ca imediat ce rămâneau singuri să-i spună că-l iubea şi că spera să audă şi din partea *lui* aceeaşi declaraţie. Numai atunci urma să aibă încredere în căsnicia lor.

Dar Daniel nu se întoarse duminică. Dădu telefon ca să spună că era nevoit să facă o escală în California, dar avea să ajungă acasă luni, cu destul timp înaintea orei două, când era programată ceremonia. Glasul îi era tandru, şi încheie cu cuvintele drăgăstoase:

— Mi-e dor de tine, prinţeso.

Dar nu-i făcu nicio declaraţie de dragoste, iar Lani se abţinu şi ea. Voia să i-o spună în faţă.

În zorii zilei următoare, sosi un al doilea telefon.

— Avionul are probleme la motor, Lani, dar încearcă să-l repare. S-ar putea să aducă altul. Vin cât pot de repede, cu alt avion, dacă altfel nu se poate.

De data asta, tonul lui era repezit şi furios, iar Lani se simţi datoare să-l consoleze, amintindu-i totodată, mai în glumă, mai în serios, că nu puteau începe fără el, aşa că

trebuia să-l aştepte oricum.
Soţii Prescott sosiră la ora unu, urmaţi imediat de Michi şi Robert Bradley. Lani le spuse ce se întâmplase, iar Richard sună imediat la aeroport. Avionul decolase cu o oră întârziere, apoi apăruseră iar probleme la motor şi se întorsese la Los Angeles. Acum urma să sosească peste o oră şi patruzeci de minute. Tommy se duse la aeroport cu costumul de mire al lui Daniel, ca să se poată schimba în timp ce aşteptau bagajele.
Maşina apăru pe alee la ora două şi jumătate, iar peste câteva momente Lani auzi acordurile pianului – semnalul că începea ceremonia.
— E totul în regulă, îi spuse Michi. După ce se termină, ai să te simţi mai bine.
Richard Prescott o aştepta la baza scării. O luă de braţ şi o conduse spre celălalt capăt al livingului, unde aşteptau Daniel, Robert Bradley şi pastorul. Lani era ameţită de foame, emoţie şi teamă, aşa că parcurse ceremonia ca prin ceaţă. Cumva, reuşi să dea răspunsurile potrivite, în timp ce braţul lui Daniel o sprijinea de talie. După aceea, soţul ei o sărută uşor pe gură. Michi avusese dreptate – se simţea puţin mai bine, căci zâmbetul lui fusese atât de tandru.
După prânz, Daniel o trase deoparte şi-i spuse să se ducă sus şi să se schimbe. Aveau de prins un avion care să-i ducă la Kona, pe Big Island. Ajunseră la hotel aproape de ora şapte seara, continuând conversaţia din avion, despre călătoria de afaceri a lui Daniel la New York şi săptămâna petrecută de Lani acasă. Era o discuţie straniu de impersonală pentru un cuplu proaspăt căsătorit. Se cunoşteau de paisprezece ani, îşi spuse în panică Lani, şi totuşi se purtau ca doi străini. Abia aştepta să iasă din sala de mese şi să rămână singură cu el.
După cină, Daniel o întrebă dacă voia să danseze.
— Unul dintre hotelurile din apropiere are o formaţie bună, adăugă el.

Nervii întinşi la limită ai lui Lani cedară.

— N-am putea să ne ducem sus şi să terminăm odată? izbucni ea, nefericită.

Ochii lui Daniel deveniră reci şi tăioşi ca oţelul, iar buzele i se strânseră.

— N-am vrut să…

— E-n regulă, o întrerupse el. Înţeleg ce simţi.

Când ajunseră în apartamentul cu două camere, Daniel deschise uşa salonului şi se pregăti să intre.

— Cheamă-mă când eşti gata. Eu am să mă schimb aici. Şi aproape că trânti uşa în urma lui.

„Rău le mai încurci pe toate!” îşi spuse Lani, nefericită.

Se duse încet la valiză şi o deschise, iar sprâncenele i se înălţară de uimire când văzu cutia dinăuntru. O deschise; o cămaşă de noapte albă şi subţire stătea cuibărită în hârtia de mătase, având pus deasupra un colier cu diamante şi rubine. Pe cartonaşul alăturat scria: „Scumpei mele soţii, Lani”.

Se demachie, îşi luă pe ea cămaşa de noapte, stinse luminile şi desfăcu aşternutul. Apoi deschise uşa şi intră în salon.

Daniel stătea lângă uşa glisantă a balconului, într-un halat flauşat scurt, privind soarele care asfinţea peste ocean. Nu se întoarse până când Lani îi spuse încet:

— Îţi mulţumesc pentru cadouri, Daniel. Sunt minunate.

Abia atunci o privi, iar răceala din ochii lui fu înlocuită de o expresie pasională şi posesivă, în timp ce-i studia trupul.

— *Hele mai,* spuse el răguşit. Vino aici.

Lani se supuse, adorând faptul că i se adresase în hawaiiană. Era minunat de romantic. Daniel îi puse mâinile pe umeri, murmurându-i la ureche:

— E un loc foarte frumos, nu-i aşa?

Nu schiţa niciun gest de a începe să facă dragoste cu ea, iar Lani încercă să-şi ascundă nervozitatea cu o glumă:

— Ce e, Daniel? Te temi să nu-ţi pierzi inocenţa?

O întoarse cu faţa spre el, privind-o cu o privire blândă şi intensă în acelaşi timp.

— Nu, răspunse el încet. Mi-e teamă să ţi-o iau pe a ta. Să nu te doară…

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Şi numai Dumnezeu ştie, după săptămâna trecută, câte motive ai avea să te temi. Voi fi cât pot de blând, dar pentru o femeie… prima oară… uneori e dureros. Oricât de atent ar fi bărbatul.

Lani îl cuprinse cu braţele pe după gât. Dulcea lui mărturisire îi umezise ochii.

— O, Daniel, şopti ea. *Aloha au ia ce.*

„Te iubesc” însemnau acele cuvinte, iar Daniel nu avu nevoie de altă încurajare. O luă în braţe şi o duse spre pat. Lani avu un junghi de dezamăgire când nu repetă şi el declaraţia, dar în câteva minute nu mai păru să aibă importanţă. O excita cu o iscusinţă tandră, mângâindu-i trupul ca pe o comoară, sărutând-o cu o pasiune controlată şi atât de dulce încât acţiunile lui îi dovedeau că o iubea mai mult decât orice cuvinte.

Apoi nu mai urmară decât mişcările sigure ale mâinilor şi trupului lui, care făcură ca pe amândoi să-i străbată, într-un final, fiorii împlinirii.

***

Epuizată emoţional, Lani îl privi pe Daniel cum trecea în cealaltă cameră, de unde se întoarse cu o scrumieră şi o ţigară aprinsă. Aşezându-se pe pat, îi spuse pe un ton de conversaţie:

— M-am lăsat de fumat cu ani în urmă, dar tot îmi mai e poftă de câte una, după ce fac dragoste.

O sărută uşor pe gură.

— Presimt că luna asta de miere va fi foarte nesănătoasă pentru plămânii mei.

Apoi strivi ţigara în scrumieră şi o luă pe Lani în braţe.

— Aproape şapte ani mi-am făcut fantezii cu momentul ăsta, Lani. Am vrut să fie… fantastic.

Lani îl privi, fără a şti ce să spună. Într-un târziu, îl întrebă:

— Şi a fost?

— Pentru mine, da. Fiindcă, dacă la o atracţie fizică intensă mai adaugi şi dragostea adevărată…

— Ce-ai spus? îl întrerupse ea, nevenindu-i să creadă că Daniel era gata să-i spună în sfârşit ceea ce dorea atât de mult să audă.

— Am spus: „dacă mai adaugi şi dragostea adevărată…” Făcu o pauză, apoi îi zâmbi.

— Credeai că nu ţi-am spus-o, hmm? Dar ţi-am spus-o în sute de feluri diferite, de-a lungul ultimilor şase ani, încercând să te ajut, să te cruţ de orice suferinţă, chiar şi prin gelozia mea. Însă tu refuzai să înţelegi.

Glasul îi deveni mai scăzut, mai tandru.

— Dacă ai fi avut mai multă experienţă, ai fi ştiut că un bărbat se poartă aşa numai cu o femeie pe care o iubeşte.

Se juca încet cu o şuviţă din părul ei, apoi îi mângâie trupul, de la umăr până la şold.

— Vreau să fac din nou dragoste cu tine, murmură el, cu buzele pe gâtul ei.

Lani dădu să se întoarcă spre el, apoi se răzgândi.

— Nu, declară ea ferm. Nu acum.

— Cum adică, nu?

— Adică „NU”.

Dădu să se ridice, dar numai pentru a se simţi trasă înapoi. După o scurtă luptă, se pomeni imobilizată de trupul lui, cu braţele întinse deasupra capului.

— Vei plăti pentru această mică rebeliune, doamnă Reid, o ameninţă Daniel.

Când Lani nu răspunse, se aplecă şi o sărută, explorându-i pătimaş gura. Iar când se retrase şi-i văzu dorinţa din ochi,

expresia îi deveni mai îngăduitoare.
— Te doresc, şi o să te am. Înţelegi asta, prinţeso?
— Da, Daniel, răspunse docilă Lani.
— Ai să te împotriveşti?
— Nu, Daniel.
Tăcu o clipă, apoi adăugă, îmbufnată:
— Dar nici n-am să mă rog de tine. Niciodată.
— Asta vrea să fie o provocare, doamnă Reid? întrebă el tărăgănat.
— Da, Daniel, zâmbi Lani.
Apoi îl lăsă să-i dovedească faptul că era o mincinoasă.

— Sfârşit